

تصویر ابو عبد الرحمن الکوردی

مانگی شهوی چوارده

روونکردنه وهی

﴿قَصِيدَةُ الْبُرْدَةِ﴾

ناسراو به

﴿بُرْدَةُ الْمَدِيحِ﴾

للإمام مُحَمَّد الْبُوصَيْرِي

دانانی

عبدالله عبدالعزيز هه رته لی

چاپی یه که م

ربیع الثانی - (۱۴۳۴) ی کۆچی

ره شه مئ - (۲۷۱۳) ی کوردی

شباط - (۲۰۱۳) ی زایینی

مانگی شهوی چوارده

پوونکردنه وهی

﴿ قَصِیدَةُ الْبُرْدَةِ ﴾

ناسراو به

﴿ بُرْدَةُ الْمَدِيحِ ﴾

للإمام مُحَمَّد الْبُوصِيرِي

دانانی

عبدالله عبدالعزيز هه رته لی

چاپی یه کهم

ربیع الثانی - (۱۴۳۴) ی کوچی

ره شه می - (۲۷۱۳) ی کوردی

شباط - (۲۰۱۳) ی زایینی

ژماره ی سپاردنی (۲۳۴) سالی (۲۰۱۳) له به رتوه به رایه تی گشتی کتبخانه گشتیه کان، دراوه تی

ناوی کتاب: مانگی شهوی چوارده * پوونکردنه‌وهی (قَصِیدَةُ الْبُرْدَةِ).

بابه‌ت: ستایشی پیغمبر ﷺ.

دانه‌ر: عبدالله عبدالعزیز هه‌رت‌لی.

نۆیه‌تی چاپ: به‌که‌م.

به‌رواری چاپ: (۱۴۳۴) کچی - (۲۷۱۳) کوردی - (۲۰۱۳) زایی‌نی.

تیراژ: (۵۰۰۰) دانه.

بلاوکهره‌وه: م: ۰۷۵۰ ۳۴۷۱۱۹۳.

چاپخانه: رۆژه‌لات، له هه‌ولێر.

دانراوه‌کانی تری دانه‌ر:

- ۱- پوونکردنه‌وهی (مقن فتح القریب).
- ۲- پوونکردنه‌وهی (الأربعین النواویة).
- ۳- عه‌قیده‌ی ئیسلامی له سهر پارێه‌وهی (أهل السنة والجماعة).
- ۴- هۆنراوه‌ی (کیمان و ئیسلام).
- ۵- چه‌ند گۆلێک له (گۆلزاری ئیسلام).
- ۶- پوونکردنه‌وهی (منهاج الطالبین) له پێنج به‌رگدا.
- ۷- پوونکردنه‌وهی (قطر العارض فی علم الفرائض).
- ۸- چۆیه‌تی (حج و عومه‌ه).
- ۹- میرگ و گۆلزاری به‌هار * ژبانی پیغمبر ﷺ رێزدار ﷺ.
- ۱۰- پوونکردنه‌وهی (العقيدة الطحاوية).

پیشه‌کی

الْحَمْدُ لِلَّهِ نَسْتَعِينُهُ وَنَسْتَغْفِرُهُ، وَنَعُوذُ بِهِ مِنْ شُرُورِ أَنْفُسِنَا، مَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَلَا مُضِلَّ لَهُ، وَمَنْ يُضِلَّ فَلَا هَادِيَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ، اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ فِي الْعَالَمِينَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، وَسَلَّمٌ تَسْلِيمًا كَثِيرًا.

ئەى موسولمانى پێزدار، شتیکی ئاشکرایە: پێغه‌مبەری خوێشە‌وێستمان ﷺ لە هەموو دروستکراویکی خوا گە‌وره‌ترە، لە لای خۆی گە‌وره‌ش لە گشت پێزداریک پێزدارترە، ئێمانی هیچ ئێمانداریکیش تە‌واو نابێ، تا پێغه‌مبەری ﷺ خۆشتر دە‌وی لە خۆی و دایک و باوکی و گشت خە‌لکی تر.

جا کە سێک خۆی گە‌وره‌ لە قورئانی پێ‌رۆزدا مە‌دحی کردبێ، کە سێک گە‌وره‌ی هە‌موو پێغه‌مبە‌ران بێ -صلی الله علیهم أجمعین-، هە‌موو پێغه‌مبە‌ران -صلی الله علیهم أجمعین- لە ژێر ئالای ئە‌و دابن لە پێ‌ژی قیامە‌ت، کە سێک یە‌کە‌م کە‌س بێ دەرگای بە‌هە‌شتی بۆ بکڕیتە‌وه‌، بێ‌گومان بە‌نده‌یە‌کی هە‌ژار ناتوانی بە‌ تە‌واوی مە‌دحی بکا و مافی گە‌وره‌یی بداتی و باسی پێ‌زداری بکا.

بە‌لام لە‌گە‌ڵ ئە‌وه‌شدا، هەر لە‌ سەر‌ده‌می پێغه‌مبە‌ره‌وه‌ ﷺ -تا ئێ‌ستا- شاعیرانی ئێ‌سلام بە‌گوێ‌ره‌ی توانینی خۆیان مە‌دحی پێغه‌مبە‌ریان ﷺ کردووە و خۆشویستنی پێغه‌مبە‌ریان ﷺ ئاشکرا کردووە، خوا پاداشتی چاکە‌یان بداتە‌وه‌.

جا یە‌کێک لە‌و شاعیرانە: ئێ‌مامی (البوصیري)یە، کە لە (قَصِيدَةُ الْبُرْدَةِ) = (بُرْدَةُ الْمَدِيحِ) = (بُرْدَةُ الْبُوصِيرِي) دا ژۆر بە‌ پێ‌کۆپێکی مە‌دحی پێغه‌مبە‌ری ﷺ کردووە و هەر شتیکیشی لە‌ مە‌دحی پێغه‌مبە‌ر ﷺ فە‌رمووبێ، بە‌لگە‌ی شە‌رعی لە‌ سەرە.

جا لە‌بەر ئە‌وه‌ی ئێ‌مامی (البوصیري) ئە‌م (قَصِيدَةِ) یە‌ی بە‌ دلیکی بێ‌گە‌رد داناوە، بۆ‌ی لە‌ دنیا‌دا بلاو بۆ‌تە‌وه‌ و لە‌ ناو دلی موسلماناندا جێ‌ی خۆی کردۆ‌تە‌وه‌ و بە‌ ئاوازی جۆ‌راوجۆ‌ر لە‌ بۆ‌نه‌کاندا دە‌یخوێ‌ننه‌وه‌.

بە‌لام لە‌گە‌ڵ ئە‌وه‌شدا کە‌سانێکی دل‌ نە‌خۆش هە‌نە: پ‌قیان لە‌م (قَصِيدَةِ) یە‌ دە‌بی‌تە‌وه‌، هۆ‌یه‌کە‌شی ئە‌مه‌یه‌: یان لە‌ واتە‌کە‌ی تێ‌نه‌گە‌یشتون، یان خۆشویستنی پێغه‌مبە‌ر ﷺ

له دلياندا جيگير نه بوه؟ چونکه پيغه مبهريان عليه السلام به ته وای نه ناسيوه و له خه يالی خاودا پاليان داو ته وه.

جا هر نه وش بوو ته هوی ته وهی: نه وان ئيمامي (البوصيري) ی دانه ری نه م قه سیده یه، به (مُشْرِك) داده نین، هم نه و که سانهش به (مُشْرِك) داده نین که نه م قه سیده یه ده خویننه وه، به لام له راستی دا نه وان شیاوترن پييان بگوتری: (مُشْرِك)؟ چونکه پيغه مبهري عليه السلام فرمویه تی: ﴿إِنَّ مِمَّا أَتَخَوَّفُ عَلَيْكُمْ رَجُلٌ قَرَأَ الْقُرْآنَ حَتَّى إِذَا رُئِيَ بِهَجْتِهِ عَلَيْهِ، وَكَانَ رِدَاؤُهُ الْإِسْلَامَ إِعْتَرَاهُ إِلَى مَا شَاءَ اللَّهُ، فَأَنْسَلَخَ مِنْهُ وَبَذَلَهُ وَرَاءَ ظَهْرِهِ، وَسَعَى عَلَى جَارِهِ بِالسَّيْفِ وَرَمَاهُ بِالشَّرْكِ. قُلْتُ- أَيُّ الرَّاوي-: يَا نَبِيَّ اللَّهِ، أَيُّهُمَا أَوْلَى بِالشَّرْكِ، الْمَرْمِيُّ أَمْ الرَّامِيُّ؟ قَالَ عليه السلام: بَلِ الرَّامِيُّ﴾ حديث صحيح رواه ابن حبان وأبو يعلى بإسناد جيد، وذكره الإمام ابن كثير في تفسير سورة الأعراف، الآية: ١٧٥، به راستی یه كيك له و شتانه ی ده ترسيم بيته سدرتان: پياويکه قورناني خویندي، تا نه و کاته ی جوانی ی قورناني به سهردا ده ديتری و نيسلام ده بيته پو شاك و جوانبونی، چاکه ی نيسلامي به سهردا دی تا خوا حز ده کا، جا پياوه که له نيسلام ديتنه دهر وه و فری ی ده داته پشته وهی و را نه کاته سهر دراوسی ی خوی به شمشير و به (شِرْك) جنيوی ده داتی = پی ی ده لی: تو (مُشْرِك) ی! (راوی) ده لی: گوتم: نه ی پيغه مبهري عليه السلام کامه يان شیاوتره به (شِرْك) جنيوی بلریتی = پی ی بگوتری: (مُشْرِك)، جنيودهره که، یان جنيوپندراره که؟ پيغه مبهري عليه السلام فرموی: به لکو جنيودهره که شیاوتره.

جا بو نه وهی منيش به ره که تيکی پيغه مبهري عليه السلام پيگا و به شه فاعه تی وی شاد بيم له پوژی قیامت، هم بو نه وهی گه لی کوردیش له واته ی (قَصِيْدَة) که تيگا و شاره زای ريزداری و گهره یی پيغه مبهري عليه السلام بی، ناوی خوام ليهيئا و دهستم کرد به پوونکرده وهی (قَصِيْدَة الْبُرْدَة) ی ئيمامي (البوصيري)، به شيويه کی کورتی وه ها: که خوینده واری سهره تاييش له مه به سته که ی تيگا، بوی ناوم له پوونکرده وه که نا:

﴿مانگی شهوی چوارده، پوونکرده وهی قه سیده ی (البُرْدَة)﴾

جا له بهر نه وهی جاران نه م (قَصِيْدَة الْبُرْدَة) یه له (الْأَزْهَر) دا ده خویندرا، بوی تکا له ماموستایانی ريزدار ده که م: نه م پوونکرده وهی به قوتا بيان بلین؟ تا کو زانستی (عَقِيْدَة) = بيروباوه ر و پوشنيرييان زياتر بی.

جا بو پوونکرده وهی نه م (قَصِيْدَة الْبُرْدَة) یه سودم له م سهرچاوانه وهرگرت:

۱- (عصيدة الشهدة ، شرح قصيدة البردة) للعلامة عمر الخريوتي.

۲- (شرح قصيدة البردة) للشيخ زاده.

۳- (الزبدة في شرح البردة) للشيخ خالد الأزهرى.

۴- (شرح البردة) للامام الباجورى.

۵- (الشرح الفريد فى بردة النبى الحبيب) للشيخ محمد عيد الحسينى.

۶- (الشرح المتوسط على البردة) للشيخ ابن مقلّاش الوهرانى.

۷- (النفحات الشاذلية شرح البردة البوصيرية) للشيخ حسن الحمزاوى.

۸- (العمدة في شرح البردة) للسيد ابن عجيبة الحسينى.

۹- (بردة البوصيري بين عقود النظم وحلّل التحليل) تأليف طارق الرفاعى.

جا ئه و سه رچاوانه ش جارى وا هه يه: له پوونكردنه وه كه يان تيك ده كه نه وه، هه ندى جاريش ليك جياوازن، جا بو ئه وهى پوونكردنه وه كه م زور دريژ نه بى، من ته نها پوونكردنه وهى يه كيكيان هه لده بژيتم، مه گه ر شوينه كه پيويسى به زياتر له پوونكردنه وه يه كه هه بى، ئه و كاته زياتره كه ش ده نووسم و باسه كه پيك ديتم. ئيتر له خواى گه وره ده پاريمه وه: يارمه تيم بدا بو ته واوكردى به شيوه يه كى راست، بمپاريژى له هه لوه له لادان له ريگه ي راست، آمين.

عبدالله عبدالعزيز هه رته لى

هه وليژ - كوردستان

﴿ پينا سه ي ئيمامى (البوصيري) و دانانى (قصيدة كهى) ﴾

ئيمامى (البوصيري) ناوى (محمد) كورپى (سعيد) كورپى (حماد) كورپى (مُحْسِن) كورپى (عبدالله) يه، له پوژى سيشه ممه، سه ره تاى مانگى (شوال) سالى (٦٠٨) شه ش سه دو هه شتى كوچى، له (مصر) له ناوچه ي (دلاص) له داىك بووه، له سالى (٦٩٤) شه ش سه دو نه وه دو چوارى كوچى له (الإسكندرية) وه فاتى كردوه و گوپه كه شى هه ر له (الإسكندرية) يه.

ئهم به پريزه زانايه كى شه رعان و شاعير بوو، به پيشه واى شاعيرانى ئيسلام دانراوه و به (البوصيري) به ناوبانگه - (بوصير) شاروچكه يه كه له شاروچكه كانى (مصر) - جا چه ند زانايه كى به ناوبانگيش له لاي ئيمامى (البوصيري) خويندويانه، وهك: ئيمام (أبو حيان الأندلسي) خاوه نى ته فسي ره به ناوبانگه كه ي (البحر المحيط).

هه م ئيمام (ابن سيد الناس) خاوهنى (السيرة) = ژياننامه به ناوبانگه كهى پيغه مبه صلوات الله عليه ناسراو به (عيون الأثر).

هه م ئيمام (عزالدين بن جماعة) قازى و زانا به ناوبانگه كهى مه زه بى (الشافعى) له (مصر)... چهند زاناي تريش. □

﴿ هوى دانانى (قصيدة البردة) ﴾

ئيمامى (البوصيرى) فهرمويه تى: پيشتىر چهند (قصيدة) به كم له مه دحى پيغه مبه صلوات الله عليه دانابون: وهك (المضرية) و (الهمزية)، ئينجا نه خوشى (فالج) = ئيفليجيم تووش بوو و نيوهى جه سته م له كار كهوت و چارهى نه كرا، جا بو چارهى نه خووشيه كه م بيرم له دانانى ئەم (قصيدة) به كرده وه، جا كه ته واوم كرد، به خاترى (قصيدة) كه له خوا پارامه وه: شيفام بدا.

جا گريام و شه ويك خه وتم، له خه و نمدا پيغه مبه صلوات الله عليه ديت و دهسته پيروزه كانى به سهر جه سته كه مدا هيئا و په شته ماله كهى لى وه رپيچام، جا به كسهر له خه وه كه م به ئاگا هاتم و هه ستم كرد شيفام بو هاتووه و تواناي هه لسانم هه به.

ئيمامى (البوصيرى) فهرمويه تى: جا له سهره تاي پوژئى دا له ماله وه م چومه دهره وه و له ريگه دا (الشيخ أبو الرجا) م گه يشتى - كه پياوچاكيكى هه ژار بوو - پى گوتم: ئەو (قصيدة) بهى له كاتى نه خوشى دا داتناوه بمدهيى. منيش گوتم: چوون به م (قصيدة) بهت زانيوه؟ گوتى: دويئى گويم لى بوو - واته: له خه و نمدا - له لاي پيغه مبه صلوات الله عليه (قصيدة) كه ده خوئيندراوه و پيغه مبه ريش صلوات الله عليه خوى به م لاو به و لا دا دهه ژاند. ئيمامى (البوصيرى) فهرمويه تى: جا منيش (قصيدة) كه م داى و ئه ويش بووداوه كهى باس كرد و خه ونه كه له ناو خه لكى دا بلاو بووه و چهند كه سانىكى تر (قصيدة) كه يان بو شيفا هاتن به كار ده هيئا.

﴿ بايه خ پيدانى (قصيدة البردة) ﴾

بزانه: ئيمامى (البوصيرى) ناوى له (قصيدة) كهى نابوو: (الكوكب الدرية فى مدح خير البرية) صلوات الله عليه. به لام له ناو خه لكى دا به ناوى (قصيدة البردة) و (بردة المديح) و (بردة البوصيرى) بلاو بوته وه، چونكه له خه ونه كه دا پيغه مبه صلوات الله عليه (بردة) = په شته ماله كهى خوى لى وه رپيچاوه، هه روهك باسمان كرد.

جا (قصيدة البردة) به جوړيكي وه ها له دونيادا بلاو بوته وه: وه رگيردراوه ته سهر زمانه كانى پوژه لات و پوژئاوا و ئيفريقى، وهك: (كوردى) و (فارسى) و

(انگلیزی) و (فرنسی) و (اسپانی) و (آلمانی) و (پوسی) و (صینی) و (أردی) و (بربری) و
چند زمانیکی تر.

هروه‌ها زور له زانایانی ئایینیش (شَرْح) ی (قَصِيدَةُ الْبُرْدَةِ) یان کردوه و زۆریش
کردویانه به پینج خشته‌کی و به هفت خشته‌کی، به جوړیکی وه‌ها: ژماره‌ی
(شَرْح) ه‌کانی گه‌یشتوته (۱۲۰) سه‌دو بیست (شَرْح)، به لَام من ته‌نها نو (شَرْح) م
کردونه ته سه‌رچاوه‌ی ئه‌م پوونکردنه‌وه‌یه.

هروه‌ها ژماره‌ی پینج خشته‌کانی گه‌یشتوته (۷۰) هفتا، هم ژماره‌ی هفت
خشته‌کانی گه‌یشتوته (۱۲) دوانزه، هروه‌ک (طارق الرفاعي) ئه‌وها پوونی
کردوته‌وه، خوا پاداشتی چاکه‌ی بداته‌وه.

* * *

﴿ناسنامه‌یه‌کی کورتی پیغه‌مبه‌ر ﷺ﴾

۱- نه‌ژادی پیغه‌مبه‌ر ﷺ: ﴿(مُحَمَّد) ﷺ کوری (عَبْدَ اللَّهِ) کوری (عَبْدُ الْمُطَّلَب) کوری
(هاشم)... تا ده‌گاته (إِسْمَاعِيل) پیغه‌مبه‌ر ﷺ کوری (إِبْرَاهِيم) پیغه‌مبه‌ر ﷺ﴾.

۲- دایکی پیغه‌مبه‌ر ﷺ: (أَمَنَةُ) کیژی (وَهْب) ی (الزُّهْرِي).

۳- دایرهم‌کانی پیغه‌مبه‌ر ﷺ: دایکی باوکی: ناوی (فاطمة) یه.

دایکی دایکی: ناوی (بَرَّة) یه.

۴- له‌دایکبوونی پیغه‌مبه‌ر ﷺ: پوژی دوشه‌مه‌ی (۱۲) دوانزه‌ی مانگی (ربیع
الأوّل) سالی (فیل) به‌رام‌به‌ر (۲۰) بیستی مانگی (نیسان) سالی (۵۷۱) پینجسه‌د
هفتاو‌یه‌کی زایینی له شاری (مَكَّة) دا له دایک بوو.

۵- به‌خیوکردنی پیغه‌مبه‌ر ﷺ: پیغه‌مبه‌ر ﷺ هر له زگی دایکی دا بوو باوکی
وه‌فاتی کرد، ته‌مه‌نی بووه شه‌ش سال دایکی وه‌فاتی کرد، ته‌مه‌نی بووه هه‌شت سال
باپیری وه‌فاتی کرد، جا (أَبُو طَالِب) ی مامی به‌خیوی کرد، ئینجا له ته‌مه‌نی (۲۵)
بیست و پینج سالی دا بو‌یه‌که‌م جار ژنی هینا: که ناوی (خَدِيجَةُ) ی کیژی (خُوَيْلِد) بوو.

۶- بوونی به پیغه‌مبه‌ر ﷺ: که ته‌مه‌نی بووه چل سال، له پوژی دوشه‌مه‌ی
(۱۷) هه‌قده‌ی مانگی په‌مه‌زان، به‌رام‌به‌ر (۱) یه‌کی (شَبَاط) ی سالی (۶۱۰)
شه‌شسه‌دو‌ده‌ی زایینی، له ئه‌شکه‌وتی (حراء) ی شاری (مَكَّة)، له لای خوا قورئانی
به (وَحْي) بو‌هات و بووه پیغه‌مبه‌ر ﷺ، واته: یه‌که‌م جار له قورئانی پیروژ-
سه‌ره‌تای سوپه‌تی ﴿إِقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ...﴾ تا ﴿مَا لَمْ يَعْلَمْ﴾، به (وَحْي) له لای خواوه

بۆی هات، ئینجا به ماوهی (۲۳) بیست و سێ سالان هه موو قورئانی بۆ هات.

۷- (الإِسْرَاءُ وَالْمِعْرَاجُ) = شه و رووی پیکردنی و سه رکه وتنی بۆ ئاسمانه کان:

له شه وی هه یی (۲۷) بیست و چه فتی مانگی (رَجَب) سالی دوانزه ی پێغه مبه رایه تی، له به شیکی شه وی دا، پێغه مبه ر ﷺ به گیان و به جه سه وه به سواری بۆراق چووه (الْمَسْجِدَ الْأَقْصَى) له (فَلَسْطِین)، جا له ویش به رز کراوه بۆ هه ر چه فت ئاسمانه کان و له هه مان شه ودا گه پاوه بۆ (مَكَّة) ی پیروژ.

۸- کوچکردنی بۆ (مَدِیْنَةُ): پێغه مبه ر ﷺ سێزده سالان له (مَكَّة) دا پێغه مبه رایه تی کرد، ئینجا له (۲) دووی مانگی (رَبِيعِ الْأَوَّل) سالی سێزده ی پێغه مبه رایه تی، به رامبه ر (۲۰) بیستی (أيلول) سالی (۶۲۲) شه شه دو بیست و دووی زایینی له (مَكَّة) کوچی کرد بۆ (مَدِیْنَةُ)، جا له پوژێ دوو شه ممه ی (۱۲) دوانزه ی (رَبِيعِ الْأَوَّل) سالی (۱) یه که می کوچی، به رامبه ر به (۳۰) سی (أيلول) ی سالی (۶۲۲) شه شه دو بیست و دووی زایینی گه یشته (مَدِیْنَةُ) ی پیروژ.

۹- وه فاته کردنی پێغه مبه ر ﷺ: جا (۱۰) ده سالی ش له (مَدِیْنَةُ) پێغه مبه رایه تی کرد، ئینجا له پوژێ دوو شه ممه ی (۱۲) دوانزه ی (رَبِيعِ الْأَوَّل) سالی (۱۱) یازده ی کوچی، به رامبه ر (۸) هه شتی (حزیران) سالی (۶۲۲) شه شه دو سی و سێ ی زایینی له شاری (مَدِیْنَةُ) وه فاتی کرد، جا هه ر له (مَدِیْنَةُ) له ماله که ی خۆی له ژووره که ی چه زره تی (عائِشَةُ) دا به خاك سپێردرا، ئیستا ژووره که ی گوپی پێغه مبه ر ﷺ که وتوته ناو مزگه وته که ی خۆی له (مَدِیْنَةُ)، ئیمام (أبو بکر) و ئیمام (عُمر) ش رضی الله عنهما له و ژووره دا نیژاون، نیوان ئه و ژووره و نیوان مینه ره که ی پێغه مبه ر ﷺ، پیی ده گوترێ: (الرَّوَضَةُ) میرگی به هه شت.

۱۰- ته مه نی پێغه مبه ر ﷺ: گوتمان: که ته مه نی بووه چل سال، بووته پێغه مبه ر ﷺ، ئینجا (۲۳) بیست و سێ سالان پێغه مبه رایه تی کرد: سێزده سال له (مَكَّة)، ده سالی ش له (مَدِیْنَةُ)، جا که وه فاتی کرد ته مه نی (۶۲) شه ست و سێ سال بوو ﷺ.

۱۱- هاوسه ره کانی پێغه مبه ر ﷺ: که پێغه مبه ر ﷺ وه فاتی کرد، نو ژنی له پاش به جیمان: چه زره تی (سَوْدَةُ)، چه زره تی (عائِشَةُ)، چه زره تی (حَفْصَةُ)، چه زره تی (أُمُّ سَلَمَةَ)، چه زره تی (زَيْنَبُ)، چه زره تی (جُوَيْرِيَّةُ)، چه زره تی (أُمُّ حَبِيبَةَ)، چه زره تی (صَفِيَّةُ)، چه زره تی (مَيْمُونَةُ) رضی الله عنهن.

هه روه ها دوو ژنی تری شی هه بون، به لام ئه وان له ژیانێ خۆی دا وه فاتیان کرد:

حه زره تی (خَدِيجَةُ الْكُبْرَى) و حه زره تی (زَيْنَبُ بِنْتُ خُزَيْمَةَ) رضي الله عنهما. هه روه ها حه زره تی (رِيحَانَةُ) و حه زره تی (مَارِيَةُ الْقُبْطِيَّةُ) ش- رضي الله عنهما - كه نيزه ی بون، جا ئه م (مَارِيَةُ) يه دايكى (إِبْرَاهِيمُ) ی كورپی پیغه مبه ره ﷺ.

۱۲- مندا له کانی پیغه مبه ره ﷺ : سى كورپی هه بون: (الْقَاسِمُ) و (عبدالله)، ئه م دووانه له ته مه نی مندا لی دا له (مَكَّة) وه فاتیان کرد، هه روه ها (إِبْرَاهِيمُ) ش له ته مه نی مندا لی دا له (مَدِينَةُ) وه فاتى کرد.

هه م چوار كيژى هه بون (رُقَيْيَةُ، زَيْنَبُ، أُمُّ كُلْثُومَ، فَاطِمَةُ) رضي الله عنهن ئه وانه ش- جگه له حه زره تی (فَاطِمَةُ) - له سه رده می پیغه مبه رد ﷺ له (مَدِينَةُ) وه فاتیان کرد، حه زره تی (فَاطِمَةُ) ش شه ش مانگ دواى وه فاتى باوکی، له (مَدِينَةُ) وه فاتى کرد، جگه له (إِبْرَاهِيمُ) هه موو مندا له کانی له حه زره تی (خَدِيجَةُ) بون، به لام (إِبْرَاهِيمُ) له حه زره تی (مَارِيَةُ الْقُبْطِيَّةُ) بوو، هه روه ك باسما ن کرد ﷺ.

۱۳- شیرد مه کانی پیغه مبه ره ﷺ : به به رده وامی و به ته وای: حه زره تی (حَلِيمَةُ السَّعْدِيَّةُ) - رضي الله عنها - شیرى داوه تی، ماوه ی سى پوژانیش دايكى خوى شیرى داوه تی، هه روه ها (ثَوْبِيَّةُ) و (عَاتِكَةُ) ش- پيش حه زره تی (حَلِيمَةُ السَّعْدِيَّةُ) - چه ند پوژيك شیریان داوه تی.

۱۴- خوشك و برايه کانی پیغه مبه ره ﷺ : له نه ژاددا خوشك و براى نه بون، به لام له شیردا: برا شیریه که ی ناوی (عبدالله) يه، خوشكه شیریه کانی ناویان (شِيْمَاءُ) و (أَنِيسَةُ) يه، كه هه رسيکیان مندا لی (حَلِيمَةُ السَّعْدِيَّةُ) نه، میردی (حَلِيمَةُ السَّعْدِيَّةُ) ناوی (الْحَارِثُ) بوو، كه باوکه شیرى پیغه مبه ره ﷺ، ئه وانه هه موویان موسولمان بون ﷺ، هه روه ها له لایه ن (ثَوْبِيَّةُ) ش: (مَسْرُوحُ) ی كورپی (ثَوْبِيَّةُ) و ئیمام (حَمْرَةَ) ی مامی خوى براى شیرى بون ﷺ.

۱۵- مامه کانی پیغه مبه ره ﷺ : دوانزه مامی هه بون: (أَلْحَارِثُ، قُتْمُ، الزُّبَيْرُ، حَجَلُ، ضِرَارُ، أَلْمَقُومُ، أَبُو لَهَبُ، الْعَبَّاسُ، حَمْرَةُ، أَبُو طَالِبُ، الْغَيْدَاقُ، عَبْدُ الْكُغْبَةِ). جا له وانه ته نها ئیمام (الْعَبَّاسُ) و ئیمام (حَمْرَةُ) رضي الله عنهما موسولمان بون.

۱۶- خاله کانی پیغه مبه ره ﷺ : يه كه م: (عُمَيْرُ) كورپی (وَهَبُ). دووه م: (عَبْدُ يَغُوثُ) كورپی (وَهَبُ). سى يه م: (الْأَسْوَدُ) كورپی (وَهَبُ).

۱۷- پوره کانی پیغه مبه ره ﷺ : خوشكه کانی باوکی: (أُمُّ حَكِيمُ، عَاتِكَةُ، بَرَّةُ، أَرْوَى،

أُمَيَّة، صَفِيَّة). جا له وانه تهنها حه زره تی (صَفِيَّة) موسولمان بووه رضي الله عنها. خوشکی دایکی: (فَرِیْعَة بِنْتُ وَهَب).

۱۸- ژماره ی هه موو (صَحَابَة) کان ﷺ: که پیغه مبه ر ﷺ وه فاتی کرد، ژماره ی (صَحَابَة) کان- ئافره تو پیاو- (۱۲۴۰۰۰) سه دو بیستو چوار هه زار (صَحَابَة) بون ﷺ، وهك ژماره ی پیغه مبه رانی خوا عليهم الصلاة والسلام.

۱۹- ژماره ی (صَحَابَة) کانی حه دیسگیره وه ﷺ: که پیغه مبه ر ﷺ وه فاتی کرد، (۱۱۴۰۰۰) سه دو چوارده هه زار (صَحَابَة) ی حه دیسگیره وه له دوا ی به جیمان ﷺ، گشتیان گوئیان له پیغه مبه ر ﷺ بووه و حه دیسه کانیان گیراونه وه، هه روهك نیمام (ابن الصلاح) له (مقدمة علوم الحديث) دا فرمویه تی.

* * *

﴿سه له وات لیدان له سهر پیغه مبه ر ﷺ﴾

له بهر ئه وه ی له دوا ی گشت (بَيْت) یکی ئه م (قَصِيْدَة) یه، سه له واته که ی (مَوْلَايَ صَلِّ وَسَلِّمْ دَائِمًا اَبَدًا) ی داهاتوو ده گو تر یته وه، بۆی پیشه کی باسیکی کورتی سه له وات لیدان له سهر پیغه مبه ر ﷺ ده نووسم:

خوا ی گه وره ده فره رموی: ﴿إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا﴾ الأحزاب: ۵۶، به راستی خودا و (مَلَائِكَة) ی خوا سه له وات له سهر پیغه مبه ر ﷺ لیده دن، ئه ی ئه و که سانه ی باوه رتان هئاوه، سه له وات له سهر پیغه مبه ر ﷺ لیده دن و سه لامی لی بکه ن.

پیغه مبه ر ﷺ فره رمویه تی: ﴿رَغِمَ أَنْفُ رَجُلٍ ذُكِرْتُ عَنْهُ فَلَمْ يُصَلِّ عَلَيَّ﴾ حدیث حسن رواه الترمذی، زه لیل بی ئه و که سه ی له لای وی باسم ده کری= گوی ی له ناوی من ده بی و سه له واتم له سهر لیته دا.

هه روه ها پیغه مبه ر ﷺ فره رمویه تی: ﴿الْبَخِيلُ الَّذِي مَنْ ذُكِرْتُ عَنْهُ فَلَمْ يُصَلِّ عَلَيَّ﴾ حدیث صحیح رواه الترمذی، به خیل= ره زیل ئه و که سه یه له لای وی باسم ده کری= گوی ی له ناوی من ده بی و سه له واتم له سهر لیته دا.

جا بزانه: له ئایه ته که دا چۆنیه تی و کات و شوینی سه له وات دیاری نه کراوه، که وابوو: له هه رکاتیك وله هه ر شوینی کدا- به دهنگی نه یتنی، یان به دهنگی ئاشکرا- به هه ر پسته یه که موقوف سه له وات لیبداء، خیری سه له واته که ی ده گاتی و له و زه مکدر نه ش پرگاری ده بی، هه روهك زانا یانی ئیسلام له دوا ی ناوه ینانی پیغه مبه ر ﷺ نووسیویانه:

(صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ). كهواته: سهلهواته كهى (مَوْلَايَ صَلِّ وَسَلِّمْ)ى داهاتووش، هه مان بپيارى بۆ ده درى.

به لام ئەم سهلهواته- كه له دواى ته حياتى نوێژ ده گوتى- له هه موويان خيتره:
 ﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَآلِ إِبْرَاهِيمَ، وَبَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا بَارَكْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَآلِ إِبْرَاهِيمَ- فِي الْعَالَمِينَ- إِنَّكَ حَمِيدٌ مَّجِيدٌ﴾ رواء الإمام الشافعي والبخاري ومسلم، واللفظ للشافعي إلا (في العالمين) فلمسلم.

﴿خَيْرِي سَهْلَهَوَات لَيْدَان لَه سَهَر پِيغَه مَبَهَر ﷺ﴾

پيغهمبهري ﷺ فه رمويه تي: ﴿مَنْ صَلَّى عَلَى صَلَاةِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ بِهَا عَشْرًا﴾ رواء مسلم وأصحاب السنن، هه ر كه سيك سهلهواتيكم له سه ر ليدا، خواى گه وره بهو سهلهواته ده سهلهواتى له سه ر ليده دا، واته: ده ره جه تي بۆ سه ر ده نيرى.

هه روه ها ﴿عَنْ أَبِي بَكْرٍ قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنِّي أَكْثَرُ الصَّلَاةِ عَلَيْكَ فَكَمْ أَجْعَلُ لَكَ مِنْ صَلَاتِي؟ فَقَالَ: مَا شِئْتَ. قُلْتُ: الرَّبْعُ؟ قَالَ ﷺ: مَا شِئْتَ فَإِنْ زِدْتَ فَهُوَ خَيْرٌ لَكَ. قُلْتُ: النَّصْفُ؟ قَالَ ﷺ: مَا شِئْتَ فَإِنْ زِدْتَ فَهُوَ خَيْرٌ لَكَ. قُلْتُ: فَالثَّلَاثِينَ قَالَ ﷺ: مَا شِئْتَ فَإِنْ زِدْتَ فَهُوَ خَيْرٌ لَكَ. قُلْتُ: أَجْعَلُ لَكَ صَلَاتِي كُلَّهَا. قَالَ ﷺ: إِذَا تُكْفِي هَمَّكَ وَيُعْفِرُ لَكَ ذَنْبَكَ﴾ صحيح رواء الإمام أحمد والترمذي، حه زره تي (أبي) ﷺ فه رمويه تي: گوتم: ئەى پيغهمبهري خوا من زۆر سهلهوات له سه ر تۆ ليده ده م، نايا چه ند له كاته كانى زيكر و دو عايه كام دانييم بۆ سهلهوات له سه ر تۆ؟ پيغهمبهري ﷺ فه رموى: چه ندى به خۆت هه ز ده كهى. گوتم: چوار يكي كاته كام دانييم؟ پيغهمبهري ﷺ فه رموى: چه ندى به خۆت هه ز ده كهى، جا نه گه ر زيادى بكهى ئەوه بۆ تۆ باشتره. گوتم: نيوهى كاته كام دانييم؟ پيغهمبهري ﷺ فه رموى: چه ندى به خۆت هه ز ده كهى، جا نه گه ر زيادى بكهى ئەوه بۆ تۆ باشتره. گوتم: دوو سييه كى كاته كام دانييم؟ پيغهمبهري ﷺ فه رموى: چه ندى به خۆت هه ز ده كهى، جا نه گه ر زيادى بكهى ئەوه بۆ تۆ باشتره. گوتم: هه موو كاته كانى زيكر و دو عايه كام دانهيم بۆ سهلهوات له سه ر تۆ. پيغهمبهري ﷺ فه رموى: جا كه وابى: كاروبارى دونياو قيامهت ده دريتى و بۆت جييه جى ده بى و له گونا هت دبو درى.

هه روه ها سوننه ته: له شه و و پوژى هه ينى دا زۆر سهلهوات له سه ر پيغهمبهري ﷺ ليدا، پيغهمبهري ﷺ فه رمويه تي: ﴿إِنَّ مِنْ أَفْضَلِ أَيَّامِكُمْ يَوْمَ الْجُمُعَةِ... فَأَكْثَرُوا عَلَيَّ مِنَ الصَّلَاةِ فِيهِ فَإِنْ صَلَاتَكُمْ مَعْرُوضَةً عَلَيَّ، قَالُوا: وَكَيْفَ تُعَرِّضُ صَلَاتَنَا عَلَيْكَ وَقَدْ

أَرَمْتُ؟ فَقَالَ ﷺ: إِنَّ اللَّهَ حَرَّمَ عَلَى الْأَرْضِ أَجْسَادَ الْأَنْبِيَاءِ ﴿﴾ رواه أبو داود والنسائي وغيرهما
 بأسانيد صحيحة، له هممو و روزه کانتان گهوره تر: روزه (جُمُعَة) یه، که و ابوو: له روزه
 (جُمُعَة) دا زور سهله واتم له سهر لییدن، چونکه له (جُمُعَة) دا - سهله واته کانتان
 دههیندریته بهرچاوم له ناو گوره که مدا گویم لیده بی. گوتیان: نهی پیغمبهری
 خوا ﷺ چون سهله واته کانی نیمه دههیندریته بهرچاوت؟ خو لاشه ی جه نابت له
 گوره که تدا رزیهو! پیغمبهری ﷺ فهرمووی: خوی گه وره له زهمینی قه ده غه کردوه:
 لاشه ی پیغمبهران - عليهم الصلوة والسلام - برزئی.

﴿ سهله وات لیدان: له سبهینان و نیواران و له دوی نویژمه کان ﴾

۱- پیغمبهری ﷺ فهرمویه تی: ﴿مَنْ صَلَّى عَلَيَّ حِينَ يُصْبِحُ عَشْرًا، وَحِينَ يُمَسِّي عَشْرًا، أَذْرَكَتُهُ شَفَاعَتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ﴾ رواه الطبرانی بإسناد جيد، هر که سیک که ده گاته کاتی سبهینه
 ده سهله واتم له سهر لیدا و که ده گاته کاتی نیواره ده سهله واتم له سهر لیدا، نهو
 که سه شفاعته تی منی ده گاتی له روزه قیامهت.

۲- ﴿عَنْ فَضَالَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: دَخَلَ رَجُلٌ فَصَلَّى فَقَالَ: اللَّهُمَّ اغْفِرْ لِي وَارْحَمْنِي، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: عَجَلْتَ أَيُّهَا الْمُصَلِّي؟ إِذَا صَلَّيْتَ فَقَعَدْتَ، فَاحْمَدِ اللَّهَ بِمَا هُوَ أَهْلُهُ وَصَلِّ عَلَيَّ ثُمَّ اذْعُهُ﴾
 رواه اصحاب السنن بسند صحيح، پیاویک هاته مزگهوت و نویژی کرد و دوعای کرد و گوتی:
 خوی به لیم خوش بهو ره جم بی بکه. جا پیغمبهری ﷺ فهرمووی: نهی نویژ که ره لهت
 کرد، هر کاتیک نویژت کرد جا دانیشتی، سوپاسی خوا بکه بهو سوپاسه ی شایانی
 گه وره ی خوی به - وهك (الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ) - و سهله وات له سهر من لیده - وهك
 (وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ) - نینجا دوعا بکه.

نینجا بزانه: به ته نها یه سهله وات له پیش دوعادا فهرمانی نهو هه دیسه به جی
 دههیندری، به لام ته گهر زیاتر بی، خیری زورتره، چونکه پیغمبهری ﷺ ده فهرمووی:
 ﴿أَوَّلَى النَّاسِ بِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَكْثَرُهُمْ عَلَيَّ صَلَاةً﴾ رواه ابن حبان والترمذی وقال: حدیث حسن،
 نزیکترین کهس له من له روزه قیامهتدا نهو که سه یه: که زورتر سهله واتم له سهر
 لیدا. که و ابو: به به لگه ی نهو دوو هه دیسه، نهو ده سهله واته ی نیستا له دوی
 نویژه کان لیده درین کاریکی باشه.

نینجا له کوتایی دوعا کردنیشدا: هه سوپاسی خوا و هه سهله واتیش سوننه تن،
 هه وهک نیمامی (النواوی) له (الأذکار) دا فهرمویه تی.

* * *

﴿ الْفَصْلُ الْأَوَّلُ: فِي الْغَزْلِ وَشَكْوَى الْغَرَامِ ﴾

الْحَمْدُ لِلَّهِ مُنْشَى الْخَلْقِ مِنْ عَدَمٍ * ثُمَّ الصَّلَاةُ عَلَى الْمُخْتَارِ فِي الْقَدَمِ
مَوْلَايَ صَلِّ وَسَلِّمْ دَائِمًا أَبَدًا * عَلَى حَبِيبِكَ خَيْرِ الْخَلْقِ كُلِّهِمْ

﴿ الْفَصْلُ الْأَوَّلُ: فِي الْغَزْلِ وَشَكْوَى الْغَرَامِ ﴾

﴿ به شی یه کهم: له باسی پیداهه لگوتن و سکا لای خوشه ویستی ﴾

(الْحَمْدُ لِلَّهِ) سوپاس و ستایش بُوئه و خواهی (مُنْشَى الْخَلْقِ) په یداکه ری ئه م خه لکه یه (مِنْ عَدَمٍ) له نه بوونه وه (ثُمَّ الصَّلَاةُ) ئینجا درود و په حمه تی خوا (عَلَى الْمُخْتَارِ) برزیته سر پیغه مبه ری بژارده له ناو پیغه مبه ران و -صلی الله علیهم اجمعین- له ناو خه لکی تریشدا، پیغه مبه ر ﷺ فه رمویه تی: ﴿إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَىٰ كِنَانَةَ مِنْ وَلَدِ إِسْمَاعِيلَ، وَاصْطَفَىٰ قُرَيْشًا مِنْ كِنَانَةٍ، وَاصْطَفَىٰ مِنْ قُرَيْشٍ بَنِي هَاشِمٍ، وَاصْطَفَانِي مِنْ بَنِي هَاشِمٍ﴾
رواه مسلم و الترمذی، خوای گه وره له نه ته وه کانی (إِسْمَاعِيلَ) پیغه مبه ر ﷺ (کِنَانَةَ) ی هه لَبْزارد، له (کِنَانَةَ) ش (قُرَيْشِ) ی هه لَبْزارد، له (قُرَيْشِ) ش (بَنِي هَاشِمٍ) هه لَبْزاردن، له (بَنِي هَاشِمٍ) ش منی هه لَبْزارد.

(فِي الْقَدَمِ) له پیشتردا، واته: له دیرینه وه پیغه مبه ری کی بژارده یه، هه روه ک پیغه مبه ر ﷺ به خوی فه رمویه تی: ﴿كُنْتُ نَبِيًّا وَآدَمُ بَيْنَ الرُّوحِ وَالْجَسَدِ﴾ حدیث صحیح رواه الإمام أحمد و البیهقی، من له لای خوا پیغه مبه ر بوم، هیشتا باب (آدَمَ) ﷺ اگیانی نه هاتبوره ناو لاشه که ی.

(مَوْلَايَ) ئه ی خودای من (صَلِّ وَسَلِّمْ) په حمه ت و سه لام بنیره - (دَائِمًا أَبَدًا) به بهره وامی هه تاهه تای - (عَلَى حَبِيبِكَ) بُو سر پیغه مبه ره خوشه ویسته که ت ﷺ، پیغه مبه ر ﷺ فه رمویه تی: ﴿إِنَّ اللَّهَ اتَّخَذَنِي خَلِيلًا كَمَا اتَّخَذَ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا﴾
رواه مسلم، خوای گه وره منی کردوئه دؤستی خوی، هه روه کو (إِبْرَاهِيمَ) پیغه مبه ری ﷺ کردوئه دؤستی خوی. واته: دؤستایه تی به رزترین پله ی خوشویسته.

(خَيْرِ الْخَلْقِ) ئه و پیغه مبه ره ی چاکترینی هه موو خه لکه (كُلِّهِمْ) به ټیکړایی، پیغه مبه ر ﷺ فه رمویه تی: ﴿إِنَّ اللَّهَ خَلَقَ الْخَلْقَ فَجَعَلَنِي فِي خَيْرِ خَلْقِهِ، وَجَعَلَهُمْ فِرْقَتَيْنِ فَجَعَلَنِي فِي خَيْرِ فِرْقَةٍ، وَخَلَقَ الْقِبَالَ فَجَعَلَنِي فِي خَيْرِ قَبِيلَةٍ، وَجَعَلَهُمْ بُيُوتًا فَجَعَلَنِي فِي خَيْرِهِمْ بَيْتًا، فَأَنَا خَيْرُكُمْ بَيْتًا وَخَيْرُكُمْ نَفْسًا﴾ حدیث حسن أخرجه الإمام أحمد و الترمذی و البیهقی، خوای گه وره بوونه و هری دروست کرد، جا منی خسته ناو چاکترینی

دروستکراوی خوئی، خوای گه‌وره دروستکراوی خوئی کرده دوو چین، جا منی خسته ناو چاکرتین چین، خوای گه‌وره به‌ره‌بابه‌کانی دروست کردن، جا منی خسته ناو چاکرتین به‌ره‌باب، خوای گه‌وره به‌ره‌بابه‌کانی کردنه بنه‌ماله، جا منی خسته ناو چاکرتین بنه‌ماله، که‌وابوو: من له همه‌موتان چاکترم له رووی بنه‌ماله‌و له رووی که‌سایه‌تیه‌وه.

جا بزانه: هر چند سه‌رچاوه‌کان فه‌رموویانه: ئەو دوو (بیت)‌هی‌پایردوو، له (قَصِیدَةُ الْبُرْدَةِ) نازمێردرێن. به‌لام بۆیى من نووسینمه‌وه، چونکه له هه‌ندى نوسخه‌ی (بُرْدَةِ) دا هاتون، بۆ نمونه:

یه‌که‌م: ئەو (بُرْدَةِ)‌یه‌ی له‌گه‌ڵ (دَثَلِئُلُ الْخِیْرَات) دا له (بیروت - لبنان) چاپ کراوه له (المؤسسة الإسلامية للدراسات والطباعة).

دووهم: له (تَخْمِیس) = پێنج خسته‌کیه‌که‌ی (السید إبراهیم حقی الحسینی الموصلي) دا به‌م جووره:

بِسْمِ الْإِلَهِ مُفِیضِ الْجُودِ وَالْكَرَمِ * بَدْنِی بَمَذْحِی وَتَخْمِیْسِی وَمُخْتَمِّمِ
الْحَمْدُ لِلَّهِ ذِی الْأَلَاءِ وَالنِّعَمِ * الْحَمْدُ لِلَّهِ مُنْشِی الْخَلْقِ مِنْ عَدَمِ
ثُمَّ الصَّلَاةُ عَلَى الْمُخْتَارِ فِي الْقِدَمِ
مَوْلَايَ صَلِّ عَلَى مَنْ أَظْهَرَ الرَّشْدَا * مُحَمَّدَ الْمُصْطَفَى لِلْعَالَمِیْنَ هَذَا
مَوْلَايَ سَلِّمْ عَلَيْهِ مَا الصَّبَاحُ بَدَا * مَوْلَايَ صَلِّ وَسَلِّمْ دَائِمًا أَبَدَا
عَلَى حَبِيبِكَ خَيْرِ الْخَلْقِ كُلِّهِمْ

جا بزانه: هر کاتیک (قَصِیدَةُ الْبُرْدَةِ) بخویندریته‌وه، پێویسته له دواى گشت (بیت)‌یکى (قَصِیدَةِ) که ئەم سه‌له‌واته‌ی (مَوْلَايَ صَلِّ وَسَلِّمْ دَائِمًا أَبَدًا * عَلَى حَبِيبِكَ خَيْرِ الْخَلْقِ كُلِّهِمْ) بخویندریته‌وه، چونکه که ئیمامی (البوصیري) له خه‌ونه‌که‌ی دا ئەم (قَصِیدَةِ)‌یه‌ی بۆ پێغه‌مبه‌ر ﷺ ده‌خوینده‌وه‌و گه‌یشه‌ (بیت)‌ی (فَمَبْلُغُ الْعِلْمِ فِيهِ أَنَّهُ بَشَرٌ)، پارچه‌که‌ی‌ترى بۆ نه‌هات‌وه‌ستا، جا پێغه‌مبه‌ر ﷺ بۆی ته‌واو کرد و فه‌رمووی: (وَأَنَّهُ خَيْرُ خَلْقِ اللَّهِ كُلِّهِمْ).

جا ئیمامی (البوصیري) ش ئەم پارچه‌یه‌ی تیکه‌لى سه‌له‌وته‌که‌ی کرد و له کۆتایى گشت (بیت)‌یکدا دووباره‌ی ده‌کرده‌وه.

أَمِنْ تَذَكُّرِ جِيرَانِ بَذَى سَلَمٍ (١) مَزَجَتْ دَمْعًا جَرَى مِنْ مُقْلَةٍ بَدَمٍ
أَمْ هَبَّتِ الرِّيحُ مِنْ تَلْقَاءِ كَاطِمَةٍ (٢) وَأَوْمَضَ الْبَرْقُ فِي الظُّلُمَاءِ مِنْ إِضْمٍ

ئینجا ئیمامی (البوصیری) دهست به پیداهه لگوتن دهکا و باسی خوشویستنی پیغه مبه رسول الله ﷺ دهکا، به لام ناوی ناهیتی، به لکو ناوی شوینه واره کانی پیغه مبه رسول الله ﷺ دینی و به خوی له خوی دهپرسی: ئایا نه و شوینه واره نه پیغه مبه رسول الله ﷺ بویه هوی نه و گریان و دامووی و پهنگ زهر دیه ی توشست بووه؟ به شیوه یه کی وهما: وه لامه کهش له پرسیاره که ده فامیته وه و ده فهرموی:

(أَمِنْ تَذَكُّرِ) ئایا به هوی وه بیرهاتنه وهت (جیران) نه و دراوسیپانه ی که (بذی سلم) له شوینی درهختی (سلم) دا بون:

مه بهستی به دراوسیپان: پیغه مبه رسول الله ﷺ و (صحابه) نه ﷺ، (ذی سلم) ش: دۆلێکه له نیوان (مکه) و (مدینه) له نزیك (قدید)، به درهختی (سلم) به ناویانگه، هه ر جارێك پیغه مبه رسول الله ﷺ له (مدینه) وه ده پویشته (مکه)، له گه ل (صحابه) کانی له وی داده به زیو له بن درهختی (سلم) دهحه ساوه ﴿عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّهُ كَانَ يَأْتِي شَجْرَةً بَيْنَ مَكَّةَ وَالْمَدِينَةِ فَيَقِيلُ تَحْتَهَا، وَيُخْبِرُ: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ كَانَ يَفْعَلُ ذَلِكَ﴾ رواه البزار، قال الحافظ الهيثمي: رجاله موثقون، حه زهره تی (عبدالله) ی کوری ئیمامی (عمر) رضی الله عنهما دههاته لای درهختیک له نیوان (مکه) و (مدینه) دا، جا له بن درهخته که دهخهوت و رایده گه یاند: پیغه مبه رسول الله ﷺ نه وهای ده کرد. واته: له بن درهخته که دهخهوت و دهحه ساوه.

(مَزَجَتْ) تێکه لێت کرد (دَمْعًا) نه و فرمیسه کی (جَرَى مِنْ مُقْلَةٍ) له کلینه ی چاوت هاته خوارێ (بَدَمٍ) له گه ل خوی؟

که واته: وه لامه کهش ئاشکرا بوو: به هوی وه بیرهاتنه وه ی دراوسیپانی (ذی سلم) نه وهنده گریای: تا تێکه لی خوینت کرد نه و فرمیسه کی له چاوت ده پڕا خوارێ. ئینجا که ئیمامی (البوصیری) ئاماژه ی کرد: هوی گریانه که ی وه بیرهاتنه وه ی دراوسیپانی (ذی سلم) بوو. نه م جار هه ش ئاماژه بو دوو هۆکاری تری گریانه که ی ده کاو ده فهرموی:

(أَمْ هَبَّتِ الرِّيحُ) یان هوی گریانه کهت نه و بایه بوو که مه لیکرد (مِنْ تَلْقَاءِ كَاطِمَةٍ) له لای (کاظمه) ی پیغه مبه رسول الله ﷺ: که شویتێکه له نزیك (مدینه) ی پیروز، یان مه بهستی (رَوْضَةٍ) ی پیغه مبه رسول الله ﷺ: که ده که ویتته نیوان گوری پیغه مبه رسول الله ﷺ و مینه ره که ی.

فَمَا لِعَيْنِكَ إِنْ قُلْتَ اكْفُفَا هُمَا (۳) وَمَا لِقَلْبِكَ إِنْ قُلْتَ اسْتَفِقْ يَهُم
 واته: هر کاتیک بای (صبا) له لای خوښه ویسته وه بی، نه وه بیرکړنه وهی (عاشق)
 ده جولیني و تووښی شهیدایی و گریانۍ دهکا.

(و) یان هوی گریانته که نه وه بوو: (أَوْمَضَ الْبَرْقُ) بروسک بریسکه ی دا (فی
 الظُّلُمَاءِ) له شهوی تاریکدا (مَنْ إِضْمَ) له لای کیوی (إِضْمَ): که له نزیك (مَدِينَةِ)
 پیروزه وه به زوری پیغمبر ﷺ بؤ که شت کردن دهچوه لای نه و کیوه ﴿عَنْ عَائِشَةَ
 رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: أَنَّهَا سَأَلَتْ عَنْ الْبَدَاوَةِ فَقَالَتْ: كَانَ النَّبِيُّ ﷺ يَذُو إِلَى هَذِهِ السَّلَاعِ...﴾
 الحديث، حديث صحيح رواه أبو داود، له باره ی دهرچوون بؤ دهره وهی شار، پرسیار له حمزه رته ی
 (عائشة) رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا کرا؟ نه ویش له وه لامدا فهرمووی: پیغمبر ﷺ دهچوه دهره وه بؤ
 لای نه م بهر زایانه ی ناویان پيدا دیته خواری.

نینجا نیمامی (البوصيري) به خوی دادگای خوښه ویستی بؤ خوی داده نی و له دادگادا
 وهک داننه مینه ر ناماده ده بی و پرسیار له خوی دهکا و ده فهرموۍ:

(فَمَا لِعَيْنِكَ) چاوه کانت چیان لیها تووه؟ واته: نه گهر دان ناهینۍ: که گریانته که به
 هوی خوښه ویسته که ی (ذی سَلَمٍ) و (کاظمه) و (إِضْمَ) ه، نه وه چ شتیک وای له
 چاوه کانت کردوه: (إِنْ قُلْتَ) نه گهر پټیان بلۍ ی: (اُكْفُفَا) واز له گریان بینن، نه وان
 گوږپرايه لت نابن، به لکو (هَمَّتَا) زیاتر فرمیښک ده پږښن؟ بیگومان نه وه ه موو
 فرمیښکه زوره ناسه واری وه بیره اتنه وهی خوښه ویسته که ته.

(و) هروه ما (مَا لِقَلْبِكَ) چ شتیک وای له دلته که ت کردوه (إِنْ قُلْتَ) نه گهر پټۍ
 بلۍ ی: (اسْتَفِقْ) هه شیار بیه وه، نه ویش گوږپرايه لت نابۍ، به لکو (یَهُم) زیاتر
 داده مینۍ و له خوښه ویستی دا نقوم ده بی؟ بیگومان نه وه ش ناسه واری
 وه بیره اتنه وهی خوښه ویسته که ته.

بویۍ زوریه ی (صَحَابَةُ) و (تَابِعِينَ) ﷺ که پیغمبر یان ﷺ وه بیر ده هاته وه، نه وان:
 یان ده له رښن، یان په نگیان زهر د ده بوو، یان ده گریان ﴿عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: قَالَ أَبُو بَكْرٍ
 لِعُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا بَعْدَ وَفَاةِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ: اُنْطَلِقْ بِنَا إِلَى أُمِّ أَيْمَنَ نَزُورُهَا كَمَا كَانَ رَسُولُ
 اللَّهِ ﷺ يَزُورُهَا. فَلَمَّا انْتَهَيَا إِلَيْهَا بَكَتْ، فَقَالَا لَهَا: مَا يُبْكِيكِ؟ أَمَا تَعْلَمِينَ أَنَّ مَا عِنْدَ اللَّهِ
 خَيْرٌ لِرَسُولِ اللَّهِ ﷺ؟ فَقَالَتْ: إِنِّي لَا أَبْكِي أَنِّي لَا أَعْلَمُ أَنَّ مَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ لِرَسُولِ
 اللَّهِ ﷺ وَلَكِنْ أَبْكِي أَنَّ الْوَحْيَ قَدْ انْقَطَعَ مِنَ السَّمَاءِ، فَهَيَّجَتْهُمَا عَلَى الْبُكَاءِ فَجَعَلَا

أَيَحْسَبُ الصَّبُّ أَنَّ الْحُبَّ مُنْكَتَمٌ (٤) مَا بَيْنَ مُنْسَجِمٍ مِنْهُ وَمُضْطَرِمٍ

يَكِيَانِ مَعَهَا ﴿رواه مسلم، له دواى وهفاتی پیغمبر ﷺ، نیمام (أبوبکر) به نیمام (عمر) ی- رضي الله عنهما- فهرموو: وهره به یه که وه بجینه لای (أَمَّ أَيْمَن) سهردانی بکهین، ههروهك پیغمبر ﷺ له ژیانی دا سهردانی ده کرد. جا که چونه لای، هه زره تی (أَمَّ أَيْمَن) رضي الله عنها پیغمبر ﷺ هاته وه بیر و دهستی به گریان کرد، جا ئه وانیش فهرموویان: نه وه بۆ ده گریی؟ نه دی نازانی نه وی له لای خودایه بۆ پیغمبر ﷺ باشتره؟ هه زره تی (أَمَّ أَيْمَن) رضي الله عنها فهرمووی: خو من له بهر نه وه ناگریم که نازام نه وی له لای خواجه بۆ پیغمبر ﷺ باشتره، به لام بویی ده گریم، چونکه (وَحْي) برا وه له ناسمان نایه ته خواره وه. جا بهم وه بیر هاته وه به نه وانیشی جولاندنه سهر گریان، نیمام (أبوبکر) و نیمام (عمر) ش له گهل هه زره تی (أَمَّ أَيْمَن) ده ستیان به گریان کرد.

هه زره تی (أَمَّ أَيْمَن) نه و ئافرده ته یه: که پیغمبر ﷺ له کاتی مندالی دا له باوهش ده کرد، پیغمبر ﷺ وهك دایکی خوی ریزی لیده نا.

ئینجا که نیمامی (البوصيري) له دادگای خوشه ویستی دا نه یوانی وه لامی پرسیاره که ی پابردوو بداته وه بی دهنگ بوو، وهك دادوهی دادگایه که رایگه یاند: داننه هیئانه ت به خوشه ویستی دا بی سوده وه فهرمووی:

(أَيَحْسَبُ الصَّبُّ) ئایا (عاشق) وه ها تیتیه گا: (أَنَّ الْحُبَّ مُنْكَتَمٌ) خوشه ویستی په نهان ده بی و ده شاردریتته وه (مَا بَيْنَ مُنْسَجِمٍ) له نیوان نه و فرمیسه که به گور ده پژی (مِنْهُ) له چاوهکانی وی، هم (وَمُضْطَرِمٍ) له نیوان دلی داگیرساو به ئاگری خوشه ویستی؟ بیگومان: نه و جوړه که سه ی چاوی به فرمیسه که دلی شهیدای خوشه ویسته که یه تی، نه گهر دان به خوشه ویستی دا نه هیئی، نه وه به هه له دا چووه و پیی باوه پ ناگری.

که و ابوو: به داننه هیئان دهردی وی دهرمان نابی، به لکو دهرمانی دهردی وی له لای خوشه ویسته که یه تی نه گهر له دونیاش به خزمه تی شاد نه بویی، نه وه له قیامه تا ده بیته هاوپی وی، ههروهك هه زره تی (أَنَسُ) ﷺ ده گپیته وه: پیاویک پرسیارى له پیغمبر ﷺ کرد: که یینی (قِيَامَةً) دی؟ پیغمبر ﷺ فهرمووی: چ کرده وه یه کت بۆ پوژی (قِيَامَةً) ئاماده کردوه؟ پیاوه که گوتی: هیچ ئاماده نه کردوه، به لام خوا و

لَوْلَا الْهُوَى لَمْ تُرَقْ دَمْعًا عَلَى طَلَلٍ (۵) وَلَا أُرْقَتْ لِذِكْرِ الْبَانِ وَالْعَلَمِ
 پیغمبره‌ری خدام صلی الله علیه و آله خوش دهوین. جا پیغمبره صلی الله علیه و آله فهرمووی: ﴿أَنْتَ مَعَ مَنْ
 أَحَبَبْتَ﴾ رواه البخاری و مسلم، تو له قیامه‌تدا له گهل نهو کهسه ده‌بی که له دونیادا خوشت
 ویستوه.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) له دادگای خوشه‌ویستی‌دا به‌خوی رایگه‌یاند:
 داننه‌هینانه‌که‌ی هه‌له‌یه و بی‌سوده. ئەم جاره وهك دادوه‌ری دادگایه‌که به‌لگه‌ی له
 سهر نهو راستی‌یه هیناوه و فهرمووی:

(لَوْلَا الْهُوَى) ئەگەر به هوی خوش‌ویستنی خوشه‌ویسته‌که‌ت نه‌بوايه، ئەوه (لَمْ تُرَقْ
 دَمْعًا) فرمیست که نه‌ده‌ژاند (عَلَى طَلَلٍ) له سهر کاوله خانوه‌کانی ویرانبووی
 خوشه‌ویسته‌که‌ت.

واته: ئەو خانوانه‌ی له (مَكَّة) ی پی‌ڕۆزا به هوی کۆچکردنی پیغمبره صلی الله علیه و آله وهك
 ویرانبوویان لی‌هات. یان مه‌به‌ستی: شاری (مَكَّة) ی پی‌ڕۆزه؟ چونکه ئەویش به هوی
 کۆچکردنی پیغمبره صلی الله علیه و آله وهك ویرانبووی لی‌هات و که‌وته ده‌ست کافره‌کان، تا پزگار
 کرا و بووه (دارالاسلام)، خوای گه‌وره ده‌فهرمووی: ﴿لَا أُقْسِمُ بِهَذَا الْبَلَدِ * وَأَنْتَ حَلٌّ
 بِهَذَا الْبَلَدِ﴾ البدر: ۲۱، سویند ده‌خۆم به‌م شاره‌ی (مَكَّة)، له‌و حاله‌ته‌ی تو-ئه‌ی
 پیغمبره صلی الله علیه و آله - له‌م شاره‌دا نیشته‌جی‌ی.

واته: بۆی (مَكَّة) پێژداره‌و شیایوی سویند پێخواردنه، چونکه پیغمبره صلی الله علیه و آله تی‌ی‌دا
 نیشته‌جیی، هه‌روهك له (تفسیرالبیضاوی) و چه‌ند ته‌فسیریکی‌تردا ئەوها پافه‌کراوه.
 واته: هه‌رچه‌ند شاری (مَكَّة) به هوی (كَعْبَة) = (بَيْت الله) و چه‌ند هۆیه‌کی‌تر پێژدار
 بووه، به‌لام به (إجماع) ی زانایانی ئیسلام: پیغمبره صلی الله علیه و آله له (كَعْبَة) = (بَيْت الله)
 پێژدارتره، هه‌روهك له پوونکردنه‌وی (یا أَكْرَمَ الْخَلْقِ) دا به‌لگه‌ی بۆ دینین، إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى.

(و) هه‌روه‌ها ئەگەر به هوی خوش‌ویستنی خوشه‌ویسته‌که‌ت نه‌بوايه (لَا أُرْقَتْ) له
 شه‌وی‌دا خه‌و له چاوه‌کانت نه‌ده‌ره‌ویه‌وه (لِذِكْرِ الْبَانِ) به هوی وه‌بیره‌اتنه‌وه‌ی
 دره‌خته‌که‌ی (الْبَان): که دره‌ختی‌کی بۆنخۆشه‌و له نزیک (مَكَّة) ی پی‌ڕۆزه،
 پیغمبره صلی الله علیه و آله له بنی داده‌نیشت و قسه‌ی له‌گهل (صَحَابَة) کان صلی الله علیه و آله ده‌کرد.

(و) هه‌روه‌ها خه‌و له چاوه‌کانت نه‌ده‌ره‌ویه‌وه به هوی (الْعَلَم) وه‌بیره‌اتنه‌وه‌ی کێوه
 درێژه‌که‌ی خوشه‌ویسته‌که‌ت که کێوی (حِراء)، یان (ثُور)، یان (أَبُوقُبَيْس) ه، که

فَكَيْفَ تُنْكِرُ حُبًّا بَعْدَمَا شَهِدْتَ (٦) بِهِ عَلَيْكَ عُذُولُ الدَّمْعِ وَالسَّقَمِ
وَأَثَبْتَ الْوَجْدَ خَطِيئَةً وَضَنَى (٧) مِثْلَ الْبَهَارِ عَلَى خَدِّكَ وَالْعَنَمِ

هه‌رسیکیان له (مکه) ی پیرۆزن، یان کیوی (أحد) ه له (مَدِينَة) ی پیرۆزن، چونکه پیغه مبه‌ر صلی الله علیه و آله فه‌رمویه‌تی: ﴿أَحَدٌ جَبَلٌ يُحِبُّنَا وَنُحِبُّهُ﴾ رواه البخاری ومسلم، (أحد) کیویکه نیمه‌ی خوش ده‌وی و نیمه‌ش نه‌ومان خوش ده‌وی.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) له دادگای خوشه‌ویستی دا هه‌ر سوو‌ر بوو له سه‌ر داننه‌هینان به خوشه‌ویستی دا، وه‌ک دادوه‌ری دادگا له‌خوی توند کرد و لۆمه‌ی خوی کرد له سه‌ر سوو‌رپوون و نکولی کردن، جا ئەم جاره دادوه‌ر هیچ مۆله‌تیکی‌تری نه‌دای و بریاری دادگای به سه‌ردا سه‌پاند و فه‌رمووی:

(فَكَيْفَ) چۆن ئەم جاره (تُنْكِرُ حُبًّا) ئینکاری ئەو خوشه‌ویستی‌یه به‌هیزه ده‌که‌ی (بَعْدَمَا شَهِدْتَ) پاش ئەوه‌ی شاهیدی‌ی دا (بِهِ) به‌و خوشه‌ویستی‌یه (عَلَيْكَ) له سه‌ر تۆ شاهیدی‌ی دا (عُذُولُ) شاهیده دادپه‌روه‌ره‌کانی (الدَّمْعِ) فرمیسک و هه‌م (وَالسَّقَمِ) شاهیده دادپه‌روه‌ره‌کانی نه‌خۆشی‌ی به‌رده‌وام.

واته: دوو شاهیدی دادپه‌روه‌ر—که له فرمیسکی چاوه‌کانت و له نه‌خۆشی‌ی به‌رده‌وامت وه‌رگیراون—شاهیدن له سه‌ر تۆ: که تۆ عاشقی، مه‌رجی شاهیده‌کانیش هاتۆته‌جی، که خوای گه‌وره ده‌فه‌رمووی: ﴿وَأَشْهَدُوا ذَوِي عَدْلٍ مِنْكُمْ﴾ (الطلاق: ٢)، دوو که‌سی دادپه‌روه‌ر له خۆتان بکه‌نه‌شاهید.

که‌وابوو: تۆ—وه‌ک داوالیکراو—ئه‌گه‌ر سویندیش بخوی، داننه‌هینانه‌که‌ت سودی نیه‌و به‌و دوو شاهیدانه سوینده‌که‌ت په‌د ده‌کریته‌وه‌و بریاری دادگا به سه‌رتدا ده‌سه‌پیندری، چونکه پیغه مبه‌ر صلی الله علیه و آله فه‌رمویه‌تی: ﴿الْبَيِّنَةُ عَلَى الْمُدَّعِي وَالْيَمِينُ عَلَى مَنْ أَنْكَرَ﴾ حدیث حسن رواه البيهقي، هینانی شاهید له سه‌ر داواکاره—جا نه‌گه‌ر داواکار شاهیدی نه‌هینا، ئەو کاته—سویند له سه‌ر ئەو لیکراوه‌یه که دان ناهیتی.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) به دوو شاهیدی دادپه‌روه‌ر بریاری خوشه‌ویستی له سه‌ر درا، بریاره‌که‌شی له دادگادا تۆمار کرا، دادوه‌ر پئی‌ی راگه‌یاندا: جگه له‌م دوو شاهیدانه‌ش، به‌لگه‌ی‌تریش هه‌نه: که تۆ عاشقی و ناتوانی نکولی بکه‌ی، به‌لگه‌کانیش ئەمه‌نه:

(وَأَثَبْتَ الْوَجْدَ) ئەو غه‌مباریه‌ی تۆ به‌هوی خوشه‌ویستی، جیگیری کرد (خَطِيئَةً)

عَبْرَةَ) دوو هیلای فرمیسک (و) هه روه ها جیگیری کرد (ضَنَى) ئاسه واری لاوازیو بی هیزی که زهردی پوهه کانتته، جا پهنگه زهرده کت (مِثْلَ الْبَهَارِ) وهك کتوکه زهرده کهی (الْبَهَارُ)، که له وه رزی به هاردا پهیدا ده بی، هم دوو هیله کهی فرمیسکیش (عَلَى خَدَيْكَ) له سه ره ر دوو کۆلمه کانتته (و) پهنگی هیله کانیش: وهك (الْعَنَمُ) لکه سوژه کانی درهختی (الْعَنَمُ) ن. واته: بیگومان لاوازیو پهنگ زهردیو فرمیسکی چاوه کان، هه مووی نیشانه ی خوشه ویستین.

ئیمامی (الثعلبی) و ئیمامی (الواحدی) گێڕاویه تیانته وه: ﴿حَه زَرَه تَی (تُوبَانُ ﷺ) ی خزمه تکار ی پیغه مبه ر ﷺ، زووری پیغه مبه ر ﷺ خوش دهویا، جا رَوَزِیك هاته خزمهت پیغه مبه ر ﷺ غه مباری له رووه کانی دیار بوو، پهنگی گۆرا بوو، جهسته ی لاواز بوو، جا پیغه مبه ر ﷺ لی ی پرسی: ﴿يَا تُوبَانُ مَا غَيْرَ لَوْلِكَ؟﴾ نه ی (تُوبَان) چ شتیك پهنگی گۆریوی؟ حه زره تی (تُوبَان) ش ﷺ فهرمووی: نه ی پیغه مبه ر ی خوا ﷺ، من هیچ زیان و هیچ نازاریکم نیه، به لام هه ر کاتیک نه تبینم زوړ دلته نگ دهیم تا ده تبینم، ئینجا بیرم له قیامهت کرده وه و ده ترسم له وی نه تبینم؟ چونکه تو له گهل پیغه مبه ران - عليهم الصلاة والسلام- له بههشته بهرزه کاندای ده بی، منیش نه گهر بچمه بههشت، له خواره وه دهیم، نه گهر نه چمه بههشت، نه وه هه ر گیز ناتینم؟ جا خوا ی گه وره نه م نایه ته ی نارد ه خواره وه: [وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصَّادِقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَئِكَ رَفِيقًا] النساء: ۶۹، هه ر که سیك گویا په لای خوا و پیغه مبه ر ﷺ بی: فهرمانیان به جی بی نی و خو ی له قه دهغه کراوه کانیان پیاریزی، نه وانه له بههشته له گهل نه و که سانه دا ده بن که خوا نیعمه تی داو نی و پله یان بهرزه: وهك پیغه مبه ران و -صلى الله عليهم اجمعين- راستگو یان و شهیده کان و پیاوچا کان، نای نه وانه بو هاور پیه تی چهند جوان! ﴿﴾.

ئینجا ئیمامی (البوصیری) له دادگادا هیچ دهسه لاتی نه ما و نه یتوانی بدوی، چونکه وهك شاهیده که ی حه زره تی (یوسف) پیغه مبه ر ﷺ ﴿وَشَهِدَ شَاهِدٌ مِنْ أَهْلِهَا﴾ شاهیدیك له خزم و که سی خو ی شاهیدی ی دا.

واته: نه فرمیسک و نه لاوازی هیچیان بیگانه نه بون، بوی - له دوا ی نه و هه موو بینو بهرده یه - به ناچاری دانی به زهردی خوشه ویستی دا هیتا و فهرمووی:

نَعَمْ سَرَى طَيْفٌ مِّنْ أَهْوَى فَأَرَقْنِي (۸) وَالْحُبُّ يَعْتَرِضُ اللَّذَاتِ بِالْأَلَمِ
يَا لَأَتَمِّي فِي الْهَوَى الْعُذْرِيَّ مَعْدِرَةً (۹) مَنِّي إِلَيْكَ وَلَوْ أَنْصَفْتَ لَمْ تَلْمِ

(نَعَمْ) بهائی، راست دهکای تهی دادوهی دادپهروهی دادگای خۆشه‌ویستی، دهردی
من دهردی خۆشه‌ویستی‌یه، هوی وه‌بیرهاتنه‌وهی خۆشه‌ویسته‌که‌شم ئه‌وه بوو:
(سَرَى) شه‌وړویی کرده لای من (طَيْفٌ مِّنْ) خه‌یال و یادی ئه‌و که‌سه‌ی که (أَهْوَى)
من خۆشم ده‌وی، واته: له‌ خه‌وندا یادی خۆشه‌ویسته‌که‌م کرده‌وه و خه‌یالی وی هاته
لام (فَأَرَقْنِي) جا ئه‌و خه‌یاله‌ خه‌وی لی په‌واندمه‌وه.

واته: به‌ هوی ئه‌و خه‌یاله‌ خۆشه‌ له‌ خه‌و پاپه‌ریم، جا که‌ زانیم ئه‌وه خه‌یاله‌ و راستی
نیه، غه‌مباری هیژشی بو هیئامه‌وه و خه‌وم نه‌هاته‌وه.

جا لی‌ره‌دا ئیمامی (البوصیری) وشه‌ی (سَرَى) به‌ کار هیئناوه، تا‌کو شه‌وړویی
پیغه‌مبه‌ری خۆشه‌ویستمان ﷺ وه‌بیر بیته‌وه، که‌ خوای گه‌وره ده‌فه‌رموی: ﴿سُبْحَانَ
الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى﴾ (الإسراء: ۱، پاکو بی
عه‌یی بو ئه‌و خوایه‌ی شه‌وړویی کرد به‌ بنده‌ی خو‌ی - (مُحَمَّد) ﷺ - له‌ به‌شیکی
شه‌وی‌دا له‌ (الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ) وه‌ بو (الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى).

جا ئیمامی (البوصیری) پاساو بو په‌وینه‌وه‌ی خه‌وه‌که‌ی دینی و ده‌فه‌رموی:
(وَالْحُبُّ) خۆشه‌ویستی ته‌بیعه‌تی ته‌وه‌ایه (يَعْتَرِضُ اللَّذَاتِ) خۆشه‌ی‌کان له‌ناو ده‌با
(بِالْأَلَمِ) به‌ ئازاری خۆشه‌ویستی. واته: ئه‌و خۆشیانه‌ی له‌ خه‌وندا دیتم، هیچیان
نه‌مان به‌ هوی خه‌و په‌وینه‌وه‌م له‌ داخی نه‌گه‌یشتنم به‌ خۆشه‌ویسته‌که‌م.

ئینجا که‌ ئیمامی (البوصیری) دانی به‌ خۆشه‌ویستی‌دا هیئا، هه‌ستی کرد لۆمه‌کاریک
لۆمه‌ی ده‌کا، جا ئه‌ویش گله‌یی له‌ لۆمه‌کاره‌که‌ ده‌کا و ده‌فه‌رموی:

(يَا لَأَتَمِّي) هو لۆمه‌کاری من (فِي الْهَوَى الْعُذْرِيَّ) به‌ هوی ئه‌و خۆشه‌ویستی‌یه وه‌ک
خۆشه‌ویستی (بَنِي عُذْرَةَ) یه. (بَنِي عُذْرَةَ): هوزیکه‌ له‌ (يَمَن)، زۆر به‌ توندی توشی
(عشق) ده‌بن و زۆرینه‌یان به‌ دهردی خۆشه‌ویستی ده‌مرن.

(مَعْدِرَةً) عوزر دینمه‌وه (مَنِّي) له‌ لای خۆمه‌وه (إِلَيْكَ) بو لای تو، عوزره‌که‌م قبول
بکه، چونکه‌ خۆشه‌ویستی‌یه‌که‌م له‌ ده‌سته‌لاتی خۆمدا نیه، که‌ وابوو: (وَلَوْ أَنْصَفْتَ)
ئه‌گه‌ر دادپه‌روه‌ی و ویزدانت هه‌بوایه (لَمْ تَلْمِ) لۆمه‌ت نه‌ده‌کردم، چونکه‌ نابی‌ مروؤ
له‌ سه‌ر شتیک لۆمه‌ی بکری: که‌ له‌ ده‌سه‌لاتی خو‌ی‌دا نه‌بی.

عَدَّتْكَ حَالِي لَا سِرِّي بِمُسْتَرِّ (١٠) عَنِ الْوُشَاةِ وَلَا دَائِي بِمُنْحَسِمٍ

که و ابوو: ئافره ته کانی سوږه تی (یوسف) ﷺ ناهه ق بون که لومه ی (زُلَيْخَة) یان کرد: له سهر خوشویستنی هه زره تی (یوسف) پیغه مبه ر ﷺ؟ چونکه که ئه وان چاویان به هه زره تی (یوسف) پیغه مبه ر ﷺ که وت، به ته نها دیتنیک ئاگایان له خویان نه ما و دهستی خویان بری، جا (زُلَيْخَة) ش دابه زیه سه ریان و گله یی لیکردن و گو تی: ﴿فَذَلِكُنَّ الَّذِي لُمْتُنِّي فِيهِ وَلَقَدْ رَاوَدْتُهُ عَنْ نَفْسِهِ فَاسْتَعْصَمَ﴾ یوسف: ٢٢، ئه وه یان ئه و لاوه یه: که ئیوه به هوی وی لومه تان کردم، من په لاماری نه ویم دا، به لام نه و خوی له من پاراست و بی شهرعی ی قبول نه کرد.

واته: (زُلَيْخَة) به هوی خوشویستنی هه زره تی (یوسف) پیغه مبه ر ﷺ دهسه لاتی به سهر خوی دا نه بو، بوی خوی بۆ نه گیرا و په لاماری دا، جا بی شهرمانه راستیه که ی ئاشکرا کرد و دانی به تاوانی خوی دا هینا.

به لام ئاگادار به: خوشویستنی (زُلَيْخَة) هه ز لیکردنی دونیاییه، خوشویستنی ئیمامی (البوصیری) ش به گوره دانان و ریژلینانی ئایینی به.

ئینجا ئیمامی (البوصیری) تکای به زه یی پیداهاتن له لومه کاره که ی دهکا، تاکو عوزره که ی قبول بکا، جا دوعای بۆ دهکا و دهفه رموی:

(عَدَّتْكَ حَالِي) حالی منت لی تیبه ری-ئی لومه کار-، واته: دهردی منت نه گاتی، چونکه دهردی من دهردیکی گرانه.

جا وهك لومه کاره که لی پیرسی: حالی تو چ حالیکه؟ ئه ویش وه لام ده داته وه و دهفه رموی: (لَا سِرِّي بِمُسْتَرِّ) نهینیی من شاراو وه داپوشراو نیه (عَنِ الْوُشَاةِ) له دووزمانه کان. دووزمان: ئه و که سه یه-به درو- قسه له نیوان خوشه ویسته کاندای دینی و دهبا، تاکو نیوانیان تیک بدا.

(و) هه روه ما (لَا دَائِي) دهردی من ئه و جوړه دهرده نیه، که (بِمُنْحَسِمٍ) بپریو کۆتایی بی، به لکو دهردی من دهردی خوشه ویستی به و چاره ی ناکری.

مه به سستی ئه وه یه: دلدار خوشه ویستی که ی له لای دووزمانه کان ئاشکرا ناکا و دهیشاریته وه، نه وهك دووزمانه کان نیوانی ئه و یو خوشه ویسته که ی تیک بدهن، جا نه گه ر دهرده که ی دریژه ی بداتی، ئه و کاته له لای دووزمانه کان و له لای خه لکی تریش دهرده که ویو ئاشکرا ده بی و نهینیه که ی بلاو ده بیته وه، چونکه عاده ت ئه وه یه:

مَحَضَّتَنِ النَّصْحَ لَكِنْ لَسْتُ أَسْمَعُهُ (١١) إِنَّ الْمُحِبَّ عَنِ الْعُدَالِ فِي صَمَمٍ
إِنِّي أَتَهَمْتُ نَصِيحَ الشَّيْبِ فِي عَذَلٍ (١٢) وَالشَّيْبُ أَبْعَدُ فِي نَصْحٍ عَنِ التَّهَمِ

ئه‌گەر مروؤف ره‌وشتیکی هه‌بی، ئه‌گەر ئاشرايشی نه‌کا، خه‌لک هه‌ر ده‌یزانی، هه‌روه‌ک
پیغه‌مبه‌ر ﷺ فه‌رمویه‌تی: ﴿إِنَّ لِلَّهِ مَلَائِكَةً فِي الْأَرْضِ تَنْطِقُ عَلَى أَلْسِنَةِ بَنِي آدَمَ بِمَا
فِي الْمَرْءِ مِنَ الْخَيْرِ وَالشَّرِّ﴾ رواه البيهقي فی شعب الإيمان یاسناد حسن، خوای گه‌وره هه‌ندیک
(ملائکه) ی له زه‌وی دا هه‌نه له سه‌ر زوبانی ئاده‌میزادان ده‌دوین به‌و ره‌فتاره‌ی له
مروؤفا هه‌یه: له چاکه‌و له خراپه‌.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) تکای به‌زه‌یی پیداهاتنی له لۆمه‌کاره‌که کرد، وه‌ک
لۆمه‌کاره‌که‌ش به‌زه‌یی پیداهاتی و پێی گوتی: لۆمه‌کردنی من ئامۆزگاری بوو بۆ
تۆ، تاکو واز له خۆشویسته‌که‌ت بیتی و به‌سه‌یی وه‌و چیر له‌و ده‌رده‌دا نه‌می‌نیه‌وه‌.

جا ئیمامی (البوصیری) ش وه‌لامی ده‌داته‌وه‌و ده‌فه‌رمووی:

(مَحَضَّتَنِ النَّصْحَ) راست ده‌که‌ی به‌ بێگه‌ردی ئامۆزگاریت کردم: تاکو واز له
خۆشه‌ویستی بێنم (لَكِنْ) به‌لام (لَسْتُ أَسْمَعُهُ) من گویم له ئامۆزگاریه‌که‌ت نیه‌.

واته‌: ئامۆزگاریه‌که‌ت وه‌رناگرم؟ چونکه خۆشه‌ویسته‌که‌ی من هه‌زه‌تی (مُحَمَّدُ
الْمُصْطَفَى) به‌ﷺ، جا ئه‌گەر هه‌موو خه‌لکیش لۆمه‌م بکا، هه‌ر گوێ ناده‌می؟ چونکه
(إِنَّ الْمُحِبَّ) به‌راستی خۆشویست به‌ هۆی خۆشویستنی خۆشه‌ویسته‌که‌ی (عَنِ
الْعُدَالِ) له‌باره‌ی ئامۆزگاری و لۆمه‌ی لۆمه‌کاران (فِي صَمَمٍ) له‌که‌پی دایه‌و گوێ
ناداته‌ قسه‌ی لۆمه‌کاران، هه‌روه‌ک پیغه‌مبه‌ر ﷺ فه‌رمویه‌تی: ﴿حُبُّكَ الشَّيْءَ يُغْمِي
وَيُصِمُّ﴾ رواه ابوداود بسند حسن، خۆشویستنت شتی، کویرت ده‌کا له‌ دیتنی خراپه‌کانی و
که‌رت ده‌کا له ئامۆزگاری و لۆمه‌ی گشت لۆمه‌کاریک.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) به‌ لۆمه‌کاره‌که‌ی گوت: گویم له ئامۆزگاریه‌که‌ت نیه‌و
وه‌ری‌ناگرم. وه‌ک لۆمه‌کاره‌که‌ش گله‌یی لێبکا و لێی بپرسی: چۆن گومانته‌ له
ئامۆزگاریه‌که‌م هه‌یه‌و تۆمه‌تبارم ده‌که‌ی؟ خۆ ئامۆزگاریه‌که‌م بۆ به‌رژه‌وه‌ندی تۆیه‌!
جا ئیمامی (البوصیری) ش وه‌لامی ده‌داته‌وه‌و پێی ده‌لی: ته‌نها تۆ به‌ تۆمه‌تبار
دانانیم، به‌لکو (إِنِّي أَتَهَمْتُ) من تۆمه‌تبارم کردوه (نَصِيحَ الشَّيْبِ) مووه‌ سه‌پیه‌که‌ی
ئامۆزگاریکارم (فِي عَذَلٍ) له ئامۆزگاری خۆمدا.

واته‌: گومانم له ئامۆزگاری گشت ئامۆزکاریک هه‌یه‌، به‌ جوړیکی وه‌ها: مووه‌

﴿الفصل الثاني: في التحذير من هوى النفس﴾

فَإِنَّ أَمَارَتِي بِالسُّوءِ مَا اتَّعَظْتُ (١٣) مِنْ جَهْلَهَا بِنَذِيرِ الشَّيْبِ وَالْهَرَمِ

سپیہ کہ شمع تو مہ تبار دہ کہم، لہ کاتی کدا (وَالشَّيْبُ) مووی سپی (أَبْعَدُ) لہ مہ موو شتی ک دور ترہ (فِي نُصْحٍ) لہ بارہی ٹاموژگاری کردن (عَنِ الثُّهْمِ) لہ گشت تو مہ تی ک۔
واتہ: چونکہ مووی سپی راست دہ کا: کہ ٹاموژگاریم دہ کا و دہ لی: من نیشانہ ی مردنم، کہ و ابو: خوت ٹامادہ بکہ و بارگہ کت بیچہ وہ، چونکہ کاتی بار کردن ہاتو وہ دہ گہ پیہ وہ لای خودا، ہر وہ ک خوی گہ ورہ دہ فہ رموی: ﴿أَوَلَمْ نُعَمِّرْكُم مَّا يَتَذَكَّرُ فِيهِ مَنْ تَذَكَّرْ وَجَاءَكُمُ النَّذِيرُ﴾ فاطر: ۲۷ ﴿عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: يَعْنِي الشَّيْبُ﴾
رواہ البخاری فی الرقائق والقرطبی وابن کثیر فی تفسیرہما، نایا ئہ و ہندہ تہمہ غان نہ دابوہ ئیوہ: لہ ماوہی ئہ و تہمہ نہ دا بترسی و پند و ہر بگری ئہ و کہ سہی دہ یوہی بیر بکا تہ وہ و بترسی،
ہم ترسی تہ ریش ہاتہ لاتان. واتہ: ئہ و ترسی تہرہ مووی سپی یہ.

﴿الفصل الثاني: في التحذير من هوى النفس﴾

﴿بِهَشْيِ دَوَاهِي: بِاسِي ثَاكِدَار كَرْدَنَهُ وَهُوَ تَرَسَانْدَن لَه هَوَاهِي (نَفْسِ)﴾

ئینجا ئیمامی (البوصیری) بہ خوی دا دیتہ وہو (نَفْسِ) ی خوی بہ تاوانبار دادہ نی؟
چونکہ لہ (بیت) ی پابردودا ٹاموژگاری مووی سپی قبول نہ کرد و تو مہ تباریشی کرد، لہ گہ ل ئہ وہ شدا لہ نایہ تی پابردودا خوی گہ ورہ مووی سپی بہ ترسی تہری مردن داناوہ، جا پہ شیمان ی خوی ٹاشکرا دہ کا و دہ فہ رموی:
(فَإِنَّ أَمَارَتِي) بہ راستی (نَفْسِ) ی فہرمانکارم، کہ زور فہرمانم پیدہ کا (بِالسُّوءِ) بہ خراپہ کردن (مَا اتَّعَظْتُ) پند و ٹاموژگاری و ہرنہ گرت (مِنْ جَهْلَهَا) بہ موی نہ زانینی خوی (بِنَذِيرِ الشَّيْبِ) بہ ترسی تہری مووی سپی و ہم (وَالْهَرَمِ) بہ ترسی تہری پیری.

واتہ: مووی سپی و پیری - ہر دو وکیان - نیشانہ ی مردن، کہ و ابو: پیویستہ مروؤ لہ و تہمہ نہ دا پند و ہر بگری و خوی بو مردن ٹامادہ بکا، چونکہ پیغہ مہ رب اللہ
فہرمویہ تی: ﴿أَعْمَارُ أُمَّتِي مَا بَيْنَ السَّيِّئِ إِلَى السَّيِّئِ وَأَقْلُهُمْ مَنْ يَجُوزُ ذَلِكَ﴾ رواہ الترمذی
بسند حسن، بہ ئہ غلبہ بی تہمہ نہ کانی ئو مہ تم لہ نیوان شہست تا حفتا سال دایہ،
کہ مژہ کہیان لہ حفتا سال تیدہ پیری.

جا ئہ گہر مروؤ لہ و تہمہ نہ دا بہ خوی دا نیتہ وہو و توبہ نہ کا، ئہ وہ مروؤ تی کی خراپہ و

وَلَا أَعَدَّتْ مِنَ الْفِعْلِ الْجَمِيلِ قَرَى (۱۴) ضَيْفُ أَلَمْ بِرَأْسِي غَيْرَ مُحْتَشَمٍ

گوپرایه‌لی (نَفْس) ی فەرمانکاره به خراپه. جا بزانه: (نَفْس) سی جوری هه‌نه:
یه‌که‌م: (النَّفْسُ الْأَمَّارَةُ)، (نَفْس) ی فەرمانکار، ئەو (نَفْس) ی فەرمان به خراپه ده‌کاو
 نایه‌ته سەر پێگه‌ی راست. ئەمه‌یان به‌هێزترین دوژمنی مڕۆقه، خوای گه‌وره
 ده‌فه‌رموی: ﴿إِنَّ النَّفْسَ لَأَمَّارَةٌ بِالسُّوءِ﴾ یوسف: ۵۲، به‌راستی (نَفْس) - واته: (نَفْس) ی
 خراب - زۆر فەرمان به خراپه ده‌کا.

دووهم: (النَّفْسُ اللَّوَّامَةُ)، (نَفْس) ی لۆمه‌کار، ئەو (نَفْس) ی ئەگەر تاوانیکی کرد،
 په‌شیمان ده‌بیته‌وه و لۆمه‌ی خۆی ده‌کا و تکیای لێخۆشبوون له خوای گه‌وره ده‌کا.
 ئەمه‌یان مامناوه‌نجی‌یه. خوای گه‌وره ده‌فه‌رموی: ﴿وَلَا أُقْسِمُ بِالنَّفْسِ اللَّوَّامَةِ﴾
 القیامه: ۲، سویند ئەخۆم به (النَّفْسِ اللَّوَّامَةِ) لۆمه‌کار.

سییه‌م: (النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ)، (نَفْس) ی دلنیا، ئەو (نَفْس) ی له سەر پێگه‌ی راسته‌و
 خۆی له گونا‌ه ده‌پاریزی و له‌گه‌ڵ (النَّفْسِ الْأَمَّارَةِ) له ململانه‌دايه، جا ئەمه‌یان له
 پله‌ی هه‌ره به‌رزدايه، خوای گه‌وره ده‌فه‌رموی: ﴿يَا أَيَّتُهَا النَّفْسُ الْمُطْمَئِنَّةُ * ارْجِعِي
 إِلَىٰ رَبِّكِ رَاضِيَةً مَّرْضِيَّةً﴾ الفجر: ۲۷ و ۲۸، هۆ (نَفْس) ی دلنیا، بگه‌رێوه لای خوای خۆت،
 تۆ رازی‌ی به‌ نیعمه‌تی خوا، لێ‌رازی‌بووی له لایه‌ن خوا.

ئینجا هه‌روه‌ك ئیمامی (البوصیري) له (بیت) ی پابردوودا (نَفْس) ی خۆی تاوانبار کرد و
 گله‌یی لێ‌کرد، چونکه ئامۆژگاری مووی سپی‌ی قبول نه‌کرد، ئەم جاره‌ش (نَفْس) ی
 خۆی به‌ تاوانبار داده‌نی؟ چونکه گوپرایه‌لی فەرمانکاری چاکه نابێ و ده‌فه‌رموی:
 (وَلَا أَعَدَّتْ) هه‌روه‌ها (نَفْس) ی فەرمانکارم ئاماده‌ی نه‌کرد (مِنَ الْفِعْلِ الْجَمِيلِ) له
 کرده‌وه‌ی جوان و چاک: وه‌ك (قَرَى) زیافته‌و میوانداری بۆ (ضَيْف) ئەو میوانه
 پێژداره‌ی (أَلَمْ) دابه‌زیوه (بِرَأْسِي) له سهری خۆمدا، واته: میوانه‌که مووی سپی‌یه‌و
 له سهری خۆمدا په‌یدا بووه (غَيْرَ مُحْتَشَمٍ) له حاله‌تیکدا میوانه‌که هه‌یج شه‌رمی
 لێ‌ناکری و پێزی لێ‌نادری.

جا لێ‌رده‌ما مه‌به‌ستی به‌ زیافته‌و میوانداری: کرده‌وه‌ی چاکه‌یه، چونکه مووی سپی
 میوانی دوا ته‌مه‌نه، که‌وابوو: پێویسته له‌ کۆتایی ته‌مه‌ندا مڕۆقه زۆر بایه‌خ به
 کرده‌وه‌ی چاک و جوان بدا و شه‌رم له‌ مووه‌ سپیه‌که‌ی بکا و خۆی له‌ خراپه‌ دور
 بخاته‌وه، جا ئەگەر که‌سیک به‌ کرده‌وه‌ی چاک پێز له‌ میوانه به‌پێژه نه‌نی و شه‌رمی

لَوْ كُنْتُ أَعْلَمُ أَنِّي مَا أُوقِرُهُ (۱۵) كَتَمْتُ سِرًّا بَدَأَ لِي مِنْهُ بِالْكَتْمِ

لَیْئَنه‌کا و هەر له سەر خراپه به‌رده‌وام بێ، ئەوه له لای خوای گه‌وره هه‌چ عوززێکی لێ قبول ناکرێ، هه‌روه‌ک پێغه‌مبه‌ر ﷺ فه‌رمویه‌تی: ﴿أَعْذَرُ اللَّهُ إِلَىٰ أَمْرِي آخِرَ أَجَلِهِ حَتَّىٰ بَلَغَهُ سِتِّينَ سَنَةً﴾ رواه البخاري، خوای گه‌وره هه‌چ عوززێکی نه‌هه‌شتۆته‌وه بۆ نه‌و که‌سه‌ی نه‌هه‌راندوه و ته‌مه‌نی درێژ کردوه، تا گه‌یاندویه‌تیه شه‌ست سال.

جا ئیمامی (البوصیري) له (بیت)ی پابردودا ئەوه‌ی پوون کرده‌وه: مووی سپی میوانێکی پێزداره‌و پێویسته شه‌رمی لێ بکری‌و پێزی لێ بندرێ. به‌لام که دیتی په‌فتاری خه‌لک به پێچه‌وانه‌یه‌و مڕۆفی پیریش شه‌رم له مووی سپی ناکا، به‌ناچاری خه‌فه‌تباری خۆی ئاشکرا ده‌کا و ده‌فه‌رموێ:

(لَوْ كُنْتُ أَعْلَمُ) ئە‌گه‌ر من پێشتر ده‌مزانی (أَنِّي مَا أُوقِرُهُ) که به‌پاستی من پێز له میوانه‌که‌م نانێم: به‌کرده‌وه‌ی چاک، هه‌م شه‌رمی لێناکه‌م و واز له خراپه‌ ناھێتم، ئە‌وه (كَتَمْتُ) هه‌ر له زووه‌وه ده‌مشارده‌وه‌و په‌نه‌انم ده‌کرد (سِرًّا) ئە‌و نه‌هێنیه‌ی (بَدَأَ) ئاشکرا بوو (لِي) بۆ من (مِنْهُ) له مووی سپی. واته: ئە‌و نه‌هێنیه‌م ده‌شارده‌وه (بِالْكَتْمِ) به‌و په‌نگه‌ی تێکه‌لی خه‌نه ده‌کری‌و مووی سپی پێ په‌نگ ده‌کری.

مه‌به‌ستی به‌ نه‌هێنیه‌که‌ی مووی سپی: ترساندنیه‌تی به‌ نزیک‌بونه‌وه‌ی مردن، واته: کرده‌وه‌ی خراپ له لایه‌ن مڕۆفی پیر، ناشیرینه‌تره له خراپه‌ی مڕۆفی گه‌نج، جا ئە‌گه‌ر ده‌مزانی له ترسی مووی سپی تۆبه له پابردووم ناکه‌م و له شه‌رمی مووی سپی واز له خراپه‌ ناھێتم، ئە‌وه په‌نگی مووه‌کانم به‌ په‌نگی که‌ته‌م ده‌گۆڕی، تا‌کو مووی سه‌پیم په‌نه‌ان ببێ‌و پیریم لێ دیار نه‌بێ.

جا بوێی ئیمامی (البوصیري) وشه‌ی (الْكَتْمِ) ی هه‌لبژارد، چونکه پێغه‌مبه‌ر ﷺ فه‌رمویه‌تی: ﴿إِنَّ أَحْسَنَ مَا غَيْرَ بِهَذَا الشَّيْبِ الْحَنَاءُ وَالْكَتْمُ﴾ رواه اصحاب السنن بسند صحیح، جوانترین په‌نگ که ئە‌و مووه‌ سه‌په‌ی پێ بگۆردری: خه‌نه‌و که‌ته‌مه. چونکه که ئە‌و دووانه تێکه‌ل کران ده‌بنه په‌نگی قاوه‌یی.

ئینجا وه‌ک که‌سه‌یک پرسیار له ئیمامی (البوصیري) بکا: بۆچی (نَفْسِ)ی فه‌رمانکارت ئامۆژگاری مووی سپی قبول نه‌کرد و پێزی له‌و میوانه شکۆمه‌نده نه‌نا؟ ئە‌وه‌یش وه‌لام ده‌داته‌وه‌و ده‌فه‌رموێ:

(نَفْسِ)ی فه‌رمانکارم - وه‌ک ولاغی شه‌موسی سه‌رکێشه - گوێپایه‌لم نابێ، که‌وا‌بوو:

مَنْ لِي بَرْدٌ جِمَاحٍ مِنْ غَوَايَتِهَا (١٦) كَمَا يُرَدُّ جِمَاحُ الْخَيْلِ بِاللَّجْمِ
فَلَا تَرُمُ بِالْمَعَاصِي كَسْرَ شَهْوَتِهَا (١٧) إِنَّ الطَّعَامَ يُقْوِي شَهْوَةَ النَّهْمِ

(مَنْ لِي) كى دهبيتته زامينى من كه فالتهم بؤ بكا (بِرْدِ جِمَاحِ) بؤ كه پاندنه وهى
(نَفْسِ) ه سهركىشه كه م (مِنْ غَوَايَتِهَا) له گومرايى و تاوانكاريه كهى، واته: به پهنه و
ناموژگارى، (نَفْسِ) ه سهركىشه كه م بؤ بگه پيئيته وه سهر پيى راست (كَمَا يُرَدُّ)
هه روهك ده كه پيئندريته وه (جِمَاحُ الْخَيْلِ) نه سبه كانى سهركىش (بِاللَّجْمِ)
به لغاوه كانيان.

بيگومان هه موو ده رديك ده رمانى هه يه، ده رمانى گونا هيش توبه يه، كه و ابوو:
پيويسته مروؤ (نَفْسِ) ي خوى پاك و بيگه رد بكا: به توبه و به هاوړپييه تى پياوى چاك و
له خواترس، چونكه خواى گه وړه ده فهرمووى: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَكُونُوا
مَعَ الصَّادِقِينَ﴾ التوبه: ١١٩، هو نهو كه سانهى ئيمان تان هيناوه، له كردار و له گو فتاردا له
خوا بترسو له گهل راستگو ياندا بن.

جا به هاوړپييه تى پياوچاكان مروؤ به به ره له خراپه دور ده كه وپيته وهو (نَفْسِ) ي
پاك ده بيتته وهو له خوا نزك ده بيتته وه، بويى خواى گه وړه ده فهرمووى: ﴿قَدْ أَفْلَحَ
مَنْ زَكَّاهَا﴾ الشمس: ٩، به راستى به خته وهر و سهر فراز بوو نهو كه سهى (نَفْسِ) ي خوى له
چلنكى تاوان پاك كر دوته وه.

ئينجا كه ئيمامى (البوصيري) له (بَيَّتِ) ي پابردودا پرسياى كرد: كى (نَفْسِ) ي
سهركىشم بؤ ده كه پيئيته وه سهر پيى راست؟ وهك بيرى له وه كرديته وه: كه سيكى
لينه زان پيئموونى بكا و بلئ: به زور ليكردن (نَفْسِ) ي خوت له گونا هكردن قه دهغه
مه كه، چونكه له نه نجامدا قه دهغه كه ده شكيني و ديته وه سهر گونا هكردن، كه و ابوو:
(نَفْسِ) ي خوت ئيزن بده: تاكو به هه زكردن خوى گونا ه بكا، ئينجا كه له گونا هكردن
تير بوو، نهو كاته به خوى واز له گونا هكردن دينئ! جا ئيمامى (البوصيري) نهو
پيئموونيه ي به هه له يه كى ناشين دانا و فهرمووى:

(فَلَا تَرُمُ) ئوميد مه كه و چاوه پروان مه كه (بِالْمَعَاصِي) به يارمه تى گونا ه كان (كَسْرَ
شَهْوَتِهَا) تامه زروى (نَفْسِ) ت بشكيني، چونكه نه گهر (نَفْسِ) له گونا هكردن
پابه يندري، نهو كاته زياتر هه ز له گونا هكردن ده كا و گونا ه له دواى گونا ه ده كا و
وه پره ز نابى تا دلى مروؤ به ژهنگى گونا ه پرهش ده بى، هه روهك (إِنَّ الطَّعَامَ) به راستى
خواره ده منى خوش و به له زهت (يُقْوِي) به ميژ ده كا (شَهْوَةَ النَّهْمِ)

وَالنَّفْسُ كَالطِّفْلِ إِنْ تَهْمَلَهُ شَبَّ عَلَى (١٨) حُبِّ الرِّضَاعِ وَإِنْ تَقْطُمَهُ يَنْفَطِمِ

تامه زړوږی مړوږی نه وستی زړ خور. به لام ته گهر خوار د نه کي لى لایبه ی، نه و کاته هیچی ده ست ناکه وى له خوار دنى زیاتر بى نومید ده بى.

هر وه ماش: نه گهر (نفس) له گونا هکړدن قه دهغه بکړی، نه ویش بى نومید ده بى و ده گه پټه وه سهر خوا په رستی و دلى مړوږ روشن ده بى، هه روه ک پیغه مبه روى هه رمویه تی: ﴿إِنَّ الْعَبْدَ إِذَا أَذْنَبَ ذَنْبًا كَانَتْ نُكْتَةٌ سَوْدَاءٌ فِي قَلْبِهِ، فَإِنْ تَابَ وَنَزَعَ وَاسْتَغْفَرَ مِنْهَا صُقِلَ قَلْبُهُ، وَإِنْ زَادَ زَادَتْ حَتَّى يَغْلُو قَلْبُهُ، فَذَلِكَ الرَّيْنُ الَّذِي ذَكَرَهُ اللَّهُ تَعَالَى: (كَأَلَّا بَلْ رَأَوْا عَلَى قُلُوبِهِمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ) المطففين: ١٤﴾ حدیث صحیح رواه الإمام أحمد والترمذی، به راستی هر کاتیک به نده گونا هیکی کرد، په له یه کی رهش له دلى دا دروست ده بى، جا نه گهر له گونا هه که توبه ی کرد: وازی لیته یا و تکای لیخو شپو ونی گونا هه کي له خوا کرد، نه وه دلى لووس و روشن ده کرته وه، وه نه گهر زیاتر گونا بکا، په له کesh زیاد ده کا، تا به سهر دلى دا زال ده بى و دایده پو شى، جا نه وه نه و دلره شپو ونه یه که خوی گه وړه له قور ناند ا ده فهر موی: (قسه ی کافره کان دهره قور نان راست نیه، به لکو نه و کرده وى نه وان ده یکه ن ژهنگی گونا هی هی تا وه ته سهر دله کانی نه وان و داپو شیه).

نینجا که نیمامی (البوصیري) له (بنیت) ی پابرد وودا هه رموی: (نفس) له گونا هکړدن وه پهن نابى، هه روه ک مړوږی نه و سن له خوار د تیر نابى. نه م جارهش نه وه مان بو پو ون ده کاته وه: (نفس) ی مړوږ له ده ست خوی دایه و ده توانى له گونا هکړدن قه دهغه ی بکا و ده فهر موی:

(وَالنَّفْسُ) ثاره زړو ی مړوږ (كَالطِّفْلِ) وه ک منداله (إِنْ تَهْمَلَهُ) نه گهر واز له مندال بینى و هه رامو شى بکي، نه و کاته (شَبَّ) منداله که گه وړه ده بى و سو وړ ده بى (عَلَى حُبِّ الرِّضَاعِ) له سهر خو شو یستنى شیر خوار دن، واته: به گه وړه بیش هه ز له شیر خوار دن ده کا، نه وهش وه ک گونا هکړدن - به پیچه وانه ی دانانى خوی به، که ده فهر موی: ﴿وَالْوَالِدَاتُ يُرْضِعْنَ أَوْلَادَهُنَّ حَوْلَيْنِ كَامِلَيْنِ لِمَنْ أَرَادَ أَنْ يُتِمَّ الرَّضَاعَةَ﴾ البقره: ۲۳۳، ده بى دوو سالى ته و او دایکان شیر بدنه منداله کانیا ن، نه و فهر مانه بو نه و که سه یه که بیه وى شیر دانه که ته و او بکا.

به لام (وَإِنْ تَقْطُمَهُ) نه گهر منداله که له شیر خوار دن بیچ پینى، نه و کاته (يَنْفَطِمِ) هه تا

فَاصْرِفْ هَوَاَهَا وَحَاذِرْ أَنْ تُؤَلِّيَهُ (١٩) إِنَّ الْهَوَىٰ مَا تُوَلَّىٰ يُصِمُّ أَوْ يَصِمُّ

هه تایی له شیرخواردن ده پچپی و ناگه پیتته وه سهر شیرخواردن و به ره به ره به ره وه ره فتاری مرقایه تی سهرده که وی.

واته: (نَفْس) ش وهك منداله: نه گهر فه راموشی بکه ی به ئاره زووی خو ی گونا ه بکا، نه وه له گونا هکردن پادی، به لام نه گهر له گونا هکردن قه ده غه ی بکه ی، نه و کاته به سهری دا زال ده بی و نه ویش ئاره زووی گونا هکردنی نامینی و ناگه پیتته وه سهر گونا هکردن و به ره به ره به ره و پله ی به خته وه ری سهرده که وی، جا نه مه یان نه و توبه نه سوحه یه که خوی گه وره ده فه رموی: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا تُوبُوا إِلَى اللَّهِ تَوْبَةً نَّصُوحًا﴾ التحريم: ٨، هو نه و که سانه ی باوهرتان هیئا وه، بو لای خوا توبه له گونا ه کانتان بکه ن به توبه یه کی نه سوح. واته: هه تاهه تایی نه گه پیتته وه سهر گونا هکردن.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) له (بیئت) ی پابردوودا، فه رموی: (نَفْس) وهك مندال وایه په روه رده قبول ده کا و له گونا هکردن قه ده غه ده کری. نه م جار ه ش له چۆنیه تی په روه رده کردنه که ی دا ده فه رموی:

(فَاصْرِفْ) قه ده غه بکه (نَفْس) ی خۆت (هَوَاَهَا) له ئاره زووی خو ی (وَحَاذِرْ) بترسه و ناگادار به (أَنْ تُؤَلِّيَهُ) له وه ی (نَفْس) ی خۆت بکه یه کاریه ده ست و سهرداری خۆت و به ئاره زووی (نَفْس) په فتار بکه ی، چونکه خوی گه وره ده فه رموی: ﴿وَلَا تَتَّبِعِ الْهَوَىٰ فَيُضِلَّكَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ﴾ م: ٢٦، شوین هه واو ئاره زووی (نَفْس) مه که وه، نه وهك له ریگه ی خوا لا تبدا و گو مرآت بکا.

(إِنَّ الْهَوَىٰ) به راستی ئاره زووی (نَفْس) سته مکاریکی نه وهایه: (مَا تُوَلَّى) نه گهر ببیتته کاریه ده ستی مرق، نه وه (يُصِمُّ) یان مرقه که ده کوژی (أَوْ يَصِمُّ) یان عه یبدری ده کا و پله ی مرقایه تی داده به زینتی، پیغه مبه ره ﷺ فه رمویه تی: ﴿الْكَيْسُ مَنْ دَانَ نَفْسَهُ وَعَمِلَ لِمَا بَعْدَ الْمَوْتِ، وَالْعَاجِزُ مَنْ أَتْبَعَ نَفْسَهُ هَوَاَهَا وَتَمَنَّى عَلَى اللَّهِ الْأَمَانِي﴾ حدیث صحیح رواه الإمام أحمد والترمذي، مرقی عاقل و لیژان نه و که سه یه: لیپیچانه وه له گهل (نَفْس) ی خو ی بکا و به سهر (نَفْس) ی خو ی دا زال بی و کرده وه ی چاک بو دوای مردن بکا، مرقی گیل و ته مبه لیش نه و که سه یه: (نَفْس) ی خو ی فه راموش بکا و وه شوین ئاره زووه که ی بیخی و خۆزگه ی لیووردنیش له خوا بکا.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) له (بیئت) ی پابردوودا فه رموی: (نَفْس) ی خۆت قه ده غه

وَرَاعَهَا وَهِيَ فِي الْأَعْمَالِ سَائِمَةٌ (٢٠) وَإِنْ هِيَ اسْتَحَلَّتِ الْمَرْعَى فَلَا تُسَمِّ

بكه له ئاره زووی خوی. له وانه یه كه سێك وا تیبگا: ئه گهر (نفس) ئاره زووی خواپه رستیش بكا، هه ر قه دهغه بكری؟ جا ئیمامی (البوصیری) ئه و حاله تهش پوون ده كاته وه و ده فهرموئ:

(وَرَاعَهَا) چاودیری (نفس)ی خۆت به و ئاگات لێ بێ (وَهِيَ) له و حاله تهی (نفس)ه كهت (فِي الْأَعْمَالِ) له كرده وهی چاك و خواپه رستی سوننه تدا (سَائِمَةٌ) ده له وه پێ.

واته: كه (نفس)ه كهت وازی له خراپه هیئا و دهستی به خواپه رستی واجب و سوننه ت كرد، ئه و حاله تهش حاله تیبکی ترسناكه، كه وابوو: (وَإِنْ هِيَ) ئه گهر (نفس)ی خۆت (اسْتَحَلَّتِ الْمَرْعَى) له وه پگه ی خواپه رستن و كرده وهی سوننه تی له لا شیرین بوو، به جوړیكی وه ها: زۆر بایه خی به كرده وه سوننه ته كان دها، تاكو خه لك به چاكه باسی بكا و ناوبانگی بلاو بیته وه، ئه و كاته (فَلَا تُسَمِّ) مه یله وه پێنه.

واته: --جگه له واجبه كان-- له كرده وه كانی تر قه دهغه ی بكه، چونكه ئه و جوړه كرده وه یه ی بۆ خوا نیه، به لكو بۆ (ریاء)= نیشان دانی خواپه رستی ده یكا، ئه مهش به (الشَّرْكُ الْأَصْغَرُ)= هاوبه شدانانی بچوك بۆ خوا، داده ندیری و خوا قبولی ناكا، هه روه ك پیغه مبه ر ﷺ فه رمویه تی: ﴿إِنَّ أَخَوْفَ مَا أَخَافُ عَلَيْكُمُ الشَّرْكُ الْأَصْغَرُ. قَالُوا: وَمَا الشَّرْكُ الْأَصْغَرُ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: الرِّيَاءُ، يَقُولُ اللَّهُ عَزَّوَجَلَّ إِذَا جَزَى النَّاسَ بِأَعْمَالِهِمْ: إِذْهَبُوا إِلَى الَّذِينَ كُنْتُمْ تُرَاوُونَ فِي الدُّنْيَا فَاَنْظُرُوا هَلْ تَجِدُونَ عِنْدَهُمْ جَزَاءً؟﴾ حدیث صحیح روه الإمام احمد و الطبرانی، به راستی نه وهی له هه موو شتیك زیاتر لێ ده ترسم بیته سه رتان: (الشَّرْكُ الْأَصْغَرُ)= هاوبه شدانانی بچوكه بۆ خوا. گوئیان: هاوبهش دانانی بچوك چی یه؟ پیغه مبه ر ﷺ فه رمووی: (ریاء)= نیشان دانی خواپه رستی یه، له روژی قیامهت كاتی خوای گه و ره پاداشتی كرده وه كان ده داته خه لك، ده فه رموئ: برۆنه لای ئه و كه سانه ی له دنیا دا كرده وه كاتان نیشانی نه وان دها، ته ماشا بكه ن: ئایا هیچ پاداشتی كتان له لای نه وان ده ست ده كه وی؟.

جا تكایه: ئه م باسه به وردی له (إِحْيَاءُ عُلُومِ الدِّينِ) له باسی (ریاء) دا بخوینه وه، چونكه باسیكی زۆر مه تر سیداره، والله أعلم.

ئینجا كه ئیمامی (البوصیری) له (بَيْت)ی پرا بردو دا فه رمووی: له ترسی (ریاء)

كَمْ حَسَنْتَ لَذَّةَ لِلْمَرْءِ قَاتِلَةً (٢١) مِنْ حَيْثُ لَمْ يَذَرِ أَنْ السُّمَّ فِي الدَّسَمِ
وَإِخْشَ الدَّسَائِسِ مِنْ جُوعٍ وَمِنْ شَبَعٍ (٢٢) فَرُبَّ مَخْمَصَةٍ شَرٌّ مِنَ التُّخَمِ

(نَفْس) ى خۆت له كرده وهى سوننهت قه دهغه بكه. له وانه يه كه سيك پى سى سى سى
بلى: چۆن په وايه خواپه رستى قه دهغه بكړى؟! جا ئيمامى (البوصيرى) له وه لامدا
ئاماره بو ئه وه دهكا: نابى مروځ متمان به (نفس) ى خوى بكا، چونكه (نفس)
فيلبازه مروځ له ناو ددهبا، به لگهش ئه مه يه:

(كَمْ حَسَنْتَ) زور جار (نفس) ى مروځ پازاندويه تيه وه به جوانى داناوه (لذّة) تامو
چيژك: كه (لِلْمَرْءِ قَاتِلَةً) تامو چيژكه كه بكورى مروځه: وهك تامو چيژى (رياء)=
نیشان داني خواپه رستى له خوړازى بوون و خو به زلزانين (مِنْ حَيْثُ) له و پوه وه مروځ
دهكورى: كه (لَمْ يَذَرِ) مروځه كه نه يزانيوه (أَنْ السُّمَّ) ژه هرى كوشنده (فِي الدَّسَمِ)
له ناو خواردنى چه وړدايه.

واته: تامو چيژى (رياء)= نیشان داني خواپه رستى له خوړازى بوون ژه هريكى
كوشنده يه، تيكه لى خواپه رستى ده بى خواپه رستنه كه ش تيك ددها و مروځيش
به هيلاك ددها، كه و ابو: پيوسته مروځ ناگاي له خوى بى خواپه رستنه كه ي به بى
گهردى خوا بى، تاكو به خته وهر بى و په نجه پړ نه بى، خوى گه وړه دهفه رموى: ﴿قَدْ
أَفْلَحَ مَنْ زَكَّاهَا * وَقَدْ خَابَ مَنْ دَسَّاهَا﴾ الشمس: ١٠٩، به راستى به خته وهر و سهر فراز بوو
نهو كه سهى (نفس) ى خوى به خواپه رستى پاك كړدو ته وه له چلكى گونا هه كان،
سهر شوړ و بى هيو بوو نهو كه سهى (نفس) ى خوى له ناو گونا هه كاندا په نهان كړدوه و
خوى به هيلاك داوه.

جا كه ئيمامى (البوصيرى) فه رموى: چاوديرى (نفس) ى خۆت به له حاله تى
خواپه رستندا. ئه م جاره ش له خراپه ي (نفس) ناگا دارمان دهكا ته وه: له حاله تى
تيرى و برسيه تى دا و دهفه رموى:

(وَإِخْشَ الدَّسَائِسِ) بترسه له و فيلان هى (نفس) په نهان يان دهكا (مِنْ جُوعٍ) له
برسيه تى و (وَمِنْ شَبَعٍ) له تيريه تى، چونكه مروځ به هوى برسيه تى: بى ميز ده بى و
وه پړه ده بى و توندوتيز ده بى و په وشتى تيك ده چى و تووشى دالغى پړوپوچ ده بى،
هه روه ها به هوى تيرى: دلى تاريك ده بى و له خوا بى ناگا ده بى و بو خواپه رستيش
ته مبه ل ده بى، كه و ابو: پيوسته مروځ له تيرى و برسيه تى دا مامناوه نجى بى و له

وَاسْتَفْرِغِ الدَّمَغَ مِنْ عَيْنٍ قَدْ امْتَلَأَتْ (۲۳) مِنَ الْمَحَارِمِ وَالزَّمِ حَمِيَةَ النَّدَمِ

سنور دهرنه چی، ههروهک خوی گه وره دهفه رموی: ﴿وَكُلُوا وَاشْرَبُوا وَلَا تُسْرِفُوا﴾
الأعراف: ۳۱، بخون و بخونه وه، زیاده روی مه کهن.

جا له وانه یه که سیك بلی: برسیه تی سودی هه یه وهک تیری زیانی نیه؟ له وه لامدا
فه رموی:

(قَرَبًا مَحْمَصَةً) هه ندی جار برسیه تی به میز (شَرُّ) خراپتره (مِنْ التُّخْمِ) له و نذر
تیربوونه ی گه ده تیک دهدا، چونکه برسیه تی ده بیته هوی بی میز بوون له
خواپه رستی دا، بویی پیغه مبه ره صلی الله علیه و آله دوعای ده کرد و ده یفه رموو: ﴿اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ
مِنَ الْجُوعِ فَإِنَّهُ بِنَسِ الضَّجِيعِ﴾ رواه أبوداود والنسائی بسند صالح، خودایه خوم ده پاریزم به تو
له برسیه تی، چونکه برسیه تی پالکه و توویکی خراپه، که له گهل مروؤ پال دهداته وه.
ئینجا که نیمامی (البوصیری) له (بیئت) ی پابردودا فه رمانی کرد: کرده وه کانمان
به بی گهردی بو خوا بیو (ریاء) ی تی دا نه بی، ئەم جاره هانمان دهدا بو توبه کردن و
دهفه رموی:

(وَاسْتَفْرِغِ الدَّمَغَ) هه موو فرمیسکی توبه کردن برژینه دهره وه (مِنْ عَيْنٍ) له و چاوه ی
که (قَدْ امْتَلَأَتْ) پر بووه (مِنْ الْمَحَارِمِ) له کرده وه چه پامه کان: وهک (تَنْظَرُ) =
ته ماشا کردنی نامه حرهم، واته: ته ماشا کردنی نامه حرهم بو پیاو و بو ئافرت - بی
جیاوازی - چه پامه، پیغه مبه ره صلی الله علیه و آله له چه دیسی (قُدْسِي) دا فه رمویه تی: ﴿النَّظَرُ سَهْمٌ
مَسْمُومٌ مِنْ سَهَامِ إِبْلِيسَ﴾ رواه الطبرانی والحاكم یاسناد صحیح، ته ماشا کردنی نامه حرهم تیریکی
ژههراوی یه له تیره کانی شهیتان. واته: به تیشکی شهیتان له چاوی ته ماشا که ره که
دهدا و کار له ئایین و له ئابرووی دهکا:

عاره بو عاقل له بهر بی که لکی * ته ماشای شهرم و ناموسی خه لکی
خوا نه مری داوه به پیاو و ژنان * که سیان نه پروان بو له شی ئهویان
هه رگیز مه پروانه له بو نامه حرهم * چه سره ته بو دل دینیش نه کا کهم
چه ند که سی شیت کرد مهراقی (نَظَرُ) * چه ندی (مُبْتَلَى) به دهردی جگهر
بویی فه رمویه چه زه ته رهئیس صلی الله علیه و آله * (نَظَرُ) تیری که له تیری (إِبْلِيسَ)

له (به مارو گولزار) و (اقبالنامه) ی ماموستا (عبدالکریم المدرس) گولبژیر کراوه.

ئینجا که له گوناوه کانت په شیمان بویه وه له ترسی خوا گریای، به ته نها گریان واز

وَخَالَفَ النَّفْسَ وَالشَّيْطَانَ وَأَعَصَاهُمَا (٢٤) وَإِنْ هُمَا مَحْضَاكَ النَّصْحَ فَاتَّهَمَا

مهینه، به لکو توبه که ت رابگره و (وَالزَّمْ) به رده و ام به (حَفِيَّةُ النَّدَمِ) له سه ر پاراستنی په شیمانی له هه موو گونا هیکی گه وره و بچوک، چونکه مه رجه کانی توبه ی به راستی نه مه یه:

واز له گونا هه که بښی، په شیمان ببښه وه له کردنی گونا هه که، بریار بدا له مه و دوا نه گه رپته وه سه ر گونا هه که، نه گه ر گونا هه که مافی ئاده می زاد بوو، مافه که ی بداته وه. جا هر کاتیک توبه که ی نه و مه رجان هی لی هاتنه جی و به فرمی سکی په شیمانی چاوه کانی پاک کردنه وه، نه و کاته خوی گه وره - له گه وره یی خوی - توبه ی قبول ده کا و سزای نادا، هه روه ک پیغه مبه ر عَلَيْهِ السَّلَام فه رمویه تی: ﴿لَا يَلِجُ النَّارَ رَجُلٌ بَكَى مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ حَتَّى يُعَوَّدَ اللَّيْنُ فِي الصَّرْعِ﴾ رواه الترمذی بسند حسن، ناچپته ناو ئاگری دوزخ نه و که سه ی له ترسی خوا گریاوه، تا شیر ده گه رپته وه ناو گوان.

ئینجا که مروث توبه یه کی بیگه ردی کرد، (نَفْس) و شهیتان بوی دینه مهیدان، تا کو توبه ی پی بشکینن و بیگه رپتنه وه سه ر گونا هکاری، بوی ئیمامی (البوصیری) نامورگاری ده کا و ده فه رموی:

(وَخَالَفَ النَّفْسَ) دژایه تی (نَفْس) ی خوت بکه و به قسه ی مه که، چونکه فهرمانی خراپه ت پی ده کا، که واته: به رده و ام به له سه ر توبه و له خواترسان، خوی گه وره ده فه رموی: ﴿وَأَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ وَنَهَى النَّفْسَ عَنِ الْهَوَىٰ * فَإِنَّ الْجَنَّةَ هِيَ الْمَأْوَىٰ﴾ (النازعات: ٤٠، ٤١)، نه و که سه ی له وه ستانی به رده ست خوی گه وره - له روژی قیامت - ده ترسی و (نَفْس) ی خوی قه دهغه ده کا له هه و ا و هه وه سی جهرام، به راستی به هه شت هه وار گه و شوینی حاوانه وه ی نه وه له روژی دواپی دا.

(و) مه روه ما (الشَّيْطَانَ) به قسه ی شهیتانیش مه که، چونکه له سه رده می باب (آدم) وه عَلَيْهِ السَّلَام تا دنیا ویران ده بی، شهیتان دوژمنیک دوزن و فیلبازه، خوی گه وره ده فه رموی: ﴿إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَاتَّخِذُوهُ عَدُوًّا﴾ (فاطر: ٦)، نه ی خه لکینه، شهیتان دوژمنیک به رده و امی ئیه یه، که و ابوو: ئیره ش به دوژمنی خوتانی دابنن و دژایه تی بکه ن.

(وَأَعَصَاهُمَا) گوئی رپه لی (نَفْس) و شهیتان مه به: له هیچ فهرمانیک و له هیچ قه دهغه کردنیک (وَإِنْ هُمَا) نه گه ر (نَفْس) و شهیتان (مَحْضَاكَ النَّصْحَ) به بیگه ردیش

وَلَا تُطْعُ مِنْهُمَا خَصْمًا وَلَا حَكَمًا (۲۵) فَأَنْتَ تَعْرِفُ كَيْدَ الْخَصْمِ وَالْحَكَمِ

ناموژگاریان بو تو کرد (فأنتهم) تو هر تومه تباریان بکه و ناموژگاریه که یان لی وهرمه گره، چونکه هیچ کاتیک دوژمن به رژه وندی توئی ناوی.

بوی پیشینه کان گوتویانه: (لَا يَغُرُّكُمْ شَمْسُ الشِّتَاءِ وَوَعْدُ النِّسَاءِ وَنَصِيحَةُ الْأَعْدَاءِ وَمُصَاحَبَةُ الْأَمْرَاءِ) فریوتان نه دا: پوژی زستان، گفتی نافره تان، ناموژگاری دوژمنان، هاوپییه تی سهرکرده کان.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) له (بیت) ی پابردوودا فره مووی: (نفس) و شهیتان تومه تبار بکه و ناموژگاریان لی وهرمه گره. ئەم جاره فره مووده که ی پابردووی به هیتر ده کا و ده فره مووی:

(وَلَا تُطْعُ) گوپرایه له مه به (منهما) له لایه نی (نفس) و شهیتان، واته (خصمًا) گوپرایه لی کیشه چیه که یان مه به و هم (وَلَا حَكَمًا) گوپرایه لی ناو بیژیکاره که شیان مه به، چونکه (نفس) و شهیتان سه دو جووته گورگی برسی - هیترش دیننه سهر عقلی مروژ بو نه وهی توشی خراپه ی بکه ن؟ چونکه عقل فره مان به چاکه ده کا، ئینجا جاریک (نفس) کیشی له گهل ده کا و شهیتان ده بیته ناو بیژیکار، جاریکیش شهیتان کیشی له گهل ده کا و (نفس) ده بیته ناو بیژیکار، جا له هردوو حاله تدا تو دژایه تی هردووکیان بکه و گوپرایه لیان مه به، چونکه (فَأَنْتَ تَعْرِفُ) تو ده زانی (كَيْدَ الْخَصْمِ) فیلی کیشه چی و هم (وَالْحَكَمِ) فیلی ناو بیژیکار.

بو وینه: شهیتان، یان (نفس) کیشه له گهل عقلی مروژ ده کا و داوی لی ده کا: گونا هیک بکا، یان چاکه یه که نه کا، جا عقل به قسه ی ناکا و کیشه که یان دیننه لای شهیتان، یان لای (نفس)، جا بیگومان: (نفس) و شهیتان دوستی یه کترین و دوژمنی مروژن، که وابوو: هر کامیان بیته دادوهر، نه وه بریار له دژی مروژ، بو به رژه وندی خوی ده دا و بیت ده لی: خو نه که گونا هیکه ش بکه ی هیچت لیتایی و ده رکه ی توبه کراوه یه و خودا (غفور) و (رحیم). ئە بەم جوړه هردووکیان فیلت لی ده که ن.

ته ماشا بکه: شهیتان چون فیلی له باب (آدم) و ﷺ دایکه (حواء) کرد و سویندی به دروی بو خواردن و له به هه شت ده ری کردنه ده ره وه، خوی گه وره ده فره مووی: ﴿وَقَاسَمَهُمَا إِنِّي لَكُمَا لَمِنَ النَّاصِحِينَ﴾ * فَذَلَّلَهُمَا بَغُورٍ ﴿الاعراف: ۲۱ و ۲۲﴾، شهیتان سویندی بو (آدم) و (حواء) خوارد و گوتی: من بو ئیوه ناموژکارم، جا بهم سوینده

أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ مِنْ قَوْلٍ بِلاَ عَمَلٍ (٢٦) لَقَدْ نَسَبْتُ بِهِ نَسْلًا لَدَى عُقْمٍ
أَمَرْتُكَ الْخَيْرَ لَكِنْ مَا أَتَمَرْتُ بِهِ (٢٧) وَمَا اسْتَقَمْتُ فَمَا قَوْلِي لَكَ اسْتَقِم

ههردوو کیانی فریودان و توشی خواردنی درهخته که ی کردند و له بههشت دهر کران.
بویّ خوی گه وره ئاموژگاریمان دهکا و دهفه رموی: ﴿يَا بَنِي آدَمَ لَا يَفْتِنُكُمُ الشَّيْطَانُ
كَمَا أَخْرَجَ أَبَوَيْكُم مِّنَ الْجَنَّةِ﴾ الاعراف: ٢٧، هؤ نه ته وهی (آدم) ناگاداری خوژان بن:
شهیتان فریوتان نه دا، وهك باوك و دایکی نیوه—(آدم) و (حواء) ی— فریودان و له
بههشت دهری کردنه دهر وه.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) نه و ئاموژگاریانه ی پابردوی کردن، له وه ترسا: به خوی
پهفتار به و ئاموژگاریانه نه کا، بویّ دهفه رموی:

(أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ) تَکای لِيَخْشَبُونْ له خوا ده که م (مِنْ قَوْلٍ) له گوته یه کی وه ها: که
(بِلاَ عَمَلٍ) کرداری له گه لدا نه بی، چونکه گوته ی بی کردار تاوانه، خوی گه وره
دهفه رموی: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لِمَ تَقُولُونَ مَا لَا تَفْعَلُونَ كَبُرَ مَقْتًا عِنْدَ اللَّهِ أَنْ تَقُولُوا مَا
لَا تَفْعَلُونَ﴾ الصف: ٢ و ٣، هؤ نه و که سانه ی باوهرتان به خواو پیغمبر ﷺ هیناوه، بوجی
به زوبانتان قسه یه که ده که نه و به کرداریش نایکه نه، نه وه رق لیوونیک ی گه وره یه له
لای خوا: که قسه یه که بکه نه و به کردار نه یکه نه.

جا نه گهر ئاموژگاری به چاکه بکه م و به خۆم پیای چاک نه بی، وهك نه وه یه (لَقَدْ
نَسَبْتُ) بیگومان خستبیتمه پال (به) به و گوته یه م (نَسْلًا) نه ژادیك (لَدَى عُقْمٍ) بؤ
نه ژوکیك، واته: نه گهر ئاموژگاری به چاکه بکه م و به خۆم چاکه نه بی، نه وه و
نه گه یه نی که به درؤ چاکه م دابیته پال خۆم، وهك نه وه ی به درؤ مندالیک بدهمه پال
مروفتیکی نه ژوک و بلیم: نه م منداله له نه ژادی نه و نه ژوکه یه. بیگومان: نه ژوکیش
مندالی نیه.

ئینجا ئیمامی (البوصیری) بؤ به هیژکردن و پوونکردنه وه ی (بیت) ی پابردو دهفه رموی:
(أَمَرْتُكَ الْخَيْرَ) فه رمانی چاکه م به تو کرد (لَكِنْ) به لام (مَا أَتَمَرْتُ بِهِ) به خۆم
چاکه م نه کرد، بیگومان نه وه ش پهفتاریکی خراپه و په وشتی جوله که کانه، چونکه
خوی گه وره دهفه رموی: ﴿اتَّامُرُونَ النَّاسَ بِالْبِرِّ وَتَنَسَوْنَ أَنْفُسَكُمْ﴾ البقرة: ٤٤، نایا نیوه—
نه ی جوله که کان— فه رمانی چاکه به خه لک ده که نه و خوژان له بیر ده که نه و چاکه
ناکه نه؟ بیگومان نه وه کاریکی ناشیرینه.

وَلَا تَزُودَتْ قَبْلَ الْمَوْتِ نَافِلَةً (۲۸) وَلَمْ أَصِلْ سِوَى فَرَضٍ وَلَمْ أَصُم

(و) هه روه ما (مَا اسْتَقَمْتُ) به خۆم راسته پړو بهره وهام نه بوم له سهر چا که،
فهرمانی خوام به جی نه هیتا، که ده فهرموئ: ﴿فَاسْتَقِمْ كَمَا أَمَرْتُ وَمَنْ تَابَ
مَعَكَ﴾ مود: ۱۱۲، نهی پیغه مبه ر ﷺ بهره وهام راسته پړی بمینه وه له سهر نهو نایینه، وهك له
لایه ن خوا وه فهرمانت پیکرا وه، خوت و نهو که سانه ی توبه یان کرد وه له گهل تو
نیمانیان هیتا وه.

جا نه گهر به خۆم بهره وهام نه بېم، نهو کاته (فَمَا قَوْلِي) سودی چی به گوته ی من (لَكَ)
بو تو، که پیت بلیم: (اسْتَقِمْ) تو راسته پړو بهره وهام بمینه وه له سهر کردار و
گوفتاری چاک؟ بیگومان نهو ناموژگاریه سودی نیه و هیچ به ره میکی نابو و
خاوه نه که شی به دوزه خ سزا ده درئ، پیغه مبه ر ﷺ فهرمویه تی: ﴿يُؤْتِي بِالرَّجُلِ يَوْمَ
الْقِيَامَةِ فَيُلْقِي فِي النَّارِ فَتَنَدَلِقُ أَقْتَابُ بَطْنِهِ فَيَدُورُ بِهَا كَمَا يَدُورُ الْحِمَارُ بِالرَّحَى، فَيَجْمَعُ
إِلَيْهِ أَهْلُ النَّارِ فَيَقُولُونَ: يَا فُلَانُ مَا لَكَ؟ أَلَمْ تَكُنْ تَأْمُرُ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَى عَنِ الْمُنْكَرِ؟
فَيَقُولُ: بَلَى قَدْ كُنْتُ أَمُرُ بِالْمَعْرُوفِ وَلَا آتِيهِ وَأَنْهَى عَنِ الْمُنْكَرِ وَآتِيهِ﴾ رواه البخاری ومسلم،
له روژی قیامت پیاو ده هیندرئ و فری ده درپته ناو ناگر، جا ریخوله کانی له زگی دینه
دهر وهو به ده وره یاندا ده سورئ، وهك کهر به ده وره ی ناشدا ده سورئ، جا خه لکی
دوزه خ له لای کو ده بنه وهو ده لئین: فلانه کس نهو چپته؟ نه دی تو فهرمانت به چا که
نده کرد و خراپت قه ده غه نده کرد؟ نهویش ده لئ: به لئ، فهرمانم به چا که ده کرد و
به خۆم چا که کم نده کرد، خراپم قه ده غه ده کرد و به خۆم خراپه کم ده کرد.

جا نه م حه دیسه هه پره شه یه بو نهو وتارخوینانه ی گوته یان هیه و کرده وه یان نیه،
أعاذنا الله تعالى.

ئینجا ئیمامی (البوصیري) ناخ و په شیمانی خوی ناشکرا ده کا، چونکه له ته مه نی
پاړدووی دا زور چا که ی نه کردون و ده فهرموئ:

(وَلَا تَزُودَتْ) زاد و زه خیرم ناماده نه کردوه (قَبْلَ الْمَوْتِ) له پیش مردنم، واته:
پیش وه پړی که وتنم بو سه فهری روژی قیامت (نَافِلَةً) له زاد و زه خیره ی کرده وه
سوننه ته کان، چونکه سوننه ته کان: هه روهك پله ی مروؤ له به هه شتدا به رز ده که نه وه،
ناته واوی واجبه کانیشی له قیامتدا بو پر ده که نه وه، پیغه مبه ر ﷺ فهرمویه تی:
خوا ی گه وره له روژی قیامتدا ده فهرموپته (مَلَائِكَةُ) ی خوی: ﴿انْظُرُوا فِي صَلَاةِ

﴿الفصل الثالث: في مدح النبي ﷺ﴾

عَبْدِي أَتَمَّهَا أَمْ نَقَصَهَا؟ فَإِنْ كَانَتْ تَامَةً كَبَيْتَ لَهُ تَامَةً، وَإِنْ كَانَ انْتَقَصَ مِنْهَا شَيْئًا، قَالَ: أَنْظَرُوا هَلْ لِعَبْدِي مِنْ تَطَوُّعٍ؟ فَإِنْ كَانَ لَهُ تَطَوُّعٌ، قَالَ: أَتَمُّوا لِعَبْدِي فَرِيضَتَهُ مِنْ تَطَوُّعِهِ. ثُمَّ الزَّكَاةَ مِثْلَ ذَلِكَ، ثُمَّ تَوَخَّذْ الْأَعْمَالَ عَلَى حَسَبِ ذَلِكَ ﴿رواه أبو داود بسند حسن، تهماشای ناو نویژی بهندهی من بکن: نایا نویژه کهی به تهواوی کردوه، یان به ناتهواوی؟ جا نه گهر نویژه کهی تهواو بوو، نهوه به تهواوی بوی دهنووسری، وه نه گهر شتیکی له نویژه کهی ناتهواو کردبوو، خوای گهوره دهفهرموی: تهماش بکن نایا بهندهی من سوننه تی هه نه؟ جا نه گهر سوننه تی هه بن، خوای گهوره دهفهرموی: ناتهواوی نویژه واجبه که بو بهندهی من له نویژه سوننه ته کهی تهواو بکن. ئینجا زه کاتیش وه کو نویژه، ئینجا کردهوه کانی تریش ههر بهو گویره یه وهرده گیرین.

مه بهست به (فی صلاة عبدي): ناتهواوی ناو نویژه که یه که نه یزانیوه، چونکه نه گهر مه بهست خودی نویژه نه کراوه که بوايه، نهوه دهیفهرممو: (إلی صلاة عبدي).

(وَلَمْ أَصِلْ سِوَى فَرَضٍ) جگه له نویژه واجبه کان نویژی سوننه تم زور نه کردون و هه م (وَلَمْ أَصُمْ) پوژووی سوننه تیشم زور نه گرتون. بیگومان: نهوهش ده بیته هو ی دابه زینی پله ی مروؤ و دواکه وتنی له کاروانی پیاوچاکان.

که وابوو: نه گهر موسولمان بیهو ی بییته دوستی خوا و له خوا نزیک بییته وه، پیویسته -له گهل واجبه کاند- سوننه ته کانیش بکا، پیغه مبه ر ﷺ فهرمویه تی: ﴿إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى قَالَ: مَنْ عَادَى لِي وَلِيًّا فَقَدْ آذَنْتُهُ بِالْحَرْبِ، وَمَا تَقَرَّبَ إِلَيَّ عَبْدِي بِشَيْءٍ أَحَبَّ إِلَيَّ مِمَّا افْتَرَضْتُهُ عَلَيْهِ، وَلَا يَزَالُ عَبْدِي يَتَقَرَّبُ إِلَيَّ بِالتَّوَافُلِ حَتَّى أَحِبَّهُ...﴾ الحديث رواه البخاري، خوای گهوره فهرمویه تی: ههر که سیک دوزمنایه تی دوستیکی من بکا، نهوه به راستی ناگادارم کردهوه: من جهنگی له گهل ده کهم، بهندهی من به هیچ شتیکی خوشه ویستر له لای من له من نزیک ناییته وه، وهك به کردنی نهو کرداره ی له سهرم واجب کردهو لیم نزیک ده بیته وه، بهندهی من واز ناهیتی و بهردهوام به کردنی سوننه ته کان خو ی له من نزیک ده کاته وه، تا خوشم دهو ی.

﴿الفصل الثالث: في مدح النبي ﷺ﴾

﴿بهشی سی یه م: له باسی ستایشی پیغه مبه ر ﷺ﴾

نهم باسه مه بهستی نهم قه سیده یه، به لام ئیمامی (البوصیری) خو ی به شیایو نهوه

ظَلَمْتُ سُنَّةَ مَنْ أَحْيَا الظَّلَامَ إِلَى (٢٩) أَنْ اشْتَكْتَ قَدَمَاهُ الضَّرَّ مِنْ وَرَمٍ
وَشَدَّ مِنْ سَعَبٍ أَحْشَاءَهُ وَطَوَى (٣٠) تَحْتَ الْحِجَارَةِ كَشْحًا مُتَرَفَ الْأَدَمِ

دانه‌نا: که مه‌دحی‌ئو پیغه‌مبه‌ره گه‌وره‌و پر‌یزداره بکا^{صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم} تا (نفس)ی‌خوی‌شک‌اند و
دانی‌به‌تا‌وانه‌کانی‌خوی‌دا‌هینا و تکای‌لی‌خوش‌بوونی‌له‌خوا‌کرد، ئینجا‌هاته‌به‌ر
ده‌رگی‌پیغه‌مبه‌ر^{صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم} و خوی‌به‌که‌مته‌رخه‌م‌دانا و فه‌رمووی:

(ظَلَمْتُ) سته‌م‌کرد و وازم‌هینا‌له‌ (سُنَّةَ مَنْ) پر‌یازی‌ئو‌پیغه‌مبه‌ره‌ی‌^{صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم} که
(أَحْيَا الظَّلَامَ) شه‌وی‌تاریکی‌زیندو‌کرده‌وه‌به‌نویژ‌کردن، واته: پیغه‌مبه‌ر^{صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم}
شه‌وی‌نه‌ده‌خه‌وت‌و‌هر‌شه‌ونویژی‌ده‌کرد، جا‌پیغه‌مبه‌ر^{صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم} له‌شه‌ونویژه‌که‌ی‌دا
ئه‌وه‌نده‌له‌پیوه‌پاده‌وه‌ستا و قور‌پئانی‌ده‌خویند (إِلَى أَنْ اشْتَكْتَ قَدَمَاهُ) تا‌ه‌ردو
پییه‌کانی‌سکا‌لایان‌کرد (الضَّرَّ) له‌و‌ئازاره‌ی‌توشیان‌ده‌بوو (مِنْ وَرَمٍ) به‌هوی
هه‌لا‌وسان‌و‌ئه‌ستور‌بوونیان ﴿عَنِ الْمُغِيرَةِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: قَامَ النَّبِيُّ ﷺ حَتَّى تَوَرَّمَتْ قَدَمَاهُ، فَقِيلَ
لَهُ: غَفَرَ اللَّهُ لَكَ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِكَ وَمَا تَأَخَّرَ؟ قَالَ: أَفَلَا أَكُونُ عَبْدًا شَكُورًا﴾ رواه البخاري
و‌مسلم، پیغه‌مبه‌ر^{صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم} ئه‌وه‌نده‌له‌شه‌ونویژ‌دا‌له‌پیوه‌پاده‌وه‌ستا، تا‌ه‌ردو‌و‌پییه‌کانی
هه‌لا‌وسان، جا‌پی‌ی‌گو‌ترا: خوی‌گه‌وره‌له‌را‌بردو‌و‌دا‌هاتو‌وی‌گو‌ناهت‌خوش
بووه، بو‌چی‌ئه‌وه‌نده‌خو‌ماندو‌و‌ده‌که‌ی؟ پیغه‌مبه‌ر^{صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم} فه‌رمووی: نایا‌نه‌مه‌به‌نده‌یه‌کی
سو‌پاس‌کار‌بو‌خوی‌گه‌وره‌؟!.

ئینجا‌که‌ئیمامی‌(البُوصَيْرِي) باسی‌خوا‌په‌رستنی‌پیغه‌مبه‌ری‌کرد^{صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم}، ئه‌م‌جاره‌ش
باسی‌دونیا‌نه‌ویستی‌پیغه‌مبه‌ر^{صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم} ده‌کا‌و‌ده‌فه‌رموی:

(و) هه‌روه‌ها‌سته‌م‌کرد‌له‌پر‌یازی‌ئو‌پیغه‌مبه‌ره‌ی‌^{صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم} که (شَدَّ) پی‌چا‌بوی‌(مِنْ
سَعَبٍ) به‌هوی‌بر‌سیه‌تی‌(أَحْشَاءَهُ) هه‌نا‌وه‌کانی‌خوی‌﴿عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: جِئْتُ رَسُولَ
اللَّهِ ﷺ يَوْمًا فَوَجَدْتُهُ جَالِسًا مَعَ أَصْحَابِهِ وَقَدْ عَصَبَ بَطْنُهُ بِعَصَابَةٍ، فَقُلْتُ: لِمَ عَصَبَ
رَسُولُ اللَّهِ بَطْنُهُ؟ فَقَالُوا مِنَ الْجُوعِ...﴾ الحديث، رواه مسلم، رَوِّزْكَ چومه‌خزمه‌ت‌پیغه‌مبه‌ر^{صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم}،
دیتم‌له‌گه‌ل‌(صَحَابَةِ) کانی‌دانیش‌تو‌وه‌و‌زگی‌خوی‌به‌په‌ر‌و‌کیک‌پی‌چا‌بوو، منیش‌گو‌تم:
بو‌چی‌پیغه‌مبه‌ر^{صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم} زگی‌خوی‌پی‌چا‌وه‌؟ گو‌تیان: به‌هوی‌بر‌سیه‌تی.

(و) هه‌روه‌ها‌سته‌م‌کرد‌له‌پر‌یازی‌ئو‌پیغه‌مبه‌ره‌ی‌^{صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم} که (طَوَى) ویکی‌هینا‌بووه
(تَحْتَ الْحِجَارَةِ) له‌بن‌به‌رده‌کاندا‌(كَشْحًا) که‌له‌که‌یه‌کی‌وه‌ها: که‌(مُتَرَفَ الْأَدَمِ)
پیسته‌که‌ی‌نه‌رم‌و‌ناسکه‌﴿عَنْ جَابِرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: فِي حَدِيثِ حَفَرِ الْخَنْدَقِ: - عَرَضَتْ كُدَيْةٌ

وَرَاوَدَتْهُ الْجِبَالُ الشُّمُّ مِنْ ذَهَبٍ (٣١) عَنْ نَفْسِهِ فَأَرَاهَا أَيَّمَا شَمَمٍ
وَأَكَدَتْ زُهْدَهُ فِيهَا ضَرُورَتُهُ (٣٢) إِنَّ الضَّرُورَةَ لَا تَعْدُو عَلَى الْعَصَمِ

شديدة، فقال ﷺ: أَنَا نَازِلٌ. ثُمَّ قَامَ ﷺ وَبَطْنُهُ مَعْصُوبٌ بِحَجَرٍ، وَلَبِثَا ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ لَا نَذُوقُ
ذَوَاقًا... الحديث، رواه البخاري ومسلم، له هه لکه ندنی (خندق) دا پارچه بهر دیکی توندی
رهق هاته پيشمان، جا پیغمبر ﷺ به خوی دابه زیه ناو (خندق)، له بهر برسیه تی
بهردی له سهر زگی خوی بهستوو، ماوهی سی رۆژان هیچمان تام نه کردبوو.

ئینجا له وانهیه که سیک وا تیبگا: ئەو برسیه تیهی پیغمبر ﷺ به هوی هه ژاری
نه بوونی بوبی، نه ک به هوی دونیانه ویستی، جا ئیمامی (البوصیری) ئەو تیگه یشتنه
هه له یه رهد ده کاته وهو ده فهرمووی:

(وَرَاوَدَتْهُ) خواستی پیغمبر ﷺ کرد (الْجِبَالُ الشُّمُّ) چیا بهرزه کانی (مَکَّةَ) ی
پیروز، واته: داوایان لیکرد: (مِنْ ذَهَبٍ) که بوی بینه زیر (عَنْ نَفْسِهِ) له بهر خودی
پیغمبر ﷺ نه گهر بیهوی، به لام پیغمبر ﷺ نهو زیرهی نه ویست، به لکو (فَأَرَاهَا)
وازهینانی له دنیا، نیشانی چیا به کانی دا (أَيَّمَا شَمَمٍ) وازهینانیکه وهما به هیز: که
هیچ که سیک له توانای دا نه بی.

پیغمبر ﷺ فهرمویه تی: ﴿عَرَضَ عَلَيَّ رَبِّي لِيَجْعَلَ لِي بَطْحَاءَ مَكَّةَ ذَهَبًا، فَقُلْتُ: لَا،
يَا رَبِّ...﴾ الحديث، رواه الإمام أحمد والترمذي وقال: حديث حسن، وفي حديث آخر: ﴿أَتَحِبُّ أَنْ أَجْعَلَ
هَذِهِ الْجِبَالَ ذَهَبًا؟...﴾ رواه الطبراني بسند حسن، والقاضي عياض في الشفا ورواه البيهقي في الدلائل، وابن
المنذر وابن منده وأبو نعيم في قصة ثعلبة بلفظ آخر، خوای گه وره ناراسته ی کردم تا کو خاک و لمی
(مَکَّةَ) بۆ من بکاته زیر؟ منیش گوتم: نا، خودایه نامهوی.

له هه دیسیکی تر دا فهرمویه تی: (نَايَا يَتَّ خَوْشَه ئەم کيوانه بۆ تو بکه مه زیر؟...)،
واته: پیغمبر ﷺ نهو زیرهی نه ویست، چونکه دونیانه ویست بوو.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) به لگه ی هیناوه له سهر دونیانه ویستی پیغمبر ﷺ،
ده گونجی که سیک نه فام و ناتیکه یشتوو بلی: پیغمبر ﷺ، نه وهنده ده وهله مهند و
هه بووی بوو، بویی کیه کانی زیری نه ویستن. جا ئیمامی (البوصیری) نه وهش رهد
ده کاته وهو ده فهرمووی:

(وَأَكَدَتْ) به هیزی کردوه (زُهْدَهُ) دونیانه ویستی و وازهینانی پیغمبر ﷺ (فِيهَا) له
کیوه کانی زیر (ضَرُورَتُهُ) ناچاری و پیویستی پیغمبر ﷺ. واته: به لگه ی

وَكَيْفَ تَدْعُو إِلَى الدُّنْيَا ضَرُورَةً مِّنْ (۳۳) لَوْلَاهُ لَمْ تُخْرَجِ الدُّنْيَا مِنَ الْعَدَمِ

دونيانه ويستی پیغمبر ﷺ به وه به هیتر دهبی: که پیغمبر ﷺ ناچاری پووی
تیده کرد و پیوستیه کانی ژیا نی دهست نه ده که وتن، نه و جا کیوه کانی زیریشی قبول
نه کردن ﴿عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: تُوْفِيَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ وَدَرَعُهُ مَرْهُونَةٌ عِنْدَ يَهُودِيٍّ فِي ثَلَاثِينَ
صَاعًا مِنْ شَعِيرٍ﴾ رواه البخاری ومسلم، پیغمبر ﷺ وه فاتی کرد، لهو حاله تهی زریه که ی
له لای جوله که یه که به بارمته ی سی ربه جو داندرا بوو. واته: پارهی نه بو، بوی به
قه رز کریبوی.

(إِنَّ الضَّرُورَةَ) به راستی ناچاری (لَا تَعْدُو) زَالِ نَابِيٍّ (عَلَى الْعِصَمِ) به سهر نهو
که سانه دا: که خوا له دنیایو یستن پاراستونی. واته: هر چه ند زوریش پیوستیان
هه بی، پیوستی وایان لینا کا دنیایان بوی ﴿عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: خَيْرَ رَسُولٍ اللَّهُ ﷺ
بَيْنَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ، فَاخْتَارَ الْآخِرَةَ﴾ حدیث حسن رواه الطبرانی والبیهقی، پیغمبر ﷺ له لایه ن
خواوه کرا سهر پشک: له نیوان دنیا و قیامهت؟ جا پیغمبر ﷺ قیامهتی هه لبرارد،
واته: دنیای نهویست.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) فهرمووی: ناچاری زَالِ نَابِيٍّ به سهر پیغمبر ﷺ و
وای لینا کا دنیای بوی. فهرمووده که ی خوی به هیتر دهکا و ده فهرمووی:
(وَكَيْفَ) چوَن (تَدْعُو) داوا له پیغمبر ﷺ دهکا: (إِلَى الدُّنْيَا) که دلی به لای
دنیادا بجی (ضَرُورَةً مِّنْ) ناچاری نهو پیغمبر ﷺ (لَوْلَاهُ) نه گهر له بهر
خاتری نهو پیغمبر ﷺ نه بویه ﷺ (لَمْ تُخْرَجِ الدُّنْيَا مِنَ الْعَدَمِ) دنیا له نه بوونه وه
نه ده هیندرا هه بوون.

واته: ناچاری وا له پیغمبر ﷺ ناکا: دنیای بوی، چونکه دنیا له بهر خاتری وی
دروست کراوه. هه روه که له باسی قبول کردنی توبه ی باب (آدم) ﷺ له هه دیسیکی
(صَحِيح) دا پیغمبر ﷺ فهرمویه تی: ﴿لَمَّا أَقْرَفَ آدَمُ الْخَطِيئَةَ، قَالَ: يَا رَبِّ أَسْأَلُكَ
بِحَقِّ مُحَمَّدٍ لَمَّا غَفَرْتَ لِي، فَقَالَ اللَّهُ: يَا آدَمُ وَكَيْفَ عَرَفْتَ مُحَمَّدًا وَلَمْ أَخْلُقْهُ؟ قَالَ:
يَا رَبِّ لَأَنَّكَ لَمَّا خَلَقْتَنِي بِيَدِكَ وَتَفَخَّخْتَ فِيَّ مِنْ رُوحِكَ، رَفَعْتَ رَأْسِي فَرَأَيْتُ عَلَى قَوَائِمِ
الْعَرْشِ مَكْتُوبًا: (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ)، فَعَلِمْتُ أَنَّكَ لَمْ تُضِفْ إِلَى اسْمِكَ إِلَّا
أَحَبَّ الْخَلْقِ إِلَيْكَ، فَقَالَ اللَّهُ صَدَقْتَ يَا آدَمُ إِنَّهُ لَأَحَبُّ الْخَلْقِ إِلَيَّ، أَدْعُنِي بِحَقِّهِ فَقَدْ
غَفَرْتُ لَكَ، وَلَوْلَا مُحَمَّدٌ مَا خَلَقْتُكَ﴾ أخرجه الحاكم في المستدرک بإسناد صحيح، والحافظ السيوطي

مُحَمَّدٌ سَيِّدُ الْكَوْنَيْنِ وَالْثَّقَلَيْنِ (۳۴) - بَنِ الْفَرِيقَيْنِ مِنْ غَرْبٍ وَمِنْ عَجَمٍ

فی الخصائص النبویة وصححه، وصححه القسطلانی والزرقانی فی المواهب اللدنیة، وجاء من طریق آخر بلفظ: ﴿فَلَوْلَا مُحَمَّدٌ مَا خَلَقْتُ آدَمَ وَلَا الْجَنَّةَ وَلَا النَّارَ﴾ رواه الحاكم بإسناد صحيح، وصححه الإمام البلقيني فی فتاواه، ونقله الإمام ابن كثير فی البداية والنهاية، له كاتيكدا باب (آدم) ﷺ به هوى خواردنى له داره كهى بههشت توشى تاوان بوو، له خوا پاراوهو گوتى: (خوايه بو خاترى (مُحَمَّد) ﷺ له گونا هم خوش بيه). خواى گهوره فهرمووى: (چون (مُحَمَّد) ت ناسيوه، خو هيشتا دروستم نه كرده؟). باب (آدم) ﷺ فهرمووى: خوايه كه منت دروست كرد و گيانت هينا ناو لاشه كه م، سهرم بهرز كرد و ديتم: له سهر پيچه كه كانى (عرش) نووسراوه (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ)، ئينجا زانيم: هيچ ناويك له گهل ناوى پيروزى خوت كو ناكه يهوه، تهنها ناوى خوشه ويستترين خه لكى خوت نه بى، ئينجا خواى گهوره فهرمووى: راست ده كهى: (مُحَمَّد) ﷺ خوشه ويستترين خه لكه به لامه وه، به خاترى (مُحَمَّد) ﷺ ليم پاريتيه وه، بيگومان نهوا ليت خوش بووم، نه گهر له بهر (مُحَمَّد) ﷺ نه بوايه: توم دروست نه ده كرد. - له هديسيكى ترده فهرمويه تى: [نه گهر له بهر (مُحَمَّد) ﷺ نه بوايه: نه (آدم) و نه بههشت و نه دوزخ هم دروست نه ده كردن].

هم به وشهى (الدنيا) له هديسيكى بى هيژدا هاتووه: ﴿إِنَّ رَبَّكَ يَقُولُ: لَوْلَاكَ - يَا مُحَمَّدُ - مَا خَلَقْتُ الدُّنْيَا﴾ رواه الديلمي في الفردوس وابن عساكر في تاريخ دمشق، وسنده وام جدا، خواى تو ده فهرموى: نه گهر له بهر خاترى تو نه بوايه - نهى مُحَمَّد ﷺ - دونيام دروست نه ده كرد.

له مه دحى پيغه مبهري ﷺ، (عاجز) فهرمويه تى:

نورى بناغهى عالمه مه * بو (أُنْبِيَا) يان خاتمه

(آدم) له بهر وى ئاده مه * (تحقيق) بكه ن گوفتارى من

ئينجا كه ئيمامى (البوصيري) نه وه موو ستايشه پيغه مبهري ﷺ كرد، ئهم جاره به ئاشكرايى ناوى دينى و ده فهرموى:

(مُحَمَّد) ﷺ نه و پيغه مبهري نه وه موو سيفه ته باشانهى هه بون، ناوى (مُحَمَّد) ﷺ كه پيغه مبهري خوايه و (سَيِّدُ الْكَوْنَيْنِ) گه ورهى هه ردوو بوونه وه ره، واته: دونيا و قيامه ت و گشت بوونه وه ريكي ناو دونيا و قيامه تيش، هم (وَالثَّقَلَيْنِ)

نَبِيُّنَا الْأَمْرُ النَّاهِي فَلَا أَحَدٌ (٣٥) أَبْرَفِي قَوْلٍ لَا مِنْهُ وَلَا نَعَم

گه وره ی هه ردوو گرانکه ره کانی سهر زه مینه: که ئاده میزاد و جنوکه نه، هه م (وَالْفَرِيقَيْنِ) گه وره ی هه ردوو تیپه کانه: (مِنْ عُرْبٍ) که عه په به کانو (وَمِنْ عَجَمٍ) که له کانی تری سهر زه مینن جگه له عه ره به کان.

پیغه مبه ر^ع هه رمویه تی: ﴿أَنَا سَيِّدُ النَّاسِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ﴾ رواه البخاری و مسلم، من گه وره ی هه موو خه لکم له رۆژی قیامه تدا.

هه م ﴿عَنْ أَبِي مُوسَى الْأَشْعَرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ فِي قِصَّةِ سَفَرِهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ مَعَ عَمِّهِ إِلَى الشَّامِ... فَأَخَذَ الرَّاهِبُ بِيَدِهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ وَقَالَ: هَذَا سَيِّدُ الْعَالَمِينَ هَذَا رَسُولُ رَبِّ الْعَالَمِينَ...﴾ حدیث حسن رواه الترمذی و البیهقی، وقال الحاكم: حدیث صحیح، که پیغه مبه ر^ع له گهل مامی خو ی به سه فهر چووه (شام)، راهیبه که دهستی پیغه مبه ری ر^ع گرت و گوتی: ئه مه گه وره ی هه موو عالمه مه، ئه مه پیغه مبه ری په روه ردگاری عالمه مه. واته: به (إجماع) ی زانایانی ئیسلام: پیغه مبه ر^ع له هه موو عالمه م = دروستکراویکی خوا گه وره تره.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) به ئاشکرای ناوی پیغه مبه ری هیئا ر^ع، ئه م جاره شانازی به وه دهکا: که ئیمه ئوممه تی ئه و پیغه مبه ره یین و ده فهرموی:

(نَبِيُّنَا) ئه و پیغه مبه ره گه وره و پیژداره ی ناوم هیئا، پیغه مبه ری ئیمه یه ر^ع (الْأَمْرُ) به بریاری خودا فرمانده ری چاکه یه و (النَّاهِي) پیگری خراپه یه، خوی گه وره ده فهرموی: ﴿وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا﴾ الحشر: ٧، هه ر فرمانیکی پیغه مبه ر^ع به ئیوه ی کرد، وه ری بگرن، هه ر شتیکی لی قه ده غه کردن مه یکه ن.

(فَلَا أَحَدٌ) جا هیچ خه لکک نیه (أَبْرَفِي) راستگوتر بی (فِي قَوْلٍ لَا) له گوتنی نا (مِنْهُ) له پیغه مبه ر^ع، هه م (وَلَا نَعَم) هیچ خه لککیش له پیغه مبه ر^ع راستگوتر نیه له گوتنی به لی.

واته: هیچ خه لکک له پیغه مبه ر^ع راستگوتر نیه، له و کاته ی له قه ده قه کردنی خراپه دا ده فهرموی: نا، مه یکه. یان له فرمان به چاکه دا ده فهرموی: به لی، بیکه. چونکه هه ردوویکی به بریاری خودایه، خوی گه وره ده فهرموی: ﴿وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ * إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ﴾ النجم: ٢٠، پیغه مبه ر^ع به هه واو هه وس - له کاروباری ناییندا - گوftar ناکا، به لکو گشت گوftar یکی نایینی له لای خوا به (وَحْيٍ) بوی هاتروه.

هُوَ الْحَبِيبُ الَّذِي تُرْجَى شَفَاعَتُهُ (٣٦) لِكُلِّ هَوَلٍ مِنَ الْأَهْوَالِ مُقْتَحَمٍ

هه روه ها له كاروبارى دونيايشدا پيغه مبه ر^ع له هه موو خه لكيت راستگوتره ﴿عَنْ جَابِرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ﴾ مَا سُئِلَ النَّبِيُّ ﷺ عَنْ شَيْءٍ قَطُّ فَقَالَ: لَا ﴿رواه البخارى ومسلم﴾، پيغه مبه ر^ع هه ر شتيكى لى داوا كرابا، هه رگيز نه يده فه رموو: نا. واته: نه گه ر داواكراوه كه ي پى جيبه جى كرابا، ده يفه رموو: به لى، نه گه ر نا، بى دهنك ده بوو.

ئينجا ئيمامى (البوصيرى) به لگه له سه ر گه وره ي پيغه مبه ر^ع دينيته وه و ده فه رموى:

(هُوَ الْحَبِيبُ) نه و پيغه مبه ر^ع خوشه ويستى خوايه، كه و ابوو: واجبه ئيمه ش خوشمان بوى شوينى بكه وين، خواى گه وره ده فه رموى: ﴿قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ﴾ آل عمران: ٣١، نه ي پيغه مبه ر^ع به م خه لكه بللى: نه گه ر ئيوه خواتان خوش نه وى، وه رن شوين من بكه ون، تا خواى گه وره ئيوه ي خوش بوى.

(الَّذِي) نه و پيغه مبه ر^ع خوشه ويسته يه ر^ع: كه (تُرْجَى شَفَاعَتُهُ) ئوميد و چاوه پوانى شه فاعه تى وى ده كرى: (لِكُلِّ هَوَلٍ) له بگشت مه ترسيه ك (مِنَ الْأَهْوَالِ) له مه ترسيه كانى پوژى قيامه ت (مُقْتَحَمٍ) له و كاته ي مروّ ده كه ويته ناو مه ترسى.

جا له به ر نه وه ي پيغه مبه ر^ع خوشه ويستى خوايه، خواى گه وره دلى ناشكيئى و له پوژى قيامه ت شه فاعه ته كه ي قبول ده كا، پيغه مبه ر^ع فه رمويه تى: ﴿لِكُلِّ نَبِيٍّ دَعْوَةٌ مُسْتَجَابَةٌ، فَتَجْعَلْ كُلَّ نَبِيٍّ دَعْوَتَهُ، وَإِنِّي اخْتَبَأْتُ دَعْوَتِي شَفَاعَةً لَأُمْتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ، فَهِيَ نَائِلَةٌ - إِنْ شَاءَ اللَّهُ - مِنْ مَاتَ مِنْ أُمْتِي لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا﴾ رواه البخارى ومسلم، هه ر پيغه مبه ر^ع دوعايه كى قبول كراوى هه يه و له دونيادا دوعا كه يه ي خوى كردوه، منيش دوعايه كه ي خوّم هيشوتوه تاكو بيته شه فاعه ت بو ئومه تم له رۆزى قيامه ت، نه م شه فاعه ته ي من - إِنْ شَاءَ اللَّهُ - گشت كه سيك له ئومه تم نه گريته وه به و مهرجه ي به ئيمان وه مردبى و هاوبه شى بو خوا دانه نابى.

إِنْ شَاءَ اللَّهُ نه و شه فاعه ته ئيمه ش ده گريته وه، آمين.

ئينجا كه ئيمامى (البوصيرى) له (بَيِّنَتِ) ي پابردودا فه رموى: پيغه مبه ر^ع نه و خوشه ويسته يه چاوه پوانى شه فاعه تى ده كرى. نه م جاره باسى نه وه مان بو ده كا: نه و كه سانه چاوه پوانى شه فاعه تى پيغه مبه ر^ع ده كه ن: كه باوه پريان پى هيناوه و ده ستيان به ئايينى ئيسلام وه گرتوه، جا ده فه رموى:

دَعَا إِلَى اللَّهِ فَالْمُسْتَمْسِكُونَ بِهِ (۳۷) مُسْتَمْسِكُونَ بِحَبْلِ غَيْرِ مُنْقَصِمٍ
فَاقَ النَّبِيِّنَ فِي خَلْقٍ وَفِي خُلُقٍ (۳۸) وَلَمْ يُدْأِئُوهُ فِي عِلْمٍ وَلَا كَرَمٍ

(دَعَا) نهو پیغمبره خوشه ویسته ﷺ بانگه وازی کرد، واته: جنوکه و ئاده میزادی بانگ کردن (إِلَى اللَّهِ) بۆ ئایینی خوا: که ئایینی ئیسلامه، چونکه خوی گه و ره فره مانی پیکردوه و ده فره رموی: ﴿أَدْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ﴾ النحل: ۱۲۵، نهی پیغمبره ﷺ بانگه وازی بکه بۆ ئایینی خوی خوٚ، به کار له جی یی و به په ندی جوان.

که و ابوو: (فَالْمُسْتَمْسِكُونَ بِهِ) نه وانه ی ده ستیان به رییازی پیغمبره و ده ﷺ گرتوه، واته: بانگه وازی که ی پیغمبره ریان ﷺ قبول کردوه و ده ستیان به ئایینی ئیسلامه و ده گرتوه، نه وانه (مُسْتَمْسِكُونَ بِحَبْلِ) ده ستیان به گوریسیکه و ده گرتوه، که (غَيْرِ مُنْقَصِمٍ) هه رگیز نابچرئ، چونکه گوریسه که زۆر به هیزه و به ده ست پیوه گرتنی گوریسه که ده گه نه مه به سستی خو یان: که به خته و هری دونیا و قیامه ته.

مه به ستیش به گوریسه نه پچراوه که: شه ریه ته ی ئیسلامه.

خوی گه و ره ده فره رموی: ﴿فَمَنْ يَكْفُرْ بِالطَّاغُوتِ وَيُؤْمِنْ بِاللَّهِ فَقَدْ اسْتَمْسَكَ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَى لَا انْفِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ﴾ البقرة: ۲۵۶، هه ر که سیک کوفر به (طاغوت) بکا و شوینی نه که و ی و باوه ریش به خوا بیئی و ده ست به ئایینی خواوه بگری، نه و به راستی ده سستی به ده سپیوه گریکی پته و و به هیزه و ده گرتوه، هه رگیز پچرانی نیه، خوی گه و ره بیسه ر و زانایه.

جا بزانه: (طاغوت) به شه ی تان و به گشت سه رکرده یه کی گومرایی ده گوترئ.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) له (بیت) ی رابرد و دا فره رموی: پیغمبره و ده ﷺ بانگه وازی بۆ ئایینی خوا کردوه. بیری له وه کرده وه: که سیک بۆی هیه بلی: خو هه موو پیغمبره رانی خوا ﷺ بانگه وازیان کردوه و ئینکاری ناکرئ. جا ئه ویش له وه لامدا تاییه تیه کانی پیغمبره و ده ﷺ باس ده کا و ده فره رموی:

(فاقَ النَّبِيِّنَ) پیغمبره ی گه و ره خوشه ویستمان ﷺ پله ی له هه موو پیغمبره ران- عنهم الصلاة والسلام- به سه ره وه تره (فِي خَلْقٍ) له پووی جوانی جه سته ی و هه م (وَفِي خُلُقٍ) له پووی ره وشت جوانی. له باره ی ره وشته جوانه که ی پیغمبره و ده ﷺ، خوی گه و ره ده فره رموی: ﴿وَإِنَّكَ لَعَلَى خُلُقٍ عَظِيمٍ﴾ القلم: ۴، نهی (مُحَمَّدٌ) ﷺ به راستی تو له سه ر ره وشتیکی گه و ره ی.

وَكُلُّهُمْ مِّن رَّسُولِ اللَّهِ مُلْتَمِسٌ (٣٩) غَرَفًا مِّنَ الْبَحْرِ أَوْ رَشْفًا مِّنَ الدِّيمِ

هم له باره‌ی جوانی جه‌سته‌ی پیغهمبریش علیه السلام: ﴿عَنِ الْبَرَاءِ رضی الله عنه﴾: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صلی الله علیه و آله أَحْسَنَ النَّاسِ وَجْهًا وَأَحْسَنَهُمْ خُلُقًا رواه البخاری، پیغهمبر صلی الله علیه و آله له ههموو مروفتیک رووی جوانتر بوو، له ههموو مروفتیک ره‌وشتی جوانتر بوو.

جا وشه‌ی (الناس) پیغهمبرانیس علیه السلام - ده‌گریته‌وه، بویی ده‌فرموی: (وَلَمْ يُدَانُوهُ) پیغهمبران صلی الله علیه و آله - هر چه‌ند ههموویان گه‌وره‌و ری‌زدان، به‌لام له پله‌ی پیغهمبر صلی الله علیه و آله نزیك نابنه‌وه‌و نایگه‌نی (فِي عِلْمٍ) نه له زانستو (وَلَا كَرَمٍ) نه له به‌خشنده‌یی و نه له ره‌وشته‌کانی تریش.

جا نه‌وه‌ش دانانی خوی‌وه خوا ده‌فرموی: ﴿تِلْكَ الرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ﴾ البقرة: ۲۵۳، نه‌و پیغهمبرانه صلی الله علیه و آله - هه‌ندی‌کمان له هه‌ندی‌کیان گه‌وره‌تر کردون.

﴿عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صلی الله علیه و آله أَجْوَدَ النَّاسِ...﴾ الحديث رواه البخاری ومسلم، پیغهمبر له ههموو خه‌لک به‌خشنده‌تر = سه‌خی تر بوو.

جا ناگادار به: باسی زانستی پیغهمبر صلی الله علیه و آله، له باسی (وَمِنْ عُلُومِكَ عِلْمُ اللَّوْحِ وَالْقَلَمِ) پوون ده‌که‌ینه‌وه إِنْ شَاءَ اللَّهُ تعالی.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) له (بَيْتِ) یرپاردودا فرموی: پیغهمبران صلی الله علیه و آله - ناگه‌نه پله‌ی پیغهمبر صلی الله علیه و آله له زانستدا. نه‌م جاره نه‌وه‌مان بۆ باس ده‌کا: که پیغهمبران صلی الله علیه و آله - پیویستی‌یان به زانستی پیغهمبر صلی الله علیه و آله هه‌یه‌و ده‌فرموی:

(وَكُلُّهُمْ) ههموو پیغهمبران صلی الله علیه و آله - (مِّن رَّسُولِ اللَّهِ مُلْتَمِسٌ) له پیغهمبر صلی الله علیه و آله خوا - مُحَمَّدٌ صلی الله علیه و آله - تکا ده‌که‌نو وهرده‌گرن (غَرَفًا) کۆلمیک (مِنَ الْبَحْرِ) له ده‌ریای زانستی پیغهمبر صلی الله علیه و آله (أَوْ رَشْفًا) یان قومیک (مِنَ الدِّيمِ) له بارانه به‌رده‌وامه‌که‌ی پیغهمبر صلی الله علیه و آله که ره‌وشته جوانه‌کانی پیغهمبره صلی الله علیه و آله.

واته: هر پیغهمبریک صلی الله علیه و آله - به نه‌ندازه‌یه‌ک پیویستی به زانستی پیغهمبر صلی الله علیه و آله هه‌یه له پۆژی قیامه‌ت، پیغهمبر صلی الله علیه و آله فرمویه‌تی: ﴿يَجِيءُ النَّبِيُّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَمَعَهُ الرَّجُلُ، وَيَجِيءُ النَّبِيُّ وَمَعَهُ الرَّجُلَانِ، وَيَجِيءُ النَّبِيُّ وَمَعَهُ أَكْثَرُ مِنْ ذَلِكَ، فَيَدْعِي قَوْمَهُ فَيَقَالُ لَهُمْ: أَبْلَغَكُمْ هَذَا؟ فَيَقُولُونَ: لَا. فَيَقَالُ لِلنَّبِيِّ: أَبْلَغْتَهُمْ؟ فَيَقُولُ: نَعَمْ. فَيَقَالُ لَهُ: مَنْ يَشْهَدُ لَكَ؟ فَيَقُولُ: مُحَمَّدٌ صلی الله علیه و آله وَأُمَّتُهُ. فَيَشْهَدُونَ: أَنَّهُ قَدْ بَلَغَ. فَذَلِكَ قَوْلُهُ تَعَالَى: (وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا)

وَوَاقِفُونَ لَدَيْهِ عِنْدَ حَدِّهِمْ (٤٠) مِنْ نُقْطَةِ الْعِلْمِ أَوْ مِنْ شَكْلَةِ الْحَكَمِ

البقره: ١٤٣ ﴿ حدیث صحیح، رواه الإمام أحمد والنسائی، له رؤی قیامت پیغمبری واهیه: که دیته مهیدانی مهحشر، تنها یهک پیای له گهلدايه، هیه: تنها دوو پیای له گهلدانه، هیه: زیاتری له گهلدانه، جا ئومهتی پیغمبره که بانگ ده کریږو بیان ده گوتری: نایا ئم پیغمبره نایینی خوی به ئوه راگه یاند؟ نه وانش دهلین: نا. جا به پیغمبره که ده گوتری: نایا نایینی خوات به ئومه ته کهت راگه یاند؟ پیغمبره کهش ده فهرموی: بهلئ. جا پیی ده گوتری: کی شاهیدی بو تو ددها که راتگه یاندوه؟ پیغمبره که ده فهرموی: (مُحَمَّد) و ئومه ته کهی شاهیدیم بو ددهن. جا شاهیدی بو ددهن: که ئم پیغمبره نایینی خوی به ئومه ته کهی راگه یاندوه. جا ئمه مه بهستی نایه ته کهیه، که خوی گوره له بارهی ئومه تی (مُحَمَّد) صلی الله علیه و آله ده فهرموی: (ههروهک ئوه مان کردوته موسولمان، نه وهاش ئوه مان کردوته ئومه تیکی دادپهروه، تا بینه شاهد له سهر ئومه ته کانی تر، هم پیغمبریش صلی الله علیه و آله له سهر ئوه بیته شاهد.

مه بهست نه وهیه: پیغمبره صلی الله علیه و آله زانستی پابردوو و داهاتویی له لایه، بویی شاهیدی ددها، چونکه نه گهر که سیک زانستی به شتیک نه بی، ناتوانی شاهیدی له بارهی بدا. ئینجا که ئیمامی (البوصیری) له (بیت)ی پابردودا باسی کرد: پیغمبره ان صلی الله علیه و آله اجمن- له قیامتدا پتیوست به زانستی پیغمبره صلی الله علیه و آله، ئم جارهدش نه وه مان بو باس دهکا: که پیغمبره صلی الله علیه و آله پیشه وای هه موویانه و ده فهرموی:

(وَوَاقِفُونَ) پیغمبره ان صلی الله علیه و آله هه موویان پاده وهستن (لَدَيْهِ) له لای پیغمبره صلی الله علیه و آله (عِنْدَ حَدِّهِمْ) له کن پله و سنوری خویان (مِنْ نُقْطَةِ الْعِلْمِ) سنوره که شیان نوخته یه کی زانستی پیغمبره صلی الله علیه و آله (أَوْ مِنْ شَكْلَةِ الْحَكَمِ) یان سهر و بۆر و ژیریکی کار له جایی پیغمبره صلی الله علیه و آله.

جا له بهر نه وهی خوی گوره زانستی پیغمبره صلی الله علیه و آله زیاتر کردوه له زانستی پیغمبره کانی تر- صلی الله علیه و آله بویی له شهوی (مغراج) له (المسجد الأقصى) دا هه یه که یان له سنوری خوی دا پاده وستا و پیغمبره صلی الله علیه و آله پیشنوژیی بو کردن، ههروهک له قیامتیش پیغمبره صلی الله علیه و آله ده بیته پیشه وای ئه وان و له بن ئالای پیغمبره صلی الله علیه و آله پاده وهستن، پیغمبره صلی الله علیه و آله فهرمویه تی: ﴿إِذَا كَانَ يَوْمُ الْقِيَامَةِ كُنْتُ إِمَامَ التَّبَيِّنِ وَخَطِيئَهُمْ وَصَاحِبَ شَفَاعَتِهِمْ غَيْرَ فَخْرٍ﴾ حدیث صحیح رواه الإمام أحمد والترمذی، که رؤی

فَهُوَ الَّذِي تَمَّ مَعْنَاهُ وَصُورَتُهُ (٤١) ثُمَّ اصْطَفَاهُ حَبِيبًا بَارِئُ النَّسَمِ

قیامت هات، من دهجه پی شه وای پیغهمبه ران، دهجه وتارخوینی پیغهمبه ران، دهجه خاوه نی شه فاعه تی پیغهمبه ران، بی شانازی.

له حه دیسیکی تردا پیغهمبه ران صلی الله علیه و آله فره مویه تی: ﴿أَنَا سَيِّدُ وَلَدِ آدَمَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَلَا فَخْرَ، وَبِيَدِي لَوَاءُ الْحَمْدِ وَلَا فَخْرَ، وَمَا مِنْ نَبِيٍّ يَوْمُنَا آدَمَ فَمَنْ سِوَاهُ إِلَّا تَحْتَ لَوَائِي...﴾ روه الترمذی بسند حسن، من گه وره ی نه ته وه ی باب (آدم) م له رۆژی قیامتدا، به شانازی و نالیم، ئالای سو پاس ته نها له ده ست مندایه، به شانازی و نالیم، هر پیغهمبه ریک هیه له رۆژی قیامتدا- باب (آدم) و ئه وانی تریش- علیهم الصلاة والسلام- گشتی له بن ئالای من.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) باسی گه وره یی پیغهمبه ران صلی الله علیه و آله کرد، ئه م جاره باسی ئه وه مان بۆ ده کا: که ره وشته جوانه کانی شی هه موویان ته واون و ده فره موی: (فَهُوَ الَّذِي) پیغهمبه ران صلی الله علیه و آله ئه و جو ره پیغهمبه ریه: که (تَمَّ مَعْنَاهُ) واته که ی ته واو بووه و هه م (وَصُورَتُهُ) وینه که یشی ته واو بووه، واته: ره وشته کانی په نهانی و ناشکرای و ده رۆن پاک و ریک و پیک جسته یی پیغهمبه ران صلی الله علیه و آله گشتی ته واو وه ناته وای نی، چونکه پیغهمبه ران صلی الله علیه و آله به خۆی فره مویه تی: ﴿إِنَّمَا بُعِثْتُ لِأَتَمِّمَ مَكَارِمَ الْأَخْلَاقِ﴾ حدیث صحیح روه الإمام أحمد والبيهقي واللفظ له، من هر بۆ ئه وه کراومه پیغهمبه ر تا کو ره وشته ریزداره کان له ئیسلامدا ته واو بکه م.

(ثُمَّ) ئینجا سه ره پای ئه وه ی پیغهمبه ران صلی الله علیه و آله ره وشته به رزه کانی ته واون، پله و پایه ی نۆد به رزتریشی له لای خوا هیه: چونکه (اصْطَفَاهُ حَبِيبًا) له نا و هه موو دروستکراویکی خۆی هه لیبژارد و کردیه خۆشه ویستی خۆی (بَارِئُ النَّسَمِ) ئه و خوا به ی دروستکاری گیانه کانی گیانه به رانه، پیغهمبه ر فره مویه تی: ﴿إِنَّ اللَّهَ اتَّخَذَنِي خَلِيلًا كَمَا اتَّخَذَ إِبْرَاهِيمَ خَلِيلًا﴾ روه مسلم، خوی گه وره منی کردۆته دۆستی خۆی، هه روه کو (إِبْرَاهِيمَ) پیغهمبه ران صلی الله علیه و آله کردۆته دۆستی خۆی. بیگومان دۆستایه تی به رزترین پله ی خۆشویستنه.

ئینجا له وانه که سیک بلی: خۆ پیغهمبه رانه کانی تریش- علیهم الصلاة والسلام- هه موویان جسته و ره وشتیان جوان و ته واو هه. جا بیگومان: ئه وه ش گۆته یه کی راسته، به لام له به ر ئه وه ی پیغهمبه رانه کانی تر- علیهم الصلاة والسلام- ناگه نه پله ی پیغهمبه ران صلی الله علیه و آله بۆی ئیمامی (البوصیری) ده فره موی:

مُنْزَةً عَنْ شَرِيكَ فِي مَحَاسِنِهِ (٤٢) فَجَوْهَرُ الْحُسْنِ فِيهِ غَيْرُ مُنْقَسِمٍ
دَعَا مَا ادَّعَتْهُ النَّصَارَى فِي نَبِيِّهِمْ (٤٣) وَاحْكُمْ بِمَا شِئْتَ مَدْحًا فِيهِ وَاحْكُمِ

(مُنْزَةً) پیغمبر ﷺ دوره (عَنْ شَرِيكَ) له وهی که هاوبه شی ه بئ (فِي مَحَاسِنِهِ)
له جوانیه کانی جهسته یی و ره وشتی، واته: هر چه ند پیغمبر ره کانی تریش - علیه الصلاة
والسلام - جوانی جهسته یی و ره وشتیان هیه و نه وانش پیغمبر نه، به لام: نه له
نه اندازه ی نه و جوانیانه و نه له پله ی پیغمبر رایه تی ناگه نه پیغمبر ﷺ، هروه که له
حه دیسه که ی رابردودا (البراء) فره مووی: ﴿كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ أَحْسَنَ النَّاسِ وَجْهًا
وَأَحْسَنَهُمْ خُلُقًا﴾ رواه البخاری و مسلم، پیغمبر ﷺ له هه موو مرو فیک رووی جوانتر بوو و
له هه موو مرو فیک ره وشتی جوانتر بوو.

که و ابوو: (فَجَوْهَرُ الْحُسْنِ) که وه ری جوانی و پله ی پیغمبر رایه تی (فِيهِ) له
پیغمبر رد ا ﷺ (غَيْرُ مُنْقَسِمٍ) دابه ش نابئ و قبولی هاوبه شی ناگا، چونکه هه ندیک
تایبه تی هه نه، خوی گه وره داویه تیه پیغمبر ﷺ، پیغمبر ره کانی تر هاوبه شی
ناگه نه، وه: (مِعْرَاج) و (قَوْشَان) و (ترسانی دوژمن له دوری مانگیك) و (شه فاعه ته
گه وره که ی قیامت) و (وهستانی پیغمبر ره ان - علیه الصلاة والسلام - له بن ثالای نه ودا) و چه ند
تایبه تمه ندیه کی تر له دنیا و له قیامت دا که گشتی هه دیسی (صحیح) ی له باره
هاتووه له بهر دریژی نه منووسین.

ئینجا که له (بَيْت) ی رابردودا ئیمامی (الْبُوصَيْرِي) فره مووی: پیغمبر ﷺ له
جوانیه کانی دا هاوبه شی نیه. بیری له وه کرده وه نه زانیک وا تییکا دروست بی: له
مه دحکردندا پیغمبر ﷺ بهر ز بکریته وه بؤ پله ی خویا ته تی - نعوذ بالله - جا نه م
تیگه یشتنه هه له یه ی رهد کرده وه فره مووی:

(دَعَا) واز بیتنه به و گوته یه مه دحی پیغمبر ﷺ مه که: که (مَا ادَّعَتْهُ النَّصَارَى)
گا وره کان = دیانه کان به ناهق ده یانگوت (فِي نَبِيِّهِمْ) له مه دحی هه زره تی
(عِيسَى) ی پیغمبر ی خویان ﷺ که ده یانگوت: (عِيسَى) کوپی خویا ه.

که و ابوو: نابئ له مه دحی پیغمبر رد ا ﷺ له سنور تیپه پرین و به رزی بکه ینه وه
بؤ پله ی خویا ته تی، چونکه مرو ف به وه کافر ده بی، بؤیی پیغمبر ﷺ فره مووی ته تی:
﴿لَا تَطْرُونِي كَمَا أَطَرَتِ النَّصَارَى ابْنِ مَرْيَمَ، فَإِنَّمَا أَنَا عَبْدٌ، فَقُولُوا: عَبْدُ اللَّهِ وَرَسُولُهُ﴾
رواه البخاری، له سنووری خو م گه وره تر م مه که نه وه کو گا وره کان هه زره تی (عِيسَى)

وَأَنْسَبُ إِلَى ذَاتِهِ مَا شِئْتَ مِنْ شَرَفٍ (٤٤) وَأَنْسَبُ إِلَى قَدْرِهِ مَا شِئْتَ مِنْ عَظَمٍ

ابن مریم (علیه السلام) یان رسول الله ﷺ له سنوری خوئی گه وره تر کرد و گوتیان: کوری خواجه. من به ندهی خوام، که و ابو: یم بلین: به ندهی خوا و پیغمبری خوا.

جا نه گه ره له مه دحکردنا پیغمبر رسول الله ﷺ به رز نه که یه وه بۆ پله ی خواجه تی، ئه و کاته (وَأَحْكُمُ) بریار بده (بِمَا شِئْتَ) به دروستی هر باسکردنیکی خۆت حه ز ده که ی (مَدْحًا) له پوی مه دحه وه (فیه) له باره ی پیغمبر رسول الله ﷺ، واته: جگه له پله ی خواجه تی، به هر باسکردنیک مه دحی پیغمبر رسول الله ﷺ ده که ی، ئه وه دروسته و بیکه، به لام (وَأَحْتَكُمُ) له مه دحکردنا ژیر و کار له جی به، به قسه ی سوک و نه شیوا مه دحی پیغمبر رسول الله ﷺ مه که و گوته ی نه شیوا مه لی.

ئینجا که له (بِئْتِی) رابردودا ئیمامی (أَبُو صِیْرٍ) فه رموی: له مه دحی پیغمبر رسول الله ﷺ گوته ی دیانه کان مه لی، جا هر چۆنیک حه ز ده که ی مه دحی پیغمبر رسول الله ﷺ بکه. ئه م جاره بۆ به هیزکردنی فه رموده که ی، دووباره ده فه رموی:

(وَأَنْسَبُ إِلَى ذَاتِهِ) له مه دحکردنی پیغمبر رسول الله ﷺ نیسبه ت بده پال جه سته ی پیغمبر رسول الله ﷺ (مَا شِئْتَ) هر مه دحیکی حه ز ده که ی (مِنْ شَرَفٍ) له پایه به زری و ریزداری، چونکه جه سته ی پیغمبر رسول الله ﷺ له جه سته ی گشت مروفیکی تر جوانتر و ریک و پیکتره (و) هه روه ها (أَنْسَبُ إِلَى قَدْرِهِ) نیسبه ت بده پال پله به رزه که ی پیغمبر رسول الله ﷺ (مَا شِئْتَ) هر مه دحیکی حه ز ده که ی (مِنْ عَظَمٍ) له سیفته گه وره کان، چونکه هیچ مروفیک له سیفته به رز و ریزداره کانداناگاته پله ی پیغمبر رسول الله ﷺ.

جا بۆ سه لماندنی ئه م فه رموده یه، ئایه تی ﴿وَأَنَّكَ لَ عَلَى خُلُقٍ عَظِيمٍ﴾ القلم: ٤، دینینه وه، واته: -ئهی پیغمبر رسول الله ﷺ - به راستی تۆ له سه ر ره وشیکی گه وره ی.

جگه له مه ش: حه زره تی (ابن عباس) - رضی الله عنهما - فه رمویه تی: (خوای گه وره به دوو ناوی خوئی ناوی له پیغمبر رسول الله ﷺ ناوه).

ئیمام (الحسین بن الفضل) فه رمویه تی: جگه له پیغمبر رسول الله ﷺ خوای گه وره بۆ هیچ پیغمبر ریکی تر دوو ناوی خوئی کۆ نه کردۆته وه، خوای گه وره ده ره ق پیغمبر رسول الله ﷺ ده فه رموی: ﴿بِالْمُؤْمِنِينَ رَءُوفٌ رَحِيمٌ﴾ التوبة: ١٢٨، پیغمبر رسول الله ﷺ له گهل ئیمانداران به به زه یی و میهره بانه.

فَإِنَّ فَضْلَ رَسُولِ اللَّهِ لَيْسَ لَهُ (٤٥) حَدٌّ فَيُغْرَبُ عَنْهُ نَاطِقٌ بِفَمٍ

واته: نهو دوو ناوانه هردوکیان ناوه پیروزه کانی خوای گه وره نه، هه روه ک خوای گه وره ده فهرموی: ﴿إِنَّ اللَّهَ بِالتَّاسِ لِرُءُوفٍ رَحِيمٍ﴾ البقرة: ١٤٣، خوای گه وره له گهل خه لکی به به زه یی و میهره بانه. بیوانه ته فسیره کانی (زائد المسیر) و (القرطبی).

جا له وانه یه که سیك بلی: نه گه ر له مه دحی پیغه مبه ردا صلی الله علیه و آله گوته ی دیانه کان = گا وره کانیش نه لی، تو ناتوانی له مه دحی پیغه مبه ردا صلی الله علیه و آله بی سنوور مه دحی بکه ی؟ جا ئیمامی (البوصیری) نه م بوچوونه رهد ده کاته وه ده فهرموی:

(فَإِنَّ فَضْلَ رَسُولِ اللَّهِ) چونکه گه وره یی پیغه مبه ردا صلی الله علیه و آله، واته: جگه له گوته ی دیانه کان - که پله ی خواجه تی یه - به هه مو مه دحیکی تر مه دحی پیغه مبه ردا صلی الله علیه و آله بکه، چونکه گه وره یی پیغه مبه ردا صلی الله علیه و آله (لَيْسَ لَهُ حَدٌّ) سنوور یکی وه های نیه: که (فَيُغْرَبُ عَنْهُ نَاطِقٌ) به نده یه کی گوینده بتوانی مه دحه که ی به ته وای بلی و ناشکرای بکا (بِفَمٍ) به هیچ زوبانیک.

واته: جگه له خوای گه وره هیچ که سیك سنووری گه وره یی پیغه مبه ردا صلی الله علیه و آله نازانی، بوی هیچ مروفیک ناتوانی به ته وای مه دحی پیغه مبه ردا صلی الله علیه و آله بکا.

به لی، چون ئیمه ده توانین گه وره یی پیغه مبه ردا صلی الله علیه و آله سنوور دار بکه ی، له کاتی که دا خوای گه وره ناوی نه وی له گهل ناوی خویدا ده لی، خوای گه وره ده فهرموی: ﴿وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ﴾ سورة الشرح: ٤، نه ی پیغه مبه ردا صلی الله علیه و آله ناوه یانی تو م به رز کردو ته وه.

پیغه مبه ردا صلی الله علیه و آله له ته فسیری نه م ئایه ته دا فهرمویه تی: ﴿قَالَ اللَّهُ تَعَالَى: إِذَا ذُكِرْتُ ذُكِرْتَ مَعِيَ﴾ حدیث صحیح رواه الإمام الطبری وابن جریر وصححه ابن حبان، خوای گه وره ده فهرموی: هه ر کاتیک ناوی من بگوتری، ناوی تو ش - نه ی پیغه مبه ردا صلی الله علیه و آله - له گهل من ده گوتری.

جا له م باره یه وه، شاعیری پیغه مبه ردا صلی الله علیه و آله هه زره تی (حسن بن ثابت) رضی الله عنه فهرمویه تی:

وَضَمَّ إِلَهِهُ اسْمَ النَّبِيِّ صلی الله علیه و آله إِلَى اسْمِهِ * إِذْ قَالَ فِي الْخُمْسِ الْمُؤَذِّنُ: أَشْهَدُ وَشَقَّ لَهُ مِنْ اسْمِهِ لِيَجْلُلَهُ * فَذُو الْعَرْشِ مُحَمَّدٌ وَهَذَا مُحَمَّدٌ صلی الله علیه و آله خوای گه وره ناوی پیغه مبه ری وه گهل ناوی خویدا وه، نهو کاته ی بانگده ر له هه ر پینج نویزه کاندا ده لی: (أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، أَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ).

لَوْ نَاسَبَتْ قَدْرُهُ آيَاتُهُ عَظَمًا (٤٦) أَحْيَا اسْمُهُ - حِينَ يُدْعَى - دَارِسَ الرِّمَمِ
 خَوای گه‌وره - بُو پیغهمبر ﷺ - ناویکی له ناوی خَوی دهره‌یناوه، چونکه خودای
 خاوه‌ن (عَرَش) سوپاسکراوه، پیغهمبریش ﷺ سوپاسکراوه.

واته: له رَوژی قیامت پیغهمبر ﷺ سوپاسی ده‌کری، هه‌روه‌ک پیغهمبر ﷺ
 فهرمویه‌تی: ﴿فَيَوْمَئِذٍ يَبْعَثُ اللَّهُ مَقَامًا مَّحْمُودًا يُحْمَدُهُ أَهْلُ الْجَمْعِ كُلُّهُمْ﴾ رواه البخاري في
 الزكاة، جا له رَوژی قیامت خَوای گه‌وره پیغهمبری خَوی - مُحَمَّد ﷺ - نه‌باته
 شویتیکي سوپاسکراو که خه‌لکی مه‌حشر به تیکرایی سوپاسی نه‌که‌ن.

جا که ئیمامی (البوصيري) له (بَيْت) ی‌پا‌بردودا فهرمووی: گه‌وره‌یی پیغهمبر ﷺ
 سنوریکی وه‌های نیه: که سیك بتوانی به ته‌واوی مه‌دحی بکا. ئەم جاره باسی ئەوه
 ده‌کا: که (مُعْجَزَة) کان و نیشانه‌کانی پیغهمبرایه‌تی پیغهمبر ﷺ ناگه‌نه گه‌وره‌یی
 پیغهمبر ﷺ، جا ده‌فهرمووی:

(لَوْ نَاسَبَتْ قَدْرُهُ) ئە‌گەر هاووینه بووانه له‌گه‌ل گه‌وره‌یی پیغهمبر ﷺ (آيَاتُهُ)
 نیشانه‌کانی پیغهمبرایه‌تی که ئەو (مُعْجَزَة) نه: خَوای گه‌وره له سه‌ر ده‌ستی وی
 هینانیه جی، جگه له (مِعْرَاج) و قورئانی پیروز (عَظَمًا) له گه‌وره‌یی دا.

واته: ئە‌گەر (مُعْجَزَة) کان پیغهمبر ﷺ - جگه له (مِعْرَاج) و قورئانی پیروز - له
 گه‌وره‌یی دا وه‌ک گه‌وره‌یی پیغهمبر ﷺ بووانه، ئەو کاته (أَحْيَا اسْمُهُ) ناوه‌ینانی
 پیغهمبر ﷺ زیندووی ده‌کرده‌وه (حِينَ يُدْعَى) لهو کاته‌ی که سیك به خاتری وی له
 خَوای گه‌وره ده‌پاراوه: تا زیندوو بکاته‌وه (دَارِسَ الرِّمَمِ) ئەو ئیسقانه‌ پزیوانه‌ی
 وردو خاش بوینه.

واته: خَوای گه‌وره ئەو جَوْره (مُعْجَزَة) ی نه‌داوه‌ته پیغهمبر ﷺ: که ئە‌گەر (تَوَسَّلُ)
 به ناوی وی بکری‌و تکا له خوا بکری، خودا مردووێک زیندوو بکاته‌وه.

جا هه‌رچه‌ند ئەو (مُعْجَزَة) ی نه‌دراوه‌تی، به‌لام خَوای گه‌وره ئەو (کَرَامَة) ی داوه‌ته
 پیاوچا‌کانی ئۆمه‌ته‌ی پیغهمبر ﷺ: که به‌ دو‌عا‌کردن و پا‌رانه‌وه‌ی ئەوان، خَوای
 گه‌وره مردوو زیندوو بکاته‌وه: هه‌م له سه‌رده‌می پیغهمبر ﷺ، هه‌م له دوا‌ی
 وه‌فاتیشی، جا ئەو (کَرَامَة) ی ئۆمه‌تیش ده‌بیته (مُعْجَزَة) بُو پیغهمبر ﷺ ده‌بیته
 نیشانه‌ی راستی ئایینه‌که‌ی، هه‌روه‌ک زانا‌یانی (العقيدة) فهرموویانه.

حه‌زهره‌تی (أَنَس) ی خزمه‌تکاری پیغهمبر ﷺ ده‌گپ‌یت‌ه‌وه: ﴿له سه‌رده‌می

لَمْ يَمْتَحِنًا بِمَا تَعْيَا الْعُقُولُ بِهِ (٤٧) حِرْصًا عَلَيْنَا فَلَمْ نَرْتَبْ وَلَمْ نَهْم

پیغمبر ﷺ کوری پیره زنیکی موسولمان وهفاتی کرد، جا پیره ژنه که له خوا پاراوهو گوتی: خودایه، من موسولمان بویمه و کوچم کردوه بولای پیغمبره که ت ﷺ، خودایه، نه م موسیبه تهم لی بار مه که. جا یه کسه کوره که ی زیندوو بووه و خوار دنیسمان له گه لی خوارد ﷺ نیمامی (البیهقی) گنراویه تیه وه نیمامی (ابن کثیر) ش فرمویه تی: یاسناد رجاله ثقات، لکن فیہ انقطاع.

هه روه ها: ﴿له سهرده می نیمامی (عمر) ﷺ پیاویک له (یمن) به ره وه (مدینه) ی پیروژ- هات تا کو بجیته غهزا، جا له ریگه دا که ره که ی = گویند ریژه که ی مرد، جا له خوا پاراوه و گوتی: خودایه من بو نه وه هاتوم له ریگه ی تو غهزا بکه م، خودایه لی ت ده پاریمه وه گویند ریژه که م زیندوو بکه وه. جا یه کسه کوره که ی زیندوو بووه ﷺ نیمامی (البیهقی یاسناد صحیح) گنراویه تیه وه، نیمام (ابن کثیر) ش له (البدایة والنهایة) له باسی (مُعْجَزَة) کانی پیغمبر ﷺ - نه و دو (کرامه) ی گیراونه وه.

جا که نیمامی (البوصیری) فهرمووی: گه وره یی پیغمبر ﷺ سنووریکی وه های نیه ئیمه بیزانین وه له (مُعْجَزَة) کانیشی گه وره تره. له وانه یه یه کیک وا تیبگا: به هوی نه و گه وره یی پیغمبر ﷺ گوی ناداته ئوممه تی خووی شهریه تیکی توندو به هیزیان به سهر دا ده سه پیتی؟ جا نه م تیگه یشتنه رهد ده کاته وه وه ده فهرمووی:

(لَمْ يَمْتَحِنًا) پیغمبر ﷺ ئیمه ی تا قی نه کردو ته وه (بما) به داوا کردنی نه نجامدانی شهریه تیکی وه ها: که (تَعْيَا) بی توانا بی (العُقُول) تیگه یشتنه کانی ئیمه (به) به هوی نه و شهریه ته، به لکو داوا ی شهریه تیکی ئاسانی له ئیمه کردوه و توانای نه نجامدانیسمان هه یه، هه روه ک پیغمبر ﷺ فهرمویه تی: ﴿بَعِثْتُ بِالْخِيفَةِ السَّمْحَةِ﴾ حدیث حسن رواه الإمام أحمد والطبرانی، من له لای خوا نیردراوم به شهریه تیکی یه کخوا پهرستی و ئاسان.

جا که پیغمبر ﷺ شهریه تیکی ئاسانی بو ئیمه هیناوه (حِرْصًا) له بهر نه وه یه بایه خی به ئیمه داوه و سووره (عَلَيْنَا) له سهر به خته وه ری و سهر فرازی ئیمه، که و ابوو: (فَلَمْ نَرْتَبْ) ئیمه نه که وتینه گومان له فهرمووده کانی پیغمبر ﷺ، هه م (وَلَمْ نَهْم) سهرمان لی نه شیوا، چونکه ئایینی پیغمبر ﷺ ئایینیکی پون و ئاشکرایه، هه روه ک پیغمبر ﷺ فهرمویه تی: ﴿قَدْ تَرَكْتُكُمْ عَلَى الْبَيْضَاءِ لَيْلَهَا كَنَهَارَهَا﴾ حدیث صحیح رواه الإمام أحمد وابن ماجه، من نیوه م هیشتو ته وه له سهر شهریه تیکی

أَعْيَا الْوَرَى فَهُمْ مَعْنَاهُ فَلَيْسَ يُرَى (٤٨) لِلْقُرْبِ وَالْبُعْدِ مِنْهُ غَيْرُ مُتَفَحِّمٍ
كَالشَّمْسِ تَظْهَرُ لِلْعَيْنَيْنِ مِنْ بُعْدٍ (٤٩) صَغِيرَةً وَتَكِلُ الطَّرْفَ مِنْ أَمَمٍ

سپی و ناشکرا، شهوه که ی وه کو روزه که یه تی.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) له (بیت) ی پابرد وودا فه رموی پیغه مبه صلی الله علیه و آله شه ریعه تیکی ئاسانی بو ئیمه هیئاوه و گومان نیه. له وانه یه که سیك واتیگا: تیگه یشتن و زانیی گه وره یی پیغه مبه صلی الله علیه و آله وه کو شه ریعه ته که ی ئاسانه. جا ئه م تیگه یشتنه رهد ده کاته وه و ده فه رموی:

(أَعْيَا الْوَرَى) خه لکی بی توانا کردوه (فَهُمْ مَعْنَاهُ) تیگه یشتنی واته ی گه وره یی پیغه مبه صلی الله علیه و آله واته: خه لك ناتوانی له واته ی گه وره یی پیغه مبه صلی الله علیه و آله تیگا، چونکه ئه و نه ینی و تایبه تیانه ی خوا ی گه وره داویه تیبه پیغه مبه صلی الله علیه و آله نه داوه ته پیغه مبه ره کانی تر - علیهم الصلاة والسلام - به لکو له پیش دروستکردنی هه موو پیغه مبه ره ان - علیهم الصلاة والسلام - ئه وی کردوته پیغه مبه صلی الله علیه و آله هه روه ک پیغه مبه صلی الله علیه و آله فه رمویه تی: ﴿إِنِّي عِنْدَ اللَّهِ لَخَاتَمُ النَّبِيِّينَ، وَإِنَّ آدَمَ لَمُنْجَدٍ فِي طِينَتِهِ﴾ و ی روایه: ﴿وَأَدَمُ بَيْنَ الرُّوحِ وَالْجَسَدِ﴾ حدیث صحیح رواه الإمام أحمد والبيهقي، من له لای خوا کوتایی پیغه مبه ره ان بوم هیشتا باب (آدم) صلی الله علیه و آله له لاشه قوره که ی دا بو و گیانی نه ها تبووه ناو لاشه که ی.

جا له بهر ئه وه ی خه لك له گه وره یی پیغه مبه صلی الله علیه و آله تیناگا، بۆی (فَلَيْسَ يُرَى) نادیتری (لِلْقُرْبِ) له حاله تی نزیکو (وَالْبُعْدِ) له حاله تی دوری (مِنْهُ) له پیغه مبه صلی الله علیه و آله (غَيْرُ مُتَفَحِّمٍ) جگه له بینه ریکی بی ده نگبوو.

واته: هه ره که سیك له دوره وه، یان له نزیکه وه پیغه مبه صلی الله علیه و آله بیینی، ئه وه ته نها بی ده نگبوونی بو ده مینیته وه و له واته ی گه وره یی پیغه مبه صلی الله علیه و آله تیناگا، چونکه ناتوانی به ته واوی ته ماشای پیغه مبه صلی الله علیه و آله بکا ﴿عَنْ عُرْوَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا فِي حَدِيثِ الْحُدَيْيَةِ: ... وَمَا يُحْدِثُونَ النَّظَرَ إِلَيْهِ تَعْظِيمًا لَهُ﴾ رواه البخاری، (صَحَابَةُ) کان به ته واوی ته ماشای پیغه مبه ریان صلی الله علیه و آله نه ده کرد، له بهر گه وره یی پیغه مبه صلی الله علیه و آله.

ئینجا له وانه یه که سیك بلی: چۆن نه له دور و نه له نزیک مروه ناتوانی به ته واوی ته ماشای پیغه مبه صلی الله علیه و آله بکا و لی تیگا؟ جا ئیمامی (البوصیری) وه لام ده داته وه و ده فه رموی:

(كَالشَّمْسِ) پیغه مبه صلی الله علیه و آله وه کو پوژ وایه (تَظْهَرُ) پوژ که وه ده رده که وی (لِلْعَيْنَيْنِ)

وَكَيْفَ يُدْرِكُ فِي الدُّنْيَا حَقِيقَتَهُ (٥٠) قَوْمٌ نِيَامٌ تَسْلَوْنَ عَنْهُ بِالْحُلُمِ

له چاوه کانی خه که (مِنْ بُعْدٍ) له دوره وه (صَغِيرَةً) به بچوکی وه دهرده که وی، به لام (وَتَكُلُّ الطَّرْفَ) پوژ چاوی ته ماشا که ره که بی هیژ و بی توانا ده کا (مِنْ أَمَمٍ) له نزیکه وه، چونکه تیشکه که ی زور به هیژه، بوی حه زره تی (الرَّبِيعَ بَنَتْ مَعُوذَ) له مه دخی پیغه مبهردا علیه السلام فه رمویه تی: ﴿لَوْ رَأَيْتَ الشَّمْسَ طَالَعَةً﴾ رواه الطبرانی فی الکبیر والأوسط بسند موثق، نه گهر رۆژ له کاتی هه لاتندا بیینی، پیغه مبهردا علیه السلام نهوها بوو.

هه روه ها حه زره تی (أَبُوهُرَيْرَةَ) رضی الله عنه فه رمویه تی: ﴿مَا رَأَيْتُ شَيْئًا أَحْسَنَ مِنْ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ كَأَنَّ الشَّمْسَ تَجْرِي فِي وَجْهِهِ﴾ رواه الإمام أحمد والترمذي، وقال: حديث غريب، هیچ شتیکم نه دیتوو له پیغه مبهردا علیه السلام جوانتر بی، وهک رۆژ به ناو رووی دا بروا، نهوها بوو.

هه ر له م بابه ته ش شیخ (مَعْرُوفٍ) ی توده می له (قَطْرُ الْعَارِضِ) دا فه رمویه تی:

(بَلْ كُلُّ مَنْ شَاهَدَهُ بِعَيْنِهِ * حُجِبَ عَنْ إِبْصَارِ كُلِّ حُسْنِهِ)

به لکو هه ر که سیک به چاوی خوی پیغه مبهردا علیه السلام دیتبا، نهو که سه قه دهغه ده کرا له دیتنی هه موو جوانیه که ی پیغه مبهردا علیه السلام.

ئینجا که ئیمامی (البُوصَيْرِي) له دوو (بَيْتٍ) ی پابردودا فه رموی: خه که بی توانایه له تیگه یشتنی گه وره یی پیغه مبهردا علیه السلام. نه م جاره نه وه مان بۆ باس ده کا: نه م تیغه گه یشتنه -ته نها- له دونیایه، نه ک له قیامهت. جا ده فه رموی:

(وَكَيْفَ يُدْرِكُ فِي الدُّنْيَا) چۆن له دونیادا به ته وای تی ده کا (حَقِيقَتَهُ) له هه موو گه وره یی پیغه مبهردا علیه السلام به راستی و دروستی (قَوْمٌ نِيَامٌ) که سانیک ی خه وتوو= بی ئاگا، چونکه که سانیک هه نه له دونیادا وهک مروفی خه وتوو بی ئاگانه، هه روهک ئیمامی (عَلِيٍّ) رضی الله عنه فه رمویه تی: ﴿الْأَنَسُ نِيَامٌ، فَإِذَا مَاتُوا انْتَبَهُوا﴾ خه که خه وتوونه، جا کاتی مردن هه شیار ده به نه وه.

جا نهو که سانه ی بی ئاگانه (تَسْلَوْنَ) قه ناعه تیان کردوه (عَنْهُ) له ناسینی پیغه مبهردا علیه السلام (بِالْحُلُمِ) به خه ونه کانیا. واته: که له دونیادا که سانیک ی ئاگادار و نزیک له پیغه مبهردا علیه السلام به ته وای له گه وره یی پیغه مبهردا علیه السلام تیغه گه ن، چۆن که سانیک ی بی ئاگا- که هه ر به خه یال پیغه مبهردا علیه السلام ناسیوه - ئی تی تی ده گه ن؟

بیگومان نه م جوړه که سانه ناگه نه (صَحَابَةِ) ی پیغه مبهردا علیه السلام، نه و جا (صَحَابَةِ) ش رضی الله عنه - به ته وای- له گه وره یی پیغه مبهردا علیه السلام تیغه گه یشتون؟ به لکو به هو ی شکومه ندی پیغه مبهردا علیه السلام، (صَحَابَةِ) ش رضی الله عنه نه یانده توانی به ته وای ته ماشای بکه ن- به به لگه ی

فَمَبْلَغُ الْعِلْمِ فِيهِ أَنَّهُ بَشَرٌ (۵۱) وَأَنَّهُ خَيْرُ خَلْقِ اللَّهِ كُلِّهِمْ

هه رسیک حه دیسه کانی پایدوو- هه م ﴿عَنْ أُسَامَةَ بْنِ شَرِيكٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ﴾: كُنَّا جُلُوسًا عِنْدَ النَّبِيِّ ﷺ، كَأَنَّمَا عَلَى رُؤُوسِنَا الطَّيْرُ، مَا يَتَكَلَّمُ مِنَّا مُتَكَلِّمٌ... ﴿رواه الطبراني ورجاله رجال الصحيح، ئيمه له خزمهت پيغمبر ﷺ دانيشتويين، وهك بالتنده له سهر سهرمان بي. واته: نه ده جولايين و هيچ كه سيك له ئيمه قسه ي نه ده كرد.

جا بزانه: له قيامه تا كه له مهيداني مه حشهر دا هيچ پيغمبريک ناتواني شه فاعهت بکا، نه و کات موسولمانه کان و کافره کان پيژداري و گه وره يي پيغمبريک بؤ ناشکرا ده بي و هه ردوو تيپ سوپاسي ده کهن، هه روهک پيغمبر ﷺ فه رمويه تي: ﴿...فَيَشْفَعُ لِقُضَىٰ بَيْنَ الْخَلْقِ، فَيَمْشِي حَتَّىٰ يَأْخُذَ بِحَلَقَةِ الْبَابِ، فَيَوْمِئِذٍ يَعْتُهُ اللَّهُ مَقَامًا مَّحْمُودًا يَحْمَدُهُ أَهْلُ الْجَمْعِ كُلُّهُمْ﴾ ﴿رواه البخاري في الزكاة، جا پيغمبر ﷺ له لاي خوا نکايان بؤ نه کا تا ده ست به داد کردن بکري، جا پيغمبر ﷺ ده روا تا ده ست به نالقه ي ده رگاي به هه شته وه نه گري، ئينجا له م روزه دا خوي گه وره پيغمبري خوي نه باته شورتيکي سوپاسکراو كه خه لکي مه حشهر به تيکراي سوپاسي نه کهن. واته: چونکه به بي جياوازي له لاي خوا نکاي بؤ کردون.

جا له وانه يه كه سيک بلي: چون هيچ كه سيک پيغمبري ﷺ به ته ووي نه ناسيوه؟ خو له ئيسلامدا مروفي زانا و پله به رز زور هه بون، جا ئيمامي (البوصيري) وه لام ده داته وه وه ده فه رموي:

(فَمَبْلَغُ الْعِلْمِ) کو تايي زانستي خه لک (فيه) له باره ي ناسيني پيغمبر ﷺ، هه ر نه وه نديه (أَنَّهُ بَشَرٌ) پيغمبر ﷺ ناده ميزاده، واته: (مَلَائِكَةً) نيه و ناشگاته پله ي خوايه تي، خوي گه وره ده فه رموي: ﴿قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ﴾ ﴿الكهف: ۱۱۰﴾، نه ي پيغمبر ﷺ بلي: من هه ر ناده ميزاديکم وه کو ئيوه.

(و) هه روه ها (أَنَّهُ) پيغمبر ﷺ (خَيْرُ خَلْقِ اللَّهِ) چاک تري هه موو دروستکراويکي خوايه (كُلُّهُمْ) به تيکراي، پيغمبر ﷺ فه رمويه تي: ﴿إِنَّ اللَّهَ خَلَقَ الْخَلْقَ فَجَعَلَنِي مِنْ خَيْرِهِمْ...﴾ ﴿الحديث حسن، رواه الإمام أحمد والترمذي واللفظ له، به راستي خوي گه وره بوونه وهری دروست کرد، جا مني کرده چاک تري بوونه وهره کان.

ئينجا كه ئيمامي (البوصيري) فه رموي: پيغمبر ﷺ چاک تري دروستکراوي خوايه. بيگومان نه و برياره وا نه گه يئي: پيغمبر ﷺ له پيغمبر رانيش -عليهم الصلاة والسلام- گه وره تره. جا نه م برياره ش جيگير ده کا و ده فه رموي:

وَكُلُّ آيٍ آتَى الرَّسُلُ الْكَرَامُ بِهَا (٥٢) فَإِنَّمَا اتَّصَلَتْ مِنْ نُورِهِ بِهِمْ

(وَكُلُّ آيٍ) گشت نیشانه‌ی کی پیغمبره‌ی ایه‌تی: که (مُعْجَزَة) یه (آتَى الرَّسُلُ الْكَرَامُ بِهَا) پیغمبره ریزداره‌کان مینابیتیان، نه‌وانه (فَإِنَّمَا اتَّصَلَتْ) که گه‌یشتونه‌ته نه‌و پیغمبره‌رانه، ته‌نھا (مِنْ نُورِهِ) له نوری ثابینی پیغمبره‌روه ﷺ (بِهِمْ) گه‌یشتونه‌ته نه‌وان عليهم الصلوة والسلام، چونکه پیغمبره‌روه ﷺ پیغمبره‌ری هه‌موو پیغمبره‌ران و ئوممه‌ته‌کانیانه، خوای گه‌وره ده‌فه‌رموی: ﴿وَإِذْ أَخَذَ اللَّهُ مِيثَاقَ النَّبِيِّينَ لَمَا آتَيْتُكُمْ مِنْ كِتَابٍ وَحِكْمَةٍ ثُمَّ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مُصَدِّقٌ لِمَا مَعَكُمْ لَتُؤْمِنُنَّ بِهِ وَلَتَنْصُرُنَّهُ﴾ آل عمران: ٨١، باسی نه‌وه بکه که خوای گه‌وره به‌لینی له پیغمبره‌ران عليهم الصلوة والسلام - وهر گرت - ههر چهند زانست و پیغمبره‌رایه‌تیم داو‌ته ئیوه: - نه‌گهر پیغمبره‌ریکتان بۆ هات که ناوی (مُحَمَّد) ﷺ، نه‌بی ئیمانی پی‌بین و یارمه‌تیشی بدهن. □

ئیمام (علی) و حه‌زرتی (ابن عباس) رضی الله عنهما له ته‌فسیری ثایه‌ته‌که‌دا فه‌رمویانه: (خوای گه‌وره ههر پیغمبره‌ریکی ناردبی، به‌لینی لی وهر گرتووه: نه‌گهر نه‌و زیندوو بوو و حه‌زرتی (مُحَمَّد) ﷺ نیردرا به پیغمبره‌ر، نه‌بی ئیمانی پی‌بین و یارمه‌تیشی بدا، ههم به‌لینیش له ئومه‌ته‌که‌ی خو‌ی وهر بگری: نه‌گهر نه‌وانیش زیندوو بون و حه‌زرتی (مُحَمَّد) ﷺ کرایه پیغمبره‌ر، نه‌بی ئیمانی پی‌بین و یارمه‌تی بدهن).

هه‌روه‌ها پیغمبره‌ریش ﷺ فه‌رمویه‌تی: ﴿وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَوْ أَنَّ مُوسَى رَأَى مَا وَسِعَهُ إِلَّا أَنْ يَتَّبِعَنِي﴾ حسن بکثرة طرقة رواه الإمام أحمد والطبرانی والبخاری، سویندم به‌و خوایه‌ی گیانی منی به ده‌سته: نه‌گهر (مُوسَى) پیغمبره‌روه ﷺ زیندوو بوایه، هیچی پی‌نده‌که‌را ته‌نھا ده‌بوا شوین من بکه‌وی.

جا بزانه: بۆی فه‌رموی: (اتَّصَلَتْ مِنْ نُورِهِ بِهِمْ) نیشانه‌کانی پیغمبره‌رایه‌تی له نوری ثابینی پیغمبره‌روه ﷺ گه‌یشتوته پیغمبره‌ره‌کانی تر عليهم الصلوة والسلام - چونکه (مُعْجَزَة) ی پیغمبره‌ران عليهم الصلوة والسلام - نیشانه‌ی راستگوی خویان و راستی ثابینه‌که‌یانه، بنچینه‌ی ثابینه‌که‌ی نه‌وانیش خودی بنچینه‌ی ثابینی پیغمبره‌روه ﷺ: که (التَّوْحِيد) = یه‌که‌خواپه‌رستی‌یه، هه‌روه‌ک خودای گه‌وره ده‌فه‌رموی: ﴿وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِي إِلَيْهِ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ﴾ الانبياء: ٢٥، له پیش تووه نه‌ی (مُحَمَّد) ﷺ ههر پیغمبره‌ریکمان ناردبی، وه‌حیمان ههر بۆ ناردوه: که جگه له خو‌م هیچ خوایه‌ک نیه، که‌وا بوو: بپه‌رستن.

فَإِنَّهُ شَمْسُ فَضْلٍ هُمْ كَوَاكِبُهَا (٥٣) يُظْهِرْنَ أَنْوَارَهَا لِلْخَلْقِ فِي الظُّلَمِ

به لَام له شهر یعتدا پیغه مبه ران - علیهم الصلاة والسلام - جیاوازییان هیه، ههروهک له (بیت) ی داهاتوودا ئاماژه ی بۆ کردوه.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) له (بیت) ی پابردوودا ئاماژه ی بۆ ئه وه کرد: که پیغه مبه رسول الله ﷺ پیغه مبه ری هه موو پیغه مبه رانه و - علیهم الصلاة والسلام - پیش ئه وه ی پیغه مبه رسول الله ﷺ بیته دونیا، ئه وان به ئینیان لی وه گریره: که ئیمانی پی بیئن و یارمه تی ی بدهن. جا ئه م جاره به ریگه ی (تشبیه) = وچواندن ئاماژه بۆ ئه وه دهکا: که شهر یعتدی پیغه مبه رسول الله ﷺ شهر یعتدی پیغه مبه رهکانی تری - علیهم الصلاة والسلام - (نسخ) کردۆته وه، واته: لایبردوه. جا دهفه رموی:

(فَإِنَّهُ) پیغه مبه رسول الله ﷺ (شَمْسُ فَضْلٍ) پۆژی گه وره یی یه، واته: خوی گه وره له گه وره یی خوی ئه و پیغه مبه ره ی رسول الله ﷺ ناردوه: که وهک پۆژ به ئایینه که ی خوی دونیا پوناک دهکاته وه (هُمْ) پیغه مبه رهکانی تریش - علیهم الصلاة والسلام - (کَوَاكِبُهَا) ئه ستیرهکانی ئه و پۆژهن و پوناکی له و پۆژه وه رده گرن، جا (يُظْهِرْنَ أَنْوَارَهَا) ئه ستیرهکان پوناکی خویان ئاشکرا دهکن (لِلْخَلْقِ) بۆ بهندهکانی خوا (فِي الظُّلَمِ) له تاریکیهکاندا: له و کاته ی پۆژ له و شوینه دا هه بوونی نیه.

واته: ههروهک له تاریکی شهوی دا ئه ستیرهکان پوناکی دهدهنه خهک، ئه وهاش: هه ر پیغه مبه ریک له پیغه مبه رهکان - علیهم الصلاة والسلام - له تاریکی (کُفِّرَ) دا پوناکی ئایین ده داته که له که ی خوی ئه یانه ئینیتته سه ر ریگه ی راست.

ههروهه چۆن ئه گه ر پۆژ ده ربکه وی، ئه ستیرهکان له بهرچا و ون ده بن، ئه وهاش: که پیغه مبه رسول الله ﷺ بووه پیغه مبه رسول الله ﷺ، شهر یعتدی گشت پیغه مبه ران - علیهم الصلاة والسلام - به شهر یعتدی پیغه مبه رسول الله ﷺ (نسخ) بۆوه و لایرا، خوی گه وره شهر یعتدی وی کرده یاسایه کی سه رتاسه ری ی به رده وام له م دونیا یه دا، ههروهک خوی گه وره دهفه رموی: ﴿وَمَنْ يَتَّبِعْ غَيْرَ الْإِسْلَامِ دِينًا فَلَنْ يُقْبَلَ مِنْهُ وَهُوَ فِي الْآخِرَةِ مِنَ الْخَاسِرِينَ﴾ آل عمران: ٨٥، هه ر که سیک جگه له ئیسلام نایینیکی تری بوی - واته: به بهرنامه ی خوا په رستی و ژیا نی دابن - ئه وه لی ی وه رنا گری و له رۆژی دوا ییشدا له زه ره ره منده کانه.

جا ئه م (نسخ) = لابر دنه ش ته نها شهر یعت ده گریته وه، نهک بنچینهکانی ئایین، ههروهک پیغه مبه رسول الله ﷺ فه رمویه تی: ﴿الْأَنْبِيَاءُ إِخْوَةٌ مِنْ عِلَاقَاتٍ وَأُمَّهَاتُهُمْ شَتَّى، وَدِينُهُمْ وَاحِدٌ﴾

أَكْرَمَ بِخُلُقِ نَبِيٍّ زَانَهُ خُلُقٌ (٥٤) بِالْحُسْنِ مُشْتَمِلٌ بِالْبِشْرِ مُتَّسِمٌ
كَالزَّهْرِ فِي تَرَفٍ وَالْبَدْرِ فِي شَرَفٍ (٥٥) وَالْبَحْرِ فِي كَرَمٍ وَالذَّهْرِ فِي هِمَمٍ

رواه مُسْلِمٌ، پیغمبران زر برای یه کترین دایکیان لیک جیا، ناینیان یهک ناینه.

واته: بنچینهی ناینیان یهک بنچینه: که یه کخوابه رستی، به لام له لقه کانی

ناینندا لیک جیا، جا له م باره یه وه (عاجز) فهرمویه تی:

(نائب) ی وی بون (مُرْسَلین) * هه ریهک بو قهومی داوه رین

ئه ماما نه وی بو (عالمین) * به عام هه نارد (غفار) ی من

ئینجا که نیمامی (البوصیری) له چهند (بیئت) یکی پابردودا مه دخی پیغمبره ی صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ کرد، هه ست نه کا: که ناتوانی مافی خوی بداتی و به ته وای مه دخی بکا، بویی سه رسوپمانی خوی ناشکرا ده کا و ده فهرموی:

(أَكْرَمَ) نای جیگه ی سه رسوپمانه ! نه و پیزداریه ی (بَخْلُقِ نَبِيٍّ) خوی گه وره داویه تیه جهسته ی نه و پیغمبره ی صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ که (زَانَهُ) نه و جهسته ی جوانتر کردوه (خُلُقٍ) چه نده ها ره وشتی جوان، که خوی گه وره به و ره وشته جوانانه مه دخی کردوه و ده فهرموی: ﴿وَأِنَّكَ لَعَلَى خُلُقٍ عَظِيمٍ﴾ القلم: ٤، به راستی نه ی پیغمبره ی صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - تو له سه ر ره وشتیکی گه وره ی.

(بِالْحُسْنِ مُشْتَمِلٌ) پیغمبره ی صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ جوانی کردوته به رگی خوی و هه موو جهسته ی خوی به و جوانیه پویشیوه، واته: هیچ جوانیه که نه ماوه، پیغمبره ی صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نه یدر ابیئت، بویی پیغمبره ی صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دوعای ده کرد و ده یفه رموو: ﴿اللَّهُمَّ حَسَّنْتَ خَلْقِي فَحَسِّنْ خَلْقِي﴾ حدیث صحیح رواه الإمام أحمد و ابن حبان، خودایه جهسته ی منت جوان کردوه، خودایه ره وشتیشم جوان بکه.

(بِالْبِشْرِ) پیغمبره ی صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ به روو خوشی و زهرده خه نه یی (مُتَّسِمٌ) نیشانه داره ﴿عَنْ جَابِرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ فِي صِفَةِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ: رَأَيْتُ أَطْلُقَ النَّاسَ وَجْهًا وَأَكْثَرَهُمْ ضَحْكًَا وَأَحْسَنَهُمْ بَشْرًا﴾ رواه البزار بسند حسن، من پیغمبره ی صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بینی: له هه موو که سیك روو کراوه تر بوو، له هه موو که سیك زهرده خه نه ی زووتر بوو، له هه موو که سیك روو خوشتر بوو.

ئینجا نیمامی (البوصیری) له دوی سه رسوپمانه که ی زیاتر مه دخی پیغمبره ی صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ده کا و ده فهرموی:

(كَالزَّهْرِ) پیغمبره ی صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وهك کلوه که (فِي تَرَفٍ) له نه رمی و دره و شانه وه دا، حه زره تی

(أنس) ﷺ فرمویه تی: ﴿كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ أَزْهَرَ اللَّوْنِ كَانَ عَرَفَهُ اللَّوْلُو إِذَا مَشَى تَكْفًا، وَمَا مَسَسَتْ حَرِيرًا وَلَا دِيْبَاجًا أَلَيْنَ مِنْ كَفِّ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ﴾ رواه مسلم، پیغمبر ﷺ رهنگی روخساری وهك كلوكی سی دودره وشاوه، ناره قه ی وهك (لؤلؤ) جوان و بیگهر د بوو، کاتی دهر ویشته بهم لا و بهو لادا مهیلی ده کرد، دهستم له هیچ ناوړی شمیک نه داوه، که له له په دهستی پیغمبر ﷺ نهر متر بی.

(وَالْبَدْنِ) پیغمبر ﷺ وهك مانگی شهوی چوارده یه (فی شرف) له به رزی پله و پایه و ته وای پوناکی دا، واته: هه روهك مانگی شهوی چوارده له هه موو ته سستیره کان پوناکتره و پیزدارتره، نه وهاش: پیغمبر ﷺ له هه موو خهك جوانتره و پیزدارتره، حه زره تی (البراء) ﷺ فرمویه تی: ﴿كَانَ وَجْهُ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ مِثْلَ الْقَمَرِ﴾ رواه البخاري، رووی پیغمبر ﷺ وهك مانگ بوو.

(وَالْبَحْرِ) پیغمبر ﷺ وهك ده ریایه (فی کرم) له به خشنده یی دا، واته: هه روهك ده ریایه به لیه لاینجان مه ترسی که مېوونی ناوی لینا کرئ، نه وهاش پیغمبر ﷺ شته ده به خشی و له نه بوونی ناترسی. حه زره تی (أنس) ﷺ فرمویه تی: ﴿پیغمبر ﷺ پر به نیوان دوو کیو بز نو مېری دانه پیاوړیک، جا پیاوه که گهراوه لای گهله که ی خوی و گوتی: [يَا قَوْمِ اسْلِمُوا فَإِنَّ مُحَمَّدًا ﷺ يُعْطِي عَطَاءً لَا يَخْشَى الْفَاقَةَ] رواه مسلم، هو گهلی من موسولمان بن، چونکه (مُحَمَّدٌ ﷺ) به خشینکی وها ده به خشی: له نه بوونی ناترسی.

(وَالدَّهْرِ) پیغمبر ﷺ وهك پوژگاری هه میشه یی (فی همم) له ویستی به یتز و له وده ی به رزی دا، به لگهش نه ویه: له بی یتزترین حاله تدا: له و کاته ی خوی (صَحَابَةِ) کانی ﷺ له (مَكَّة) دا نازار دودران، پیغمبر ﷺ وازی له به شتی که می به رنامه ی نیسلام نه هیتا، به لکو فرموی: ﴿يَا عَمَّ لَوْ وَضَعُوا الشَّمْسَ فِي يَمِينِي وَالْقَمَرَ فِي يَسَارِي عَلَى أَنْ أَتْرُكَ هَذَا الْأَمْرَ مَا تَرَكْتُهُ حَتَّى يُظْهِرَهُ اللَّهُ أَوْ أَهْلَكَ فِي طَلْبِهِ﴾ أخرجه ابن اسحاق، نه ی مامه، نه گهر روژ له راستهم دابنیز و مانگ له چه بهم دابنیز، من واز لهم کاره ی نیسلام ناهینم، تا خوی گه وره ناشکرا و سهر که وتووی ده کا، یان تا له پیناوی دا له ناو ده جم.

نینجا که نیمامی (البوصيري) باسی وده به رزی پیغمبر ﷺ کرد، نه م جاره

كَأَنَّهُ وَهُوَ فَرْدٌ مِنْ جَلَالَتِهِ (٥٦) فِي عَسْكَرٍ حِينَ تَلْقَاهُ وَفِي حَشَمٍ
كَأَنَّمَا اللُّؤْلُؤُ الْمَكْنُونُ فِي صَدَفٍ (٥٧) مِنْ مَعْدِنِي مَنْطِقٍ مِنْهُ وَمُبْتَسَمٍ

باسی نازیه تی و شکومه ندی پیغهمبر ﷺ دهکا و دهفه رموی:

(كَأَنَّهُ) پیغهمبر ﷺ (وَهُوَ فَرْدٌ) له و حاله تی که به ته نهایت و هیچ که سیکی له که لدا
نیه (مِنْ جَلَالَتِهِ) به هوی شکومه ندی و پایه داری خوی، به رامبر کافره کان نه و نه
نازا و نه ترسه، وهك نه و حاله ته یه: که (فِي عَسْكَرٍ) له ناو له شکر یکی که وردها بی
(حِينَ تَلْقَاهُ) له و کاته ی تو ده یگه بی و ده بیینی، هم (وَفِي حَشَمٍ) وهك له ناو
خزمه تکاره کانی دا بی.

واته: پیغهمبر ﷺ له حاله تی به ته نهایتی دا به رامبر به دوزمنانی نیسلام نه و نه
نازا و نه ترسه: وهك له ناو له شکر و خزمه تکاره کانی خوی دا بی و نه وان به رگری
لیبکه ن. حه زره تی (البراء) ﷺ فه رمویه تی: ﴿لَهُوَ كَاتِهِ لَه غَه زای (حُنَيْن) دا
(صَحَابَةُ) کان ﷺ له ده وری پیغهمبر ﷺ نه مان و کافره کان له پیغهمبر ﷺ نربک
بونوه، پیغهمبر ﷺ خوی بی ناساندن و فه رموی: [أَنَا النَّبِيُّ لَا كَذِبَ، أَنَا ابْنُ عَبْدِ
الْمُطَّلِبِ] رواه البخاري ومسلم، وفي رواية: [فَطَفِقَ يَبْرُكُضُ بَعْلَتَهُ قَبْلَ الْكُفَّارِ]، من
پیغهمبر ﷺ هیچ درو نیه، من کوری (عَبْدُ الْمُطَّلِبِ) م. جا پیغهمبر ﷺ به سواری
هیستره که ی به ره و کافره کان غاری ده دا.

جا نه و هس نه و پری نه ترسی و نازیه تی یه: سه رکرده ی له شکر به ته نهایتی
بمیئیته وه دوزمن ده وری بدا، نه و جا به ته نهایتی هلمهت بیا و ناوی خویشی
ناشکرا بکا، فَصَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ.

جا که نیمامی (البوصيري) باسی نازیه تی پیغهمبر ﷺ کرد، له وانیه که سیك وا
تیبگا: پیغهمبر ﷺ به هوی نازیه تی که ی دلره قه و قسه ی تونده؟ جا نه م
تیگه یشتنه رهد ده کاته وه و ده فه رموی:

(كَأَنَّمَا) وهك بلی (اللُّؤْلُؤُ الْمَكْنُونُ) نه و که وه ره ی پاریزاوه (فِي صَدَفٍ) له ناو
به رگی خوی دا (مِنْ) هاتوته ده ره وه له (مَعْدِنِي مَنْطِقٍ مِنْهُ) شوینی گوفتاری
پیغهمبر ﷺ (وَمُبْتَسَمٍ) له شوینی زهرده خه نه ی پیغهمبر ﷺ.

جا بزانه: لیتره دا و یجواندنی ناوه ژووی به کار هیئاوه و مه بهستی نه و یه: فه رموده کانی
پیغهمبر ﷺ که له ده می موباره کی ده رده چن و ددانه پیروزه کانیشی ده رده که ون،

لا طِيبَ يَعْدِلُ ثُرْبًا ضَمَّ أَعْظَمَهُ (٥٨) طُوبَى لِمُنْتَشِقٍ مِنْهُ وَمُلْتَمٍ

وهك گه وهری پاریزداوه له ناو بهرگی خویدا. جا نه مهش ئاماژه بو چه دیسه که ی (أَمَّ مَعْبَد) دهکا، که له مه دحی پیغه مبهردا عَلَيْهِ السَّلَام فهرمویه تی: ﴿كَأَنَّ مَنْطِقَهُ عَلَيْهِ السَّلَام خَرَزَاتُ نَظْمٍ يَنْحَدِرُنْ﴾ رواه الطبرانی والبيهقي وصححه الحاكم، گوفتاری پیغه مبهردا عَلَيْهِ السَّلَام وهك گه وهره کانی داو ریز کراو بوو: که له سهره وهره شۆر دهینه خواره وه.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) مه دحی پیغه مبهردا عَلَيْهِ السَّلَام کرد له حاله تی ژیا نی دا، ویستی مه دحیکی دوا ی وه فاتیسی بکا و فهرمو ی:

(لا طِيبَ) هیچ بۆنیکی خوش نیه که (يَعْدِلُ) یه کسان بی له گه ل (ثُرْبًا) بۆنی نه و گله ی که (ضَمَّ أَعْظَمَهُ) ئیسقانه کانی پیغه مبهردا عَلَيْهِ السَّلَام وه ناوه خو گرتووه، واته: ده وهری له جهسته پیروژه که ی پیغه مبهردا عَلَيْهِ السَّلَام داوه و به هوی بۆنه خوشه که ی پیغه مبهردا عَلَيْهِ السَّلَام، گله که بۆنخوش بووه.

چه زره تی (أنس) رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ فهرمویه تی: ﴿مَا شَمَمْتُ رَائِحَةَ أَطِيبَ مِنْ رِيحِ رَسُولِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَام﴾ رواه البخاري ومسلم، هیچ بۆنیکم بون نه کردوه له بۆنی پیغه مبهردا عَلَيْهِ السَّلَام خوشتر بی.

ههروه ها ﴿عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: لَمَّا قُبِضَ رَسُولُ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَام دَخَلَ عَلَيْهِ أَبُو بَكْرٍ فَوَضَعَ فَاهُ عَلَى جَبِينِ رَسُولِ اللَّهِ عَلَيْهِ السَّلَام يَقْبَلُهُ وَيَقُولُ: أَبَايَ وَأُمِّي طُبْتُ حَيًّا وَمَيِّتًا﴾ رواه البزار بسند صحيح، که پیغه مبهردا عَلَيْهِ السَّلَام وه فاتی کرد، ئیمامی (أبو بكر) رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ هاته ژووره وهو ده می خو ی له سهر نیوچاوانی پیغه مبهردا عَلَيْهِ السَّلَام دانا و ماچی ده کرد و ده فهرموو: به باو کمو دایکمه وه به فیدات بم، به زیندوویی و به مردوویی بۆنت خوشه.

(طُوبَى) خوشی و شادی (لِمُنْتَشِقٍ مِنْهُ) بو نه و که سه ی بۆنی گلی گۆری پیغه مبهردا عَلَيْهِ السَّلَام دهکا و (وَمُلْتَمٍ) پوی خو ی پیدا دینی و ماچی دهکا.

وا دیاره له لای ئیمامی (البوصیری) دروسته: گۆری پیغه مبهردا عَلَيْهِ السَّلَام ماچ بکری، ههروه که چهند زانیه کیش ریگه یان داوه، به لام به مهزه بی ئیمامی (الشافعی): ماچکردن و دهست پیدا هیتانی دیواری گۆری پیغه مبهردا عَلَيْهِ السَّلَام ناپه سه نده، ههروه که ئیمام (النواوی) له (المجموع) دا فهرمویه تی.

جا بزانه: به (إجماع) ی زانیانی ئیسلام: نه و خاکه ی ده وهری له جهسته پیروژه که ی پیغه مبهردا عَلَيْهِ السَّلَام داوه، له (كَعْبَةِ) ش گه وهره تره و هم زیاره تی گۆری پیغه مبهردا عَلَيْهِ السَّلَام سوننه ته، به و شیوه ی له (میترگو و گولزاری به ها) دا پوونم کردۆته وه.

﴿الفصل الرابع: في مولده ﷺ﴾

أَبَانَ مَوْلَدُهُ عَنْ طَيْبِ غُضْرِهِ (٥٩) يَا طَيْبَ مُبْتَدَأٍ مِنْهُ وَمُخْتَمَمٍ
 جَا لِيَرَهُ دَا ئِيْمَامَ (ابن قدامة) و ئِيْمَامِي (النَّوَاوِي) و ئِيْمَامَ (ابن كثير) گِزِرَاوِيه تِيَانِه وه:
 (الْعُتْبِيُّ) فِه رَمُوِيه تِي: جَارِيكَ لِه خَزْمَه ت گُوْرِي پِيْغَه مَبِهَر ﷺ دَانِيْشْتَبُوْم، عَهْرَه بِيْكَ
 هَات و گُوْتِي: (السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ)، بِيَسْتُوْمَه خَوَاي گَهْوَرَه دَه فِه رَمُوِي: ﴿وَلَوْ
 أَنَّهُمْ إِذْ ظَلَمُوا أَنفُسَهُمْ جَاءُوكَ فَاسْتَغْفَرُوا اللَّهَ وَاسْتَغْفَرَ لَهُمُ الرَّسُولُ لَوَجَدُوا اللَّهَ تَوَّابًا
 رَحِيمًا﴾ النساء: ٦٤، نِه گَهَر نِهْوَان سْتَهْمِيَان لِه خَوْيَان كَرْد: بَه تَاوَان كَرْدَن جَا هَاتْنِه لَاي تَو-
 نِهِي پِيْغَه مَبِهَر ﷺ - جَا لِه خَوَا پَارَانِه وه تَاكُو لِه گُوْنَاهِيَان خُوْش بِيِي و پِيْغَه مَبِهَرِيْش ﷺ
 بُوْيَان پَارَاه، دَه بِيْنِن خَوَاي گَهْوَرَه تَوْبَه يَان قَبُوْل دَه كَا و رَه حِيْمَان بِيِي دَه كَا.
 ئِيْنجَا عَهْرَه بَه كِه گُوْتِي: وَا هَاتْمَه لَاي تَو-نِهِي پِيْغَه مَبِهَر ﷺ - لِه خَوَا دَه پَارِيْمَه وه: لِه
 گُوْنَاهَم خُوْش بِيِي، تَوْش دَه كِه مَه تَكَاكَار لِه لَاي خَوَاي گَهْوَرَه. جَا عَهْرَه بَه كِه نِهْم
 شِيْعِرَانِهِي گُوْتَن: □

يَا خَيْرَ مَنْ دُفِنَتْ بِالْقَاعِ أَعْظَمُهُ * فَطَابَ مَنْ طَيَّبَهُنَّ الْقَاعُ وَالْأَكَمُ
 نَفْسِي الْفِدَاءَ لِقَبْرِ أَنْتَ سَاكِنُهُ * فِيهِ الْعَفَافُ وَفِيهِ الْجُودُ وَالْكَرَمُ

(الْعُتْبِيُّ) فِه رَمُوِيه تِي: ئِيْنجَا عَهْرَه بَه كِه رُوْشِيْشْت، مَنِيْش خَه وَتْم و پِيْغَه مَبِهَر ﷺ لِه
 خَه وَنَمْدَا بِيْنِي و فِه رَمُوِي: ﴿نِهِي (الْعُتْبِيُّ) مَوْرْدَه بَدَه عَهْرَه بَه كِه خَوَاي گَهْوَرَه لِي ي
 خُوْش بُوُو﴾. بِيَوَانِه (تَفْسِيْر ابْن كَثِيْر) النِّسَاء (٦٤) و (مَغْنِي ابْن قَدَامَه) ب (٣) ل (٥٩٩-٦٠٢) و (الْأَذْكَارُ لِلْإِمَامِ
 النَّوَاوِي) ل (٩٧ و ١٧٤).

جَا بَزَانِه: نِهْم دُوو (بَيْت) هِي پَا بَرْدُوو لِه سَهَر دِيَوَارِي گُوْرِي پِيْغَه مَبِهَر ﷺ
 نُوو سِرَاوْنِه وه و تَا كَاتِي نُوو سِيْنِي نِهْم رُوو نَكْرَدْنِه وه يَش نُوو سِيْنِه كِه هَر مَاوَه، وَالْحَمْدُ
 لِلَّهِ الَّذِي أَرْسَلَهُ رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ، وَصَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ دَائِمًا فِي الدُّنْيَا وَيَوْمَ الدِّينِ.

﴿الفصل الرابع: في مولده ﷺ﴾

﴿بِهَشِي چَوَارَهْم: لِه بَاسِي لِه دَايَكْبُوْنِي پِيْغَه مَبِهَر ﷺ﴾

پِيْغَه مَبِهَر ﷺ لِه پُوْرِي دُوو شَهْمَه (١٢) دَوَانْزَهِي مَانْگِي (رَبِيْع الْاَوَّل) سَالِي (فِيْل)،
 بَه رَامَبِهَر (٢٠) بِيَسْتِي (نِيْسَان) ي سَالِي (٥٧١) پِيْنْج سَهْدُو حَه فْتَاو يَه كِي زَايِيْنِي، لِه
 شَارِي (مَكَّة) ي پِيْرُوْز لِه دَايَك بُووَه، جَا لِه شَهْوِي لِه دَايَكْبُوْنِي دَا چَهَنْد نِيْشَانِه يَه كِي
 سَهِيْر رُوِيَانْدَا، ئِيْمَامِي (الْبُوْصِيْرِي) بَاسِي هَه نَدِيْكِيَان دَه كَا و دَه فِه رَمُوِي:
 (أَبَانَ) نَاشْكِرَاي كَرْد (مَوْلَدُهُ) نِيْشَانِه كَانِي لِه دَايَكْبُوْنِي پِيْغَه مَبِهَر ﷺ (عَنْ طَيْبِ

يَوْمَ تَفْرَسَ فِيهِ الْفَرَسُ أَنَّهُمْ (٦٠) قَدْ أُنْذِرُوا بِحُلُولِ الْبُؤْسِ وَالنَّقَمِ
وَبَاتَ إِيوَانُ كِسْرَى وَهُوَ مُنْصَدِعٌ (٦١) كَشَمَلِ أَصْحَابِ كِسْرَى غَيْرَ مُلْتَمِ
عُنْصُرِهِ) پاکی و بیگهردی وه چاخ و بنچینه‌ی پیغه مبه‌ر صلی الله علیه و آله. واته: به پروداوه‌کانی
شه‌وی له‌دایکبوونی پیغه مبه‌ر صلی الله علیه و آله خوای گه‌وره ناشکرای کرد که بنچینه‌و نه‌ژادی
پیغه مبه‌ر صلی الله علیه و آله پاک و بیگهرده، هر له باب (آدم) وه صلی الله علیه و آله تا ده‌گاته (عبدالله) ی باوکی.
(يَا طَيْبُ مُبْتَدِ) نای چند پاک و بیگهرده لای سهره‌تای: که باب (آدم) وه صلی الله علیه و آله (مِنْهُ)
له نه‌ژادی پیغه مبه‌ر صلی الله علیه و آله، هم (وَمَخْتَمٌ) لای کوتایی نه‌ژادیشی: که (عبدالله) ی
باوکیه‌تی، پیغه مبه‌ر صلی الله علیه و آله فره‌مویه‌تی: ﴿إِنِّي خَرَجْتُ مِنْ نِكَاحٍ وَلَمْ أَخْرُجْ مِنْ
سَفَاحٍ﴾ حدیث حسن رواه البیهقی، من به‌رده‌وام له ماره‌برینیکی حه‌لاله‌وه دهره‌اتوم، له
جیماعی حه‌رام دهره‌هاتوم.

له‌م باره‌یه‌وه (عاجن) فره‌مویه‌تی:

(نُورِ) له (آدم) پشت به پشت * هه‌تا به (عبدالله) گه‌یشت

هم (آمنة) ی حو‌ری سروشت * (مَحْفُوظ) بوو (طُرَّة) داری من

ئینجا به‌و پی‌نج (بَيْت) هی داهاتوو، ئیمامی (البوصیری) چند پروداویکی سه‌یر باس
ده‌کا: که له شه‌وی له‌دایکبوونی پیغه مبه‌ر صلی الله علیه و آله به سهر ده‌وله‌تی فارسه‌کاندا
هاتون و ده‌فرموی:

(يَوْمَ) کاتی له‌دایکبوونی پیغه مبه‌ر صلی الله علیه و آله نه‌و کاته بوو: که (تَفْرَسَ فِيهِ الْفَرَسُ)
فارسه‌کان هه‌ستیان کرد و بۆیان ناشکرا بوو (أَنَّهُمْ) نه‌وان (قَدْ أُنْذِرُوا) به‌پاستی
ئاگادارکرانه‌وه‌و ترسیندراون (بِحُلُولِ الْبُؤْسِ) به‌هاتنی دلته‌نگی (وَالنَّقَمِ)
سزادان، واته: به‌نیشانه‌کانی شه‌وی له‌دایکبوونی پیغه مبه‌ر صلی الله علیه و آله، فارسه‌کان
ئاگادارکرانه‌وه: که له سهرده‌ستی نه‌و پیغه مبه‌ره صلی الله علیه و آله و (صَحَابَةُ) کانی وی صلی الله علیه و آله
ده‌وله‌تیاں له‌ناو ده‌چی و توشی دلته‌نگی و مالویرانی ده‌بن.

(و) هه‌روه‌ها: له شه‌وی له‌دایکبوونی پیغه مبه‌ر صلی الله علیه و آله (بَاتَ إِيوَانُ كِسْرَى) تا‌قی
(كِسْرَى) وه‌های لی‌هات (وَهُوَ مُنْصَدِعٌ) قه‌لشت و له‌ت بوو.

تا‌قی (كِسْرَى): ده‌که‌ویته شاروچکه‌ی (مَدَائِنَ)، له باشوری (بَغْدَادَ)، پاشای فارسه‌کان
له‌وی داده‌نیشت و ولاتی به‌پویه ده‌برد، جا له شه‌وی له‌دایکبوونی پیغه مبه‌ر صلی الله علیه و آله
هه‌ژاوه‌و له‌ت بوو و چوارده به‌ره‌یوانی لی که‌وتنه خواره‌وه. جا نه‌م له‌تبوونه‌ی

وَالنَّارُ خَامِدَةٌ الْأَنْفَاسُ مِنْ أَسْفَ (٦٢) عَلَيْهِ وَالتَّهَرُّ سَاهِي الْعَيْنِ مِنْ سَدَمٍ
وَسَاءَ سَاوَةٌ أَنْ غَاضَتْ بُحَيْرَتَهَا (٦٣) وَرَدُّ وَارْدُهَا بِالْغَيْظِ حِينَ ظَمَى
كَأَنَّ بِالنَّارِ مَا بِالْمَاءِ مِنْ بَلَلٍ (٦٤) حُزْنًا وَبِالْمَاءِ مَا بِالنَّارِ مِنْ ضَرَمٍ

تاقی (کسری) یه کتری نه گرتیه وه (کشمَل اصحاب کسری) هه روهك هاوړيكان و
له شكري (کسری) ش په رت بون و (غیر ملتئم) یه کترييان نه گرتیه وه.

واته: له سه رده می نیامی (عمر) دا ﷺ به سه رکړدایه تی حه زره تی (سعد بن ابی
وقاص ﷺ) و [ب] به شداری (٥٠٠٠) پینچ هزار کورد- که له سه رده سستی حه زره تی

(جaban) ی کوردی ﷺ موسولمان بوبون- ته ختو به ختی (کسری) تیک شکیندرا.

جا نم باسم به دریژی له (میرگو گولزاری به ها) دا پوون کړدوته وه.

(و) هه روه ها له شه وی له دایکبوونی پیغه مبه رداو ﷺ (النَّارُ) ناگری فارسه کانی
ناگریه رست (خَامِدَةُ الْأَنْفَاسِ) بلیسه ی نه ما و کوژاوه (مِنْ أَسْفَ) به هوی نیگه رانی و
خه فته تباری (عَلَيْهِ) له سه ر له دایکبوونی پیغه مبه رداو ﷺ، جا نه و ناگره له پیش نه و
شه وه دا هزار سال بوو، نه کوژاوبوه و ناگریه رسته کان نه یانپه رست.

(و) هه روه ها له شه وی له دایکبوونی پیغه مبه رداو ﷺ (النَّهْرُ) پوباری (الْفَرَات): که له
پئی (سُورِيَّة) وه دپته عیراق (سَاهِي الْعَيْنِ) چاوه که ی غافل و بی ناگا بوو و له
پویشته که ی دا هه له ی کرد و پیگه ی خوی گوری و به ره و ده سستی (سَمَاوَةٌ) ی عیراق
لای دا (مِنْ سَدَمٍ) به هوی دلگیر بوون و سوی لیبوونه وه ی نه و نایینه پووجه ی له و
شوینه دا نه نجام دهدرا و به هاتنی پیغه مبه رداو ﷺ له ناو ده چی.

جا تا نیستاش پیگورپه که ی پوباری (الْفَرَات) هه ر ماوه و له ده سستی (سَمَاوَةٌ) بووه ته
دوو به شو له نزيك شاری (سَمَاوَةٌ) تیک ده که نه وه.

(و) هه روه ها له شه وی له دایکبوونی پیغه مبه رداو ﷺ (سَاءَ سَاوَةٌ) دانیشتونانی شاری
(سَاوَةٌ) ی دلگیر و خه فته تبار کرد (أَنْ غَاضَتْ بُحَيْرَتَهَا) پووجه ی ناوی ده ریاجه که ی،
واته: به وشکبوونی ناوی ده ریاجه که یان خه فته تبار بون، چونکه هیچ ناوی تیدا نه ما و
(وَرَدَّ وَارْدُهَا) ناوهمینه که شی گه پیندراوه (بِالْغَيْظِ) به پقو قینه وه (حِينَ ظَمَى) له و
کاته ی تینو بوو، چونکه هیچ ناو له ده ریاجه که دا نه ما بو بیخواته وه.

جا کوژاوه وه ی ناگری ناگریه رسته کان و وشکبوونی ده ریاجه ی (سَاوَةٌ) به شیوه یه کی
وه ها بوو: (كَأَنَّ بِالنَّارِ) وهك بلی ی: شوینی ناگره کوژاوه که نه وها ته ر بووه
(مَا بِالْمَاءِ مِنْ بَلَلٍ) وهك نه و ته رایه تی ی له ناودا هه یه (حُزْنًا) به هوی غه مباری،

وَالْجِنُّ تَهْتَفُ وَالْأَنْوَارُ سَاطِعَةٌ (٦٥) وَالْحَقُّ يَظْهَرُ مِنْ مَعْنَى وَمِنْ كَلِمِ

هم (وَبِالْمَاءِ) شوینی ناوی دهریاچه که شئه وها گهرم بووه (ما بِالْقَارِ مِنْ ضَرَمٍ) وهك نهو گهرمیه ی له بلیسه ی ناگردا هه یه .

جا به لگه ی نهو نیشانانه ی پابردوو نه مه یه : ﴿عَنْ مَخْزُومِ بْنِ هَانِئِ الْمَخْزُومِيِّ عَنْ أَبِيهِ: لَمَّا كَانَتْ اللَّيْلَةُ الَّتِي وُلِدَ فِيهَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ ارْتَجَّ إِيوَانُ كِسْرَى وَسَقَطَتْ مِنْهُ أَرْبَعُ عَشْرَةَ شُرْفَةً، وَخَمَدَتْ نَارُ فَارِسَ وَلَمْ تَخْمُدْ قَبْلَ ذَلِكَ بِأَلْفِ عَامٍ، وَغَاضَتْ بُحَيْرَةُ سَاوَةَ، وَرَأَى الْمُؤِيدَانُ إِبِلًا صَعَابًا تَقْوُدُ خَيْلًا عَرَابًا قَدْ قَطَعَتْ دَجْلَةَ وَانْتَشَرَتْ فِي بِلَادِهَا... ثُمَّ ذَكَرَ قَوْلَ سَطِیحٍ: إِذَا كَثُرَتِ التَّلَاوَةُ وَظَهَرَ صَاحِبُ الْهَرَاوَةِ وَفَاضَ وَادِي السَّمَاءِ وَغَاضَتْ بُحَيْرَةُ سَاوَةَ وَخَمَدَتْ نَارُ فَارِسَ، فَلَيْسَ الشَّامُ لِسَطِیحٍ شَامًا-وَزَادَ فِي رِوَايَةٍ:-

فَلَيْسَتْ بَابِلُ لِلْفُرْسِ مَقَامًا...﴾ رواء بتمامه الحافظان: الخرائطي والبيهقي، وذكره الحافظ ابن كثير في البداية والنهاية، والإمام الطبري في سيرته، لهو شهوه ی پیغمبر ﷺ له دایک بوو: تاقی (کسری) ههژاووه چوارده بهر هه یوانی لی که وتنه خواره وه، ناگری ناگریه رسته کانی (فارس) کوژاووه، که له نیشدا ههزار سال بوو نه کوژا بووه، ناوی دهریاچه ی (ساوۀ) روچووه خواره وه وشک بوو، (المؤیدان) = گه وره ی دادوهره کانی ناگریه رسته کان له خه وندا دیتی: چهند وشتریکی خوشنه کراو چهند نه سپیکی عهره بیان راده کیشانو له رووباری (دجلۀ) ی عیراق په رینه وه وه لاهو ولاته دا بلاو بونه وه - مه به ست (صحابۀ) ی پیغمبر ﷺ - ... ئینجا (سطیح) ی (کاهن) ش گوتی: ههر کاتیک خویندنی قورئان زور بوو، خاوه نی دارعه سایه که ش - که پیغمبر ﷺ - ناشکرا بوو، دوتی (سماوۀ) ش لافاوی لی هه لساواته: به هو ی لادانی رووباری (فرات)، که باسمان کرد - دهریاچه ی (ساوۀ) ش وشک بوو، ناگری (فارس) کوژاووه، نهو کاته (شام) ولاتی (سطیح) نیهو (بابل) ش شوینی مانه وه ی فارسه کان نیه.

جا بزانه: (ساوۀ) شاروچکه یه ک بوو له ئیران له نیوان (قم) و (همدان)، تا سه ره تای سنده ی حه فته می کوچی ههر تاوه دان بوو، دانیشتوو هه کانی هه مووی له سه ره مه زه بی ئیمامی (الشافعی) بون، جا که وتنه بهر هیرش ی (تتر) و هه موو دانیشتوو هه کانیا ن کوشتن و شاروچکه که شیان ویران کرد، إنا لله وإنا إليه راجعون.

ئینجا ههر له شهوی له دایک بوونی پیغمبر ﷺ (وَالْجِنُّ تَهْتَفُ) جنوکه هاواریان ده کرد و به دهنگی بهرز دهیانگوت: نهو شهو پیغمبر ﷺ له دایک بوو ﴿عَنْ أَسْمَاءَ

بُنْتُ أَبِي بَكْرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ وَرَقَةَ بْنَ تَوْفَلٍ وَزَيْدَ بْنَ عَمْرٍو أَتَيَا التَّجَاشِيَّ، فَقَالَ وَرَقَةُ: أَيُّهَا الْمَلِكُ أَنِّي قَدْ بْتُ عِنْدَ وَثْنٍ لَنَا، إِذْ سَمِعْتُ مِنْ جَوْفِهِ هَاتِفًا يَقُولُ:
(وُلِدَ النَّبِيُّ فَذَلَّتْ الْأَمْلاكُ * وَنَأَى الصَّلَالُ وَأَدْبَرَ الْإِشْرَاكُ)

ثُمَّ انْتَكَسَ الصَّنَمُ عَلَى وَجْهِهِ رواه الحافظ الخرائطي، وذكره الحافظ ابن كثير في البداية والنهاية، (ورقة) به (التجاشي) ي گوت: نهی پاشا من شهویک له لای بتیکی خومان مابوموه، له ناکاو گویم لیوو له ناو بته کهدا دهنگیکی بهرز دهیگوت: (پیغمبره ﷺ) له دایک بوو، پاشایه کان زهلیل بون، گومرایی دور کهوتهوه، هاوبه شدانان بو خوا پستی دا و رویشته)، نینجا بته که به سهر پرووی دا کهوت.

جا بزانه: له و کاتهی (وخی) شی بو هات و بووه پیغمبره ﷺ، جنوکه هاواریان کردو هه والی پیغمبره رایه تییان راگه یاند، ههروهک له (صحيح البخاري) له باسی موسولمانبوونی ئیمام (عمر رضی الله عنه) گپراویه تیه وه.

(و) هه ره له شهوی له دایکبوونی پیغمبره ﷺ (الأَنْوَارُ) پوناکیه کان (ساطعة) ناشکرا ده بون و ئه و خانووه ی پیغمبره ﷺ تی دا له دایک بوو، گشتی پوناک بووه، ههروهک ئیمامی (البیهقی) گپراویه تیه وه.

هه م (العرباض بن سارية) رضی الله عنه فه رمویه تی: ﴿إِنَّ أُمَّ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ رَأَتْ حِينَ وَضَعَتْهُ نُورًا أَضَاءَتْ لَهُ قُصُورُ الشَّامِ﴾ سندھ صحیح رواه الإمام أحمد والطبرانی، دایکی پیغمبره ﷺ له کاتی دانانی پیغمبره ﷺ نوریکی دیت، ته لاره کانی (شام) ی پوناک کردنه وه.
جا بزانه: دوو جار (آمنة) دیتی (نور) یکی لی هاته دهره وه ته لاره کانی (بصري) ی پوناک کردنه وه:

یه که م: ﴿له شهوی له دایکبوونی پیغمبره ﷺ (آمنة) دیتی (نور) یکی لی هاته دهره وه ته لاره کانی (بصري) ی پوناک کردنه وه﴾.

دووهم: هه م له حه دیستیکی تری (صحيح) دا هاتوو: ﴿له و شهوی (آمنة) پیغمبری ﷺ وهزگ کهوتوو- به هه مان شیوه- (نور) یکی نه وه ای دیتوو﴾.

واته: له کاتی وهزگه وتنی پیغمبره ﷺ له خه وندا (نور) هکه ی دیت، به لام له شهوی له دایکبوونی پیغمبره ﷺ به ناشکرایی به چاوی خو ی دیتی (نور) هکه ی لی هاته دهره وه. ههروهک ئیمام (ابن كثير) فه رمویه تی.

له باره ی ئه و نیشانه گه وره یه (أحمد شوقي) ده لی:

عَمُوا وَصَمُّوا فَأَعْلَانُ الْبَشَائِرِ لَمْ (٦٦) تُسْمَعْ وَبَارَقَةُ الْإِنْذَارِ لَمْ تُشْمَ مِنْ بَعْدِ مَا أَخْبَرَ الْأَقْوَامَ كَاهِنُهُمْ (٦٧) بَأَنَّ دِينَهُمُ الْمَعْوجَّ لَمْ يَقُمْ

وُلِدَ الْهُدَى فَالْكَائِنَاتُ ضِيَاءُ * وَقَمُ الزَّمَانِ تَبَسُّمٌ وَتَنَاءُ
الرُّوحُ وَالْمَلَأُ الْمَلَائِكُ حَوْلُهُ * لِلدِّينِ وَالْدُّنْيَا بِهِ بُشْرَاءُ

پښتونۍ - که پیغمبره ﷺ - له دايك بوو، جا هه موو بوونه وهر پوښاکۍ یه و ده می نه و کاته ش زه رده خه نه و مه دخی پیغمبره ﷺ، هه زه تی (جبرائیل) و کومه لی (ملائکة) ش له ده وده ی وی بو ته م دین و دنیا یه به وی موژده دهرن.

(وَالْحَقُّ) پاستی هاوارکردنی جنوکه که ده یانگوت: پیغمبره ﷺ له دايك بوو (يُظْهِرُ) ناشکرا ده بی (مِنْ مَعْنَى) له واته ی قورپان و (وَمِنْ كَلِمٍ) له وشه کانی قورپان، چونکه سوږه تی ﴿قُلْ أُوْحِي إِلَيَّ﴾ به لگه یه: که به هو ی هاتنی پیغمبره ﷺ جنوکه کان له چوونه ناسمان قه دهغه کران.

جا له وانه یه که سیټک پرسیار بکا: نه گهر پاستی گوته ی جنوکه قورپان ناشکرای بکا و پوښاکۍ بلاو بو بیته وه، بوچی کافره کان باوه پیان به پیغمبره ﷺ نه ده کرد؟ جا نیمامی (البوصيري) له وه لامدا ده فهرموی:

(عَمُوا) کافره کان کویر بوبون و (وَصَمُّوا) که پ بوبون، بو یی (فَأَعْلَانُ الْبَشَائِرِ) ناشکراکردنی هه واله کانی مژده دهره کان (لَمْ تُسْمَعْ) نه بیسترا، واته: قبول نه کرا، جا هه ندیک له و مژده دهرانه جنوکه بون، که باسمان کردن، هه م هه زه تی (عِيسَى) پیغمبره ﷺ مژده ی هاتنی پیغمبره ﷺ داوه و فهرمویه تی: ﴿وَمُبَشِّرًا بِرَسُولٍ يَأْتِي مِنْ بَعْدِي اسْمُهُ أَحْمَدُ﴾ المص: ٦، هو (بنی اسرائیل)... من مژده دهرم به پیغمبره ﷺ له دوا ی من دی ناوی (أَحْمَد) هه ﷺ.

که واته: هه روه ک کافره کانی (مَكَّة) گو ییان نه دا مژده ی جنوکه کان، نه و هاش گا وره کان = دیانه کان گو ییان نه دا مژده ی هه زه تی (عِيسَى) پیغمبره ﷺ خویان ﷺ. هه م (وَبَارَقَةُ الْإِنْذَارِ) بروسکه ی ترساندن و ناگادارکردنه وه له هاتنی پیغمبره ﷺ (لَمْ تُشْمَ) ته ماشای نه کرا و نه دیترا.

جا که سیټک بو ی هه یه بلای: نه وه زانیمان مژده دهره کان کینه، نه دی ترسیته ره کان کی بون؟ جا نیمامی (البوصيري) ترسیته ره کانیش پوون ده کاته وه و ده فهرموی: (مِنْ بَعْدِ مَا) بروسکه ی ترساندن گو یی نه درایی، پاش نه وه ی (أَخْبَرَ الْأَقْوَامَ) هه والی گه یانده کافره کان (کَاهِنُهُمْ) هه والگزی نادیاره کانی نه وان، واته: نه وه

وَبَعْدَمَا عَايَنُوا فِي الْأُفُقِ مِنْ شُهْبٍ (٦٨) مُنْقَضَةً وَفَقَ مَا فِي الْأَرْضِ مِنْ صَمَمٍ

فَالْجِيَانَهُی ده یانگوت: ئیمه (غیب)= زانستی نادیار ده زانین، چونکه کافره کان زور متمانه یان به قسه کانی هه والکوی نادیاره کان هه بوو، ده بوا ئه وه واله شیان باوه پر کردبا، که هه والکویه که پیی گوتن: (بَأَنَّ دِينَهُمُ الْمَوْجُ) تایینه چه وتو پوچه له که ی نه وان (لَمْ يَقُمْ) جیگیر نابیی نامینی.

﴿عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: كَانَ يَهُودِيٌّ يَتَجَرُّ فِي مَكَّةَ، فَلَمَّا كَانَتِ اللَّيْلَةُ الَّتِي وَلَدَ فِيهَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ، قَالَ فِي مَجْلِسٍ مِنْ قُرَيْشٍ: وَلَدَ هَذِهِ اللَّيْلَةَ نَبِيٌّ هَذِهِ الْأُمَّةِ الْآخِرَةِ... فَلَمَّا ذَهَبُوا مَعَهُ إِلَى آمَنَةٍ وَنَظَرَ الْيَهُودِيُّ إِلَى شَامَةِ النَّبُوَّةِ وَقَعَ مَغْشِيًّا عَلَيْهِ، فَلَمَّا أَفَاقَ قَالَ: ذَهَبَتِ النَّبُوَّةُ مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ، يَا مَعْشَرَ قُرَيْشٍ أَمَا وَاللَّهِ لَيْسَطُونَ بِكُمْ سَطَوَةٌ يَخْرُجُ خَبَرُهَا مِنَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ﴾ رواء ابن سعد والحاكم والبيهقي، جوله كه يه كه له (مَكَّة) دا بازرگانی ده كرد، جا له شهوی له دایکبونی پیغمبره دایه له دانیسگه یه کی (قُرَیش) دا گوتی: ئەم شەو پیغمبەری ئەم نۆمەتە ی ناخیر زەمان لە دایک بوو... جا که له گه لی چونه لای (آمَنَة)، جوله که که ته ماشای نیشانه ی پیغمبره یه تی کرد، یه کسەر بی هوش بوو، جا که وه هوش هاته وه، گوتی: پیغمبره یه تی له (بنی اسرائیل) رۆی، هۆ گه لی (قُرَیش) بهو خواجه ئەم پیغمبەره کاریکتان پی ده کا، هه واله که ی ده رواته رۆژه لات و رۆژ ناوا.

جا بزانه: هه چەند جار جاره هه والکوی نادیاره کان هه والکی راستیان پاده گه یاند و له سه رده می پیش ئیسلامدا خه لك باوه پی پی ده كردن، به لام له ئیسلامدا حه پامه باوه پیا پی بکری، چونکه پیغمبره ﷺ فه رمویه تی: ﴿مَنْ أَتَى عَرَافًا فَسَأَلَهُ عَنْ شَيْءٍ، لَمْ تُقْبَلْ لَهُ صَلَاةُ أَرْبَعِينَ لَيْلَةً﴾ رواء مسلم، هه كه سیك بجیته لای فالجی و پرساری له شتیک لیكا، نه وه خیری نوژی چل شهوی بو نانووسری. وفی روایة الإمام أحمد: ﴿مَنْ أَتَى عَرَافًا أَوْ كَاهِنًا فَصَدَّقَهُ بِمَا يَقُولُ، فَقَدْ كَفَرَ بِمَا أُنْزِلَ عَلَى مُحَمَّدٍ ﷺ﴾: هه كه سیك بجیته لای فالجی، یان لای نه وه كه سه ی زانستی نادیار نه لی، باوه ریشی پی کرد، به راستی نه وه کوفری کردوه بهو قورئانه ی بو پیغمبره ﷺ هاتوته خواره وه.

(و) هه روه ها بروسکه ی ترساندن گوئی نه درایی (بَعْدَمَا عَايَنُوا) پاش ئه وه ی کافره کان به چاوی خویان دیتیان (فِي الْأُفُقِ) له به رزاییه کانی ئاسمان (مِنْ شُهْبٍ) نه و بلیسه ئاگره ی له نه ستیره کانی ئاسمانه وه ده هاویشتر شه ی تانه کان.

حَتَّىٰ عَدَا عَنْ طَرِيقِ الْوَحْيِ مُنْهَزِمٌ (٦٩) مِنَ الشَّيَاطِينِ يَقْفُو إِثْرَ مُنْهَزِمٍ

واته: پیش له دایکبونی پیغه مبه رسول الله ﷺ شهیتانه کان سه رده که وتن بؤ ناسمان و گویان له قسه کانی (ملائکة) ده گرتو له ناو خه لکی دا بلاویان ده کرده وه، جا که پیغه مبه رسول الله ﷺ له دایک بوو، هندی پیگه ناسمانیان لی قه ده غه کرا و بلیسه ناگری نه ستیره کانیان بؤ ده هاویشتر، ئینجا که پیغه مبه رسول الله ﷺ (وَحْيٍ) بؤ هاتو بووه پیغه مبه رسول الله ﷺ به یه کجاری له هه موو ناسمانه کان قه ده غه کران و ده سوتیندران.

جا له م باره یه وه خوی گه وره ده فه رموی: ﴿وَأَنَا كُنَّا نَقْعُدُ مِنْهَا مَقَاعِدَ لِلسَّمْعِ فَمَنْ يَسْمَعِ الْآنَ يَجِدْ لَهُ شَهَابًا رَصَدًا﴾ الجن: ٩، جنو که گوتیان: پیشتر ئیمه له هه ندیک شوینه کانی ناسمان داده نیشتن بؤ گوینگرتن له قسه ی (ملائکة)، جا هه ر که سیك نیستا گوی له قسه ی (ملائکة) بگری، نه وه بلیسه ی ناگری نه ستیره ی ده ست ده که وی بوی ناماده کراوه و ده سوتینی.

(مُنْقَضَةٌ) نه و بلیسه ناگری نه ستیره کان داده پرژیتته خواره وه بؤ سه ر شهیتانه کان (وَفَقَّ مَافِي الْأَرْضِ) وه که نه و دارژانه ی له زه میندا هه یه (مِنْ صَمَمٍ) له که وتنه خواره وه ی بتو سه نه مه کان، له شهوی له دایکبونی پیغه مبه رسول الله ﷺ، هه روه که له گپړانه وه ی (وَرَقَةٍ) دا پابرا.

هه م (عَبْدُ الْمُطَّلَبِ) ی باپیری پیغه مبه رسول الله ﷺ فه رمویه تی: ﴿كُنْتُ فِي الْكَعْبَةِ فَرَأَيْتُ الْأَصْنَامَ سَقَطَتْ وَخَرَّتْ سُجَّدًا وَسَمِعْتُ صَوْتًا مِنَ الْكَعْبَةِ يَقُولُ: وَلِدَ الْمُصْطَفَى الْمُمْتَارُ...﴾ نکه الامام الحلي فی سیرته، و نکه الحافظ ابن کثیر فی البدایة و النهایة بلفظ آخر، من له (کعبه) دا بوم، دیتم سه نه مه کان که وتنه خواره وه و سوجه دیان برد، گویم لیوو ده نگیک له (کعبه) ده یگوت: پیغه مبه ری بژارده له دایک بوو رسول الله ﷺ.

جا ئیمامی (البوصیري) باسی شهیتانه کان ده کا: که له ترسی دارژانی بلیسه ی نه ستیره کان هه لده هاتن، ده فه رموی:

حَتَّىٰ عَدَا) به شیوه یه کی وه ها شهیتانه کان به بلیسه ی نه ستیره کان ده سوتیندران، تا وای لیها ت: وازی هیئا (عَنْ طَرِيقِ الْوَحْيِ) له پیگه ی (وَحْيٍ)، واته: وازی له چوونه ناسمان هیئا (مُنْهَزِمٌ مِنَ الشَّيَاطِينِ) هه لاتوی شهیتانه کان، جا به شیوه یه کی وه ها هه لده هات (يَقْفُو إِثْرَ مُنْهَزِمٍ) هه لاتوه که شوین هه لاتوویکی تر ده که وت، واته: جگه له هه لاتن هیچ کاریکی تریان له ناسمان ده ست نه که وت، بویی

كَأَنَّهُمْ هَرَبًا أَبْطَالُ أَبْرَهَةَ (٧٠) أَوْ عَسْكَرٌ بِالْحَصَى مِنْ رَاحَتِهِ رُمِيَ
نَبْذًا بِهِ بَعْدَ تَسْبِيحِ بَطْنِهِمَا (٧١) نَبَذَ الْمُسَبِّحُ مِنْ أَحْشَاءِ مُلْتَقِمِ

که شہیتان بلیسی نه ستیره کانی دیت داده پڑانه خواره وه، تیگه یشت کار له کار
ترازاوه و گوتی: ﴿لَقَدْ وُلِدَ اللَّيْلَةَ وَلَدٌ يَفْسُدُ عَلَيْنَا أَمْرُنَا﴾ أخرجه ابن ابي حاتم فی تفسیره،
بیگومان نه شو کوریک له دایک بوو، کاره که مان لی تیک دهدا.
جا نیمامی (البوصیری) شیوهی هه لاتنی شہیتانه کان به دواى یه کتردا باس ده کا و
ده فهرموی:

(كَأَنَّهُمْ هَرَبًا) وه ک بلی شہیتانه کان له هه لاتندا (أَبْطَالُ أَبْرَهَةَ) وه ک پال وانه کانی
له شکری (أَبْرَهَةَ) بون، که له سالی له دایک بوونی پیغه مبه رده ﷺ هاتبون (كَعْبَةِ) ی
پیروژ بپوختن، جا ﴿وَأَرْسَلَ عَلَيْهِمْ طَيْرًا أَبَابِيلَ * تَرْمِيهِمْ بِحِجَارَةٍ مِنْ سِجِّيلٍ﴾
الفیل: ۳، ۴، خوی گه و ره بالندهی (أَبَابِيل) ی ناره سهریان و به ردبارانیان کردن. جا به
دواى یه کتردا هه لده هاتن و ته فروتونیان کردن.

(أَوْ عَسْكَرٌ) یان له هه لاتندا وه ک له شکری کافره کان بون: که (بِالْحَصَى) به ورده
به رد (مِنْ رَاحَتِهِ) له له په دهسته کانی پیغه مبه رده وه ﷺ (رُمِيَ) بویان ده هاویشتر و
به دواى یه کتردا هه لاتن، هه روه ک له غه زای (بَدْرٍ) پیغه مبه رده ﷺ چه نگه گل و ورده
به ردیکی بپڑانده له شکری کافره کان، جا کافره کان به زین و هه لاتن، خوی گه و ره
ده فهرموی: ﴿وَمَا رَمَيْتْ إِذْ رَمَيْتْ وَلَكِنَّ اللَّهَ رَمَى﴾ الانفال: ۱۷، نهی پیغه مبه رده ﷺ تو نه و
چه نگه گل و به رده ت نه هاویشتر، به لام خوی گه و ره هاویشتری. واته: گه یاننده ناو
چاوی کافره کان.

هه روه ها له غه زای (حُنَيْنٍ) ش ﴿أَخَذَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ حَصِيَّاتٍ فَرَمَى بِهِنَّ وُجُوهَ الْكُفَّارِ،
ثُمَّ قَالَ: انْهَزْمُوا وَرَبُّ مُحَمَّدٍ ﷺ﴾ پیغه مبه رده ﷺ هه ندیک ورده به ردی هاویشتره رووی
کافره کان، نینجا فهرموی: کافره کان هه لاتن سویندم به خوی (مُحَمَّدٍ) ﷺ.

جا که نیمامی (البوصیری) هه لاتنی شہیتانه کانی و یچوانده هه لاتنی له شکری کافره کان و
له و یچواندنه شدا (مُعْجَزَةٍ) یه کی پیغه مبه رایه تی له ورده به رده کاند باس کرد. ویستی
(مُعْجَزَةٍ) یه کی تریش له هه مان په گه زای ورده به رده کان باس بکا و فهرموی:

(نَبْذًا بِهِ) پیغه مبه رده ﷺ نه و ورده به ردانه ی به هاویشترن فریدانه لای له شکری
کافره کان، جا نه و فریدانه ش (بَعْدَ تَسْبِيحِ) له دواى ته سبیحاتکردنی ورده به رده کان

﴿الفصل الخامس: في معجزاته ﷺ﴾

بوو (بِبَطْنِهِمَا) له ناو بهره دهسته کانی پیغه مبهردا ﷺ. واته: ته سبیحاتی ورده بهرده کان، له (مُعْجَزَة) یه کی تر دا بوو، که ئه مه یه: ﴿عَنْ أَبِي ذَرٍّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: كَانَ النَّبِيُّ ﷺ جَالِسًا وَحَدُّهُ، فَجَاءَ أَبُو بَكْرٍ ثُمَّ عُمَرُ ثُمَّ عُثْمَانُ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ فَتَنَاولَ النَّبِيُّ سَبْعَ حَصِيَّاتٍ فَسَبَّحَنَ فِي يَدِهِ ﷺ، وَيَسْمَعُ تَسْبِيحَهُنَّ مَنْ فِي الْحَلَقَةِ...﴾ الحديث، سنده حسن رواه البزار والطبرانی والبيهقي، پیغه مبهردا ﷺ به تنهای دانیشتبوو، جا نیمام (أبو بكر) هات، ئینجا نیمام (عمر)، ئینجا نیمام (عثمان) رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ، جا پیغه مبهردا ﷺ حهفت ورده بهردی دانانه ناو دهستی خوی، جا ورده بهرده کان گوئیان: (سُبْحَانَ اللَّهِ). نهو هی لهو دانیشگه دا بوو، گوئی له ته سبیحات کردنی ورده بهرده کان بوو.

(نَبَذَ الْمُسَبِّحَ) فریدانی ورده بهرده کان و ته سبیحاته کیان وهک فریدانی حه رزه تی (يُونُسَ) پیغه مبهردا ﷺ (مِنْ أَحْشَاءِ مُلْتَقِمٍ) له هه ناوی ماسیه قوتده ره که وه، له دواى ته سبیحات کردنی له ناو زگی ماسیه که دا.

واته: هه روهک حه رزه تی (يُونُسَ) پیغه مبهردا ﷺ له ناو زگی ئه و ماسیه دا که قوتی دا بوو، ته سبیحاتی ده کرد و ده یفرموو: ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ﴾ الأنبياء: ۸۷، ئینجا به فرمانی خوا ماسیه که فریادی دا دهر وه، ته سبیحاتی ورده بهرده کانیش له ناو دهستی پیغه مبهردا ﷺ هه مان ته سبیحاتی خدا بوو و هه ر به فرمانی خوداش: پیغه مبهردا ﷺ ورده بهرده کانی فری دان.

ئینجا بزانه: جگه له ورده بهرده کان، خوارده مه نیش ته سبیحاتی کردوه ﴿عَنْ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ... فَلَقَدْ رَأَيْتُ الْمَاءَ يَنْبُعُ مِنْ بَيْنِ أَصَابِعِ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ وَلَقَدْ كُنَّا نَسْمَعُ تَسْبِيحَ الطَّعَامِ وَهُوَ يُؤْكَلُ﴾ رواه البخاري، دیتم ناو هه لده قولاً له نیوان په نجه کانی پیغه مبهردا ﷺ، وه نیمه گویمان له ته سبیحات کردنی خوارده مه نی دهبوو، لهو حاله ته ی خوارده مه نیه که له لای پیغه مبهردا ﷺ ده خورا.

﴿الفصل الخامس: في معجزاته ﷺ﴾

﴿بِهَشْيٍ يَنْجُهُمْ: لَهُ بَاسِي (مُعْجَزَة) كَانِي پيغه مبهردا ﷺ﴾

پیناسه: (مُعْجَزَة) = بی توانا کردن، کاریکه له سنووری توانای ئاده میزاددا نیه، خواى که وره له کاتی مهیدان خواستنه وه دا، له سه ر دهستی پیغه مبهردا ﷺ خوی ئه یهینیته جی، تا کو باوه ریان پی بکری، که ئه لی: (من پیغه مبهردا ﷺ خوا مه).

جَاءَتْ لِدَعْوَتِهِ الْأَشْجَارُ سَاجِدَةً (٧٢) تَمْشِي إِلَيْهِ عَلَى سَاقٍ بِلَا قَدَمٍ

وهكو نه سووتانی (إبراهيم) پیغه مبه رﷺ، دارعه سای (موسی) پیغه مبه رﷺ، مردوو زیندوو کردنه وهی (عیسی) پیغه مبه رﷺ، هه روه ها: له تکردنی مانگ به ئاماژه ی پیغه مبه رمان رﷺ و هه لقولانی ئاو له نیوان په نجه کانی پیروزی... هتد.

ئینجا بزانه: (مُعْجَزَة) له به هیزی به لگه یی دا نه گاته ئه و پله یه، که خوی گه وده بفرموی: ﴿صَدَقَ عَبْدِي فِي كُلِّ مَا يُلْفَغُهُ عَنِّي﴾ بهنده ی من راست نه کا له هه موو راگه یانندیکی له لای منه وه.

جا بزانه: گه وده ترین (مُعْجَزَة) ی پیغه مبه رﷺ: قورئانی پیروزه، که به به رده وامی له ناو خه لکدا ده مینی و هیچ پیغه مبه ریک- وهک پیغه مبه ری ئیمه - عليهم الصلاة والسلام- (مُعْجَزَة) ی به رده وامی نیه، هه روهک نیامی (الغزالی) له (إحياء العلوم) دا فرمویه تی.

ئینجا که له (بیت) ی پرابر دوو دا نیامی (البوصيري) ته سبب حاتی ورده به رده کانی و یچوانده ته سبب حاتی هه زره تی (یونس) پیغه مبه رﷺ و باسی فریدانه دهره وهیشی کرد، به م باسکردنه ش ئاماژه ی بۆ (مُعْجَزَة) یه کی هه زره تی (یونس) پیغه مبه رﷺ کرد، له و کاته ی له زگی ماسی فری درا دهره وه، خوی گه وده دره ختیکی کوله که ی بۆ رواند تاکو سیبهری لیبکا. ئه م جاره نیامی (البوصيري) ی ویستی باسی ئه وهش بکا: که هه مان (مُعْجَزَة) ی دره خت، خوی گه وده - به شیوه یه کی تر - داویه تیه پیغه مبه رمان رﷺ، جا ده فرموی:

(جَاءَتْ) هاتن (لِدَعْوَتِهِ) به هوی بانگکردنی پیغه مبه رﷺ (الأشجار) دره خته کان (ساجدة) به سوچه بردن (تَمْشِي إِلَيْهِ) دره خته که بۆ لای پیغه مبه ر ده رویشت (عَلَى سَاقٍ) له سه ر باقیکی وه ها: که (بِلَا قَدَمٍ) بی پی بوو.

واته: به بی پی دره خته که ده رویشت ﴿عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ - رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا -: جَاءَ رَجُلٌ مِنْ بَنِي عَامِرٍ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ ﷺ - وَحَوْلَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ أَغْدَاقٌ وَشَجَرٌ - فَقَالَ ﷺ: هَلْ لَكَ أَنْ أُرِيكَ آيَةً؟ قَالَ: نَعَمْ. فَدَعَا ﷺ عَذَقًا مِنْهَا فَأَقْبَلَ يَخُذُ الْأَرْضَ وَيَسْجُدُ وَيَرْفَعُ رَأْسَهُ حَتَّى وَقَفَ بَيْنَ يَدَيْهِ ﷺ ثُمَّ أَمَرَهُ فَرَجَعَ، فَخَرَجَ الْعَامِرِيُّ وَهُوَ يَقُولُ: وَاللَّهِ لَا أَكْذِبُهُ بِشَيْءٍ يَقُولُهُ أَبَدًا﴾ حدیث صحیح رواه البیهقی وأبو یعلی، بیاوینک هاته لای پیغه مبه رﷺ، ئه و کات هه ندیک دارخورما و دره خت له دهره ی پیغه مبه رﷺ بون، جا پیغه مبه رﷺ فرموی: نایا (مُعْجَزَة) یه کت نشان بدهم؟ بیا وه که ش گوتی: به لی. جا پیغه مبه رﷺ

كَأَنَّمَا سَطَرَتْ سَطْرًا لِمَا كَتَبَتْ (۷۳) فُرُوعُهَا مِنْ بَدِيعِ الْخَطِّ بِاللَّقَمِ

بانگی دارخورمایه کی کرد، جا دارخورمایه که بهر و لای پیغمبر ﷺ هات و هیلی به زهوی دا ده کیشا و سوجهی دهر و سهری خوی له سوجه بهرز ده کرده و، تاله بهر دهسته کانی پیغمبر ﷺ راوهستا، نینجا پیغمبر ﷺ فرمانی به دارخورمایه که کرد: گهراوه شوینه کهی خوی، جا پیاوه کهش رویشته و ههر دهیگوت: والله هیچی تر پیغمبر ﷺ به درو ناخمه و له ههر شتیکی بلی، ههاته تایی.

ههروه ها و شتریش سوجهی بو پیغمبر ﷺ برده، ههروه که زه تی (أنس رضی الله عنه) له دهیسه دریژه کهی و شتره که دا فرمویه تی: ﴿... فَلَمَّا نَظَرَ الْجَمْلُ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ ﷺ أَقْبَلَ نَحْوَهُ حَتَّى خَرَّ سَاجِدًا بَيْنَ يَدَيْهِ... فَقَالَ لَهُ أَصْحَابُهُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ هَذِهِ بَهِيمَةٌ لَا تَعْقُلُ تَسْجُدُ لَكَ! فَتَحْنُ أَحَقُّ أَنْ نَسْجُدَ لَكَ؟ فَقَالَ ﷺ: لَا يَصْلُحُ لِبَشَرٍ أَنْ يَسْجُدَ لِبَشَرٍ، وَلَوْ صَلَحَ لِبَشَرٍ أَنْ يَسْجُدَ لِبَشَرٍ لَأَمَرْتُ الْمَرْأَةَ أَنْ تَسْجُدَ لِرَوْحِهَا...﴾ حدیث صحیح رواه الإمام احمد یاسناد جید، که و شتره که ته ماشای پیغمبر ﷺ کرد، هاته لای و له بهر دهسته کانی پیغمبر ﷺ که و ته سوجه بردن... جا (صَحَابَةُ) کان رضی الله عنهم فرمویان: نهی پیغمبر ﷺ خوار و نهی که عه قلیشی نیه و سوجه بو تو دهبا! نیمه شیاوترین سوجه بو تو بهین؟ جا پیغمبر ﷺ فرموی: ناگوخی ناده میزاد سوجه بو ناده میزاد بیا، نه گهر گونجا بیا ناده میزاد سوجه بو ناده میزاد بیا، فرمانم ده دا: ژن سوجه بو میردی خوی بیا.

ههروه ها له دهیسیکی بی هیژدا هاتوه: مه و بز سوجه دیان بو پیغمبر ﷺ برده، ههروه که نیمام (ابن کثیر) له (البدایة والنهاية) دا میناویه تی.

نینجا بزانه: بوی نیمامی (البوصیری) فرموی: (الأشجار) دره خته کان، چونکه (مُعْجَزَاتُ) هاتی دره خته کان زیاتر له سی جاریش پوی داوه، ههروه که ناماژهش بو هاتی دره ختیکی تر ده کا و ده فرموی:

(كَأَنَّمَا سَطَرَتْ) دره خته که - که هاته لای پیغمبر ﷺ - وه که بلی هیلیکی کیشا (سَطْرًا) هیلیکی راست وه کو پینوس (لِمَا كَتَبَتْ) به هوی نه و نووسینهی (فُرُوعُهَا) له کانی نووسینوی (مِنْ بَدِيعِ الْخَطِّ) به نووسینیکی جوان و راست (بِاللَّقَمِ) له ناوهندی ریگه که.

واته: دره خته که - بی خوار و خیچی - راست و راست به ناوهندی ریگه دا هاته لای

مِثْلَ الْغَمَامَةِ أَنَّى سَارَ سَائِرَةً (٧٤) تَقِيهِ حَرَّ وَطِيسٍ لِلْهَجِيرِ حَمِي

پیغهمبر ﷺ، شوینی لقه کانیشی له ریگه دا دیار بوو. جا ئه مهش ئاماژه به بؤ ئه م
حه دیسه: ﴿عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: كُنَّا مَعَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ فِي سَفَرٍ، فَأَقْبَلَ أَعْرَابِيٌّ، فَقَالَ
لَهُ النَّبِيُّ ﷺ: ... تَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَأَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ؟
قَالَ: مَنْ شَاهَدَ عَلَيَّ مَا تَقُولُ؟ قَالَ ﷺ: هَذِهِ الشَّجَرَةُ. فَدَعَاها رَسُولُ اللَّهِ ﷺ فَأَقْبَلَتْ
تَخْذُ الْأَرْضَ خَدًّا فَقَامَتْ بَيْنَ يَدَيْهِ ﷺ فَاسْتَشْهَدَهَا ثَلَاثًا، فَشَهِدَتْ: أَنَّهُ كَمَا قَالَ ﷺ. ثُمَّ
رَجَعَتْ إِلَى مَنْبِتِهَا...﴾ حدیث صحیح رواه الطبرانی والبیہقی بإسناد جید، له گهل پیغهمبر ﷺ
له سهر فهر یکندا بوین، عهره ییکی ده ستاوی هاته لامان، جا پیغهمبر ﷺ پیی فهر موو:
شایه دی نه دهی: که جگه له (الله) هیچ پهر ستر او یکن نهو خوا تنه نهایه هاو بهشی نه، ههم
(مُحَمَّد) بهندهو پیغهمبری خوایه؟ عهره به که گوتی: کی شاهیده له سهر نهو قسهی تو
ده یلی پی؟ پیغهمبر ﷺ فهر مووی: نهم دره خته. جا پیغهمبر ﷺ بانگی دره خته کهی
کرد، جا دره خته کهش هات و هیلی له زهوی دا ده کیشا، جا له بهر دهسته کانی
پیغهمبر ﷺ راوه ستا، جا پیغهمبر ﷺ سی جار داوای شاهیدی له دره خته که کرد،
دره خته کهش ههر سیک جار ان شاهیدی ده دا: راستی وهک نهو راستیه به که پیغهمبر ﷺ
فهر مو به تی. ئینجا دره خته که گه راوه شوینی لیروانی خوی.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) باسی (مُعْجَزَة) ی دره خته که ی کرد، - که (مُعْجَزَة) - یه کی
زه مینی - ویستی نهو (مُعْجَزَة) - یه ویچوینیته (مُعْجَزَة) - یه کی تری ئاسمانی و
ده فهر مو:

(مِثْلَ الْغَمَامَةِ)، هاتنی دره خته که بؤ لای پیغهمبر ﷺ، وهک پویشتنی پارچه
هه وره که ی سهر پیغهمبر بوو ﷺ که (أَنَّى سَارَ) پیغهمبر ﷺ بؤ ههر شوینیکن
پویشتا (سائِرَة) له و حاله ته دا هه وره کهش به سهری دا ده پویشتا و سیبه ری
لیده کرد، بهو سیبه ره (تَقِيهِ) پیغهمبری ﷺ ده پاراست (حَرَّ وَطِيسٍ) له گهرمایی
پوژ - که وهک ته ندور بوو - (لِلْهَجِيرِ) که له کاتی نیوه پوژا (حَمِي) گهرم ده بوو.

﴿عَنْ أَبِي مُوسَى الْأَشْعَرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ فِي قِصَّةِ سَفَرِهِ ﷺ مَعَ عَمِّهِ إِلَى الشَّامِ، حِينَ خَلَفُوهُ ﷺ
فِي رَغِيَةِ الْإِبِلِ، قَالَ بِحِيرًا: أَرْسَلُوا إِلَيْهِ فَأَقْبَلَ ﷺ وَعَلَيْهِ غَمَامَةٌ تُظِلُّهُ، فَقَالَ بِحِيرًا:
أَنْظَرُوا إِلَيْهِ عَلَيْهِ غَمَامَةٌ تُظِلُّهُ!...﴾ حدیث حسن رواه الترمذی والبیہقی وصححه الحاكم، که
پیغهمبر ﷺ له گهل مامی خوی چووه (شام) له ریگه دا (بحیرا) ی (راهب) میوانداری

أَفْسَمْتُ بِالْقَمَرِ الْمُنْشَقِّ إِنَّ لَهُ (٧٥) مِنْ قَلْبِهِ نَسْبَةً مَبْرُورَةَ الْقَسَمِ

کردن، جا پیغه مبهريان ﷺ بۆ له وه راندنی وشته كان به جی هیشتبوو، (بحیرا) گوتی: به دواى دا بنیرن با ئه ویش بیته میوانداریه کهم. جا که پیغه مبهريان ﷺ هات، پارچه هه وریک له سه ره وه را سیهری لیده کرد، جا (بحیرا) گوتی: ته ماشای بکهن، وا پارچه هه وریک له سه ره وه یه تی سیهری لی ده کا!!

هه ره ها که پیغه مبهريان ﷺ بۆ بازرگانی (خدیجه) ش چوووه (شام) دوو (ملائکه) له گه رمایی نیوه پۆدا سیبه ریان لیده کرد. ئیمام (ابن اسحاق) و ئیمام (ابن سعد) گێڕاویه تیانوه.

ئینجا ئیمامی (البوصیری) ئاماژه بۆ (مُعْجَزَة) یه کی تری ئاسمانی ده کا و ده فه رموی: (أَفْسَمْتُ) سویند ده خۆم (بِالْقَمَرِ الْمُنْشَقِّ) به خواى ئه و مانگه ی به ئاماژه ی پیغه مبهريان ﷺ دوو له ت بووه ﴿عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ أَهْلَ مَكَّةَ سَأَلُوا رَسُولَ اللَّهِ ﷺ أَنْ يُرِيَهُمْ آيَةً؟ فَأَرَاهُمُ الْقَمَرَ شَقَّتَيْنِ، حَتَّى رَأَوْا حِرَاءَ بَيْنَهُمَا﴾ رواه البخاری و مسلم، کافره کانی (مکة) دا وایان له پیغه مبهريان ﷺ کرد به لگه یه کی پیغه مبهرا یه تیان نشان بدا و مانگ له ت بکا؟ جا پیغه مبهريان ﷺ مانگی نشان دان بووه دوو له ت، تا کیوی (حراء) یان له نیوان هه ردوو له ته که دا بیسی... جا خواى گه وره سه ره تای ئه م سوپه ته ی ناره خواره وه: ﴿اقْتَرَبَتِ السَّاعَةُ وَانْشَقَّ الْقَمَرُ...﴾ القمر: ٢٥، دونیا ویرانبوون نزیک بوو و مانگ له ت بوو.

جا بزانه: (أَفْسَمْتُ بِالْقَمَرِ) لیره دا وه ک (وَأَسْأَلُ الْقَرْيَةَ) یه، واته: هه روه ک له ئایه ته که دا (مُضَاف) = (أَهْل) نه گوتراوه، ئه وه اش لیره دا (مُضَاف) = (رَبِّ) نه گوتراوه؟ چونکه دروست نیه: سویند به دروستکراوی خوا بخوری، هه روه ک له شه رچی (وَأَسْمُهُ قَسَمٌ مِنْ أَعْظَمِ الْقَسَمِ) پووئی ده که ینه وه، إن شاء الله تعالى.

جا ئیمامی (البوصیری) وه لامی سوینده که ئاشکرا ده کا و ده فه رموی:

(إِنَّ لَهُ) به راستی ئه و مانگه له تبووه هه یه تی (مِنْ قَلْبِهِ) له گه ل دلی پیغه مبهريان ﷺ (نِسْبَةً) وێچونیکی هه یه. واته: هه روه ک مانگ دوو له ت بووه، ئه وه اش دلی پیغه مبهريان ﷺ دوو له ت کراوه (مَبْرُورَةَ الْقَسَمِ) من له سویند خواردنه که م راستم گوتووه و سویندم لێناکه وی، چونکه له و کاته ی پیغه مبهريان ﷺ له لای (حَلِیمَةُ السَّعْدِيَّةِ) شیری ده خوارد، له وی دلی دوو له ت کراوه ﴿عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ أَتَاهُ

وَمَا حَوَى الْغَارُ مِنْ خَيْرٍ وَمِنْ كَرَمٍ (٧٦) وَكُلُّ طَرَفٍ مِنَ الْكُفَّارِ عَنْهُ عَمِي

جبریل علیه السلام وَهُوَ يَلْعَبُ مَعَ الْغُلَّامَانِ فَأَخَذَهُ فَصْرَعَهُ فَشَقَّ عَنْ قَلْبِهِ فَاسْتَخْرَجَ مِنْهُ عَقْلَةً
سَوْدَاءَ وَقَالَ: هَذَا حَظُّ الشَّيْطَانِ، ثُمَّ غَسَلَهُ فِي طَسْتٍ مِنْ ذَهَبٍ بِمَاءِ زَمْزَمَ ثُمَّ لَامَهُ ﷺ رواه
مسلم، وزاد أحمد بسند حسن: ﴿وَحَتَمَ عَلَى قَلْبِي بِخَاتَمِ التَّبَوُّةِ﴾ لهو حاله تهی پیغمبر ﷺ
له گهال مندا لان یاری ده کرد، حه زره تی (جبرائیل علیه السلام) هاته لای و گرتی و له سهر
پشت دریژی کرد و سینگى له ت کرد و دلی لی دهرهینا و له تی کرد و پارچه خوینیکی
رهشی لی دهرهینا و فری ی دا و فهرمووی: نه مه بهشی شهیتانه. ئینجا دلّه کهی له ناو
تهشتیکی زیړدا به ناوی (زَمْزَم) شوست، ئینجا دلّه کهی له شوینی خو ی داناووه
سینگیشی پټک وه ناووه موړی پیغمبر ایه تیشی له سهر دلی دا.

له م باره یه وه (عاجز) فهرمویه تی:

چه ند جار مه لانیکه ی خودا * شهقیان کرد سینهی (الْهَدَى)

(حَظُّ) ی شهیتانیان کرد جودا * کردیانه گولی گولزاری من

ئینجا ئیمامی (البُوصِرِي) باسی چه ند (مُعْجَزَة) یه کی کوچکردنی پیغمبر ﷺ ده کا و
ده فهرمو ی:

(وَمَا حَوَى الْغَارُ) یه کیکی تر له (مُعْجَزَة) کانی پیغمبر ﷺ نه وه یه: که نه شکه وته کهی
(ثَوْر) وه ناووه خو ی گرتبوو (مِنْ خَيْرٍ) له چاکترینی هه موو خه لک: که پیغمبر ﷺ
هه م (وَمِنْ كَرَمٍ) له پزدارترینی ئوممه تی پیغمبر ﷺ، که ئیمام (أَبُو بَكْرٍ رضی الله عنه)، جا
بو یی وشه ی (کَرَم) ی بو ئیمام (أَبُو بَكْرٍ) به کار هینا، چونکه له سه فهری کوچکردندا
ئیمام (أَبُو بَكْرٍ رضی الله عنه) گیانی خو ی مال و مندالی خو ی هه موو له خزمه ت و له پاراستنی
پیغمبر ﷺ ده کار هینا و قارنانی به هیچیک له وانه نه کرد.

جا بزانه: که پیغمبر ﷺ بو کوچکردن له گه ل ئیمام (أَبُو بَكْرٍ رضی الله عنه) له (مَكَّة) ی
پیروژ چوو نه دهره وه، ماوه ی سی شه وان له نه شکه وتی (ثَوْر) دا مانه وه - که
ده که ویته خواره وه ی (مَكَّة) - تا کافره کان نه یان بیننه وه، جا کافره کان به دویاندا
هاتن و شویتنه لگیشیان له گه لدا بوو و گه یشتنه دهره ی نه شکه وته که، به لام خوا
وای کرد پیغمبر ﷺ ریان ﷺ نه دیت، هه روه ک ده فهرمو ی:

(وَكُلُّ طَرَفٍ) گشت چاویک (مِنْ الْكُفَّارِ) له چاوی کافره کان (عَنْهُ) له دیتنی
پیغمبر ﷺ (عَمِي) کو یز بوو و نه یان دیت.

فَالصَّدِّقُ فِي الْغَارِ وَالصَّدِّيقُ لَمْ يَرَمَا (۷۷) وَهُمْ يَقُولُونَ مَا بِالْغَارِ مِنْ أَرَمٍ
ظَنُّوا الْحَمَامَ وَظَنُّوا الْعَنْكَبُوتَ عَلَى (۷۸) خَيْرِ الْبَرِيَّةِ لَمْ تَنْسُجْ وَلَمْ تَحْمِ

جا له و کاته ی کافره کان ده وره ی نه شکه وته که یان دا، ئیمام (أَبُو بَكْرٍ) رضی الله عنه فه رموی:
نه ی پیغه مبه ری خوا رضی الله عنه ﴿لَوْ أَنَّ أَحَدَهُمْ نَظَرَ تَحْتَ قَدَمَيْهِ لَأُبْصَرْنَا، فَقَالَ رضی الله عنه:
مَا ظَنُّكَ - يَا أَبَا بَكْرٍ - بِأَتَيْنِ اللَّهَ ثَالِثَهُمَا﴾ رواه البخاری، نه گهر یه کیك له کافره کان له بن
بی ی خوی ته ماشامان بکا ده مانینی. پیغه مبه ر رضی الله عنه فه رموی: نه ی (أَبُو بَكْرٍ) گومانته
چونه بهرام بهر دوو که سان که خوی گهره سیه میانه.

جا له وانه یه که سیک بلی: پیغه مبه ر رضی الله عنه و ئیمام (أَبُو بَكْرٍ) رضی الله عنه له و کاتدا له
نه شکه وته که دا نه مابون، بوی کافره کان نه یاندیتن؟ جا ئیمام (البوصیری) وه لام
ده داته وه ده فه رموی:

(فَالصَّدِّقُ) راستی - که پیغه مبه ره رضی الله عنه - (فِي الْغَارِ) له نه شکه وته که دا (و)
مه روه ها (الصَّدِّيقُ) ئیمام (أَبُو بَكْرٍ الصَّدِّيقُ) رضی الله عنه له که ل پیغه مبه ردا رضی الله عنه (لَمْ يَرَمَا)
له نه شکه وته که دا لانه چوبون و هر له وی دا بون، به لام کافره کان نه یاندیتن،
بوی (وَهُمْ يَقُولُونَ) کافره کان ده یانگوت: (مَا بِالْغَارِ) له ناو نه شکه وته که دا نیه
(مِنْ أَرَمٍ) هیچ که سیک.

جا بوی گوتیان هیچ که سیک له نه شکه وته که دا نیه، چونکه خوی گهره به جورده
سه ر یازیکی خوی وه ها به رگری له پیغه مبه ری خوی رضی الله عنه کرد، کافره کان بیریان
لینه ده کرده وه: که داپیرۆچکه و کوتر بون: داپیرۆچکه له زارکی نه شکه وته که دا ته ونی
کرد، کوتریش هیلانه ی کرد، خوی گهره به م ته ون و هیلانه یه کافره کانی فریو دان و
که پانه وه، مه روه ک ئیمامی (البوصیری) ده فه رموی:

(ظَنُّوا الْحَمَامَ) کافره کان گومانیان برد: که کوتره که وه م (وَزَظَنُّوا الْعَنْكَبُوتَ)
گومانیان برد: که داپیرۆچکه (عَلَى خَيْرِ الْبَرِيَّةِ) له سه ر چاکترینی خه لک که
پیغه مبه ره رضی الله عنه (لَمْ تَنْسُجْ) داپیرۆچکه ته ونی نه کرده (وَلَمْ تَحْمِ) کوتره که ش
به ده وره ی پیغه مبه ردا رضی الله عنه نه سوپا وه ته وه.

واته: کافره کان وه ها تیگه یشتن: کوتره کیویه که پیغه مبه ری رضی الله عنه نه دیتوه، بوی له
زارکی نه شکه وته که دا هیلانه ی کرده ﴿عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا فِي حَدِيثِ الْهَجْرَةِ:
وَخَرَجَ النَّبِيُّ رضی الله عنه حَتَّى لَحِقَ بِالْغَارِ... فَلَمَّا أَصْبَحَ الْمُشْرِكُونَ اقْتَصَوْا أَثَرَهُ رضی الله عنه فَصَعَدُوا

وَقَايَةُ اللَّهِ أَغْنَتْ عَنْ مُضَاعَفَةِ (٧٩) مِنَ الدَّرُوعِ وَعَنْ عَالٍ مِنَ الْأُطْمِ

الْجَبَلِ فَمَرُّوا بِالْغَارِ فَأَرَوْا عَلَى بَابِهِ نَسْجَ الْعَنْكَبُوتِ، فَقَالُوا لَوْ دَخَلَ هَهُنَا لَمْ يَكُنْ عَلَى بَابِهِ نَسْجَ الْعَنْكَبُوتِ، فَمَكَثَ فِيهِ ثَلَاثَ لَيَالٍ ﴿رواه الإمام أحمد بإسناد حسن، له شهوى كۆچكردنه كه دا پیغهمبه رسول الله ﷺ له (مكة) چووه دهره وه، تا هاته ناو نه شكهوته كه، جا سبهینی كافره كان به شوینی دا هاتن و به سهر کیوی (ئور) كه وتن و به لای نه شكهوته كه دا رابردن، جا كه تهونی دایرۆچكه یان دیت، گوتیان: نه گهر (مُحَمَّد) ﷺ هاتبا ناو نه شكهوته كه، تهونی دایرۆچكه له سهر دهر گهی نه شكهوته كه نه ده بوو. جا پیغهمبه رسول الله ﷺ سی رۆژان له ناو نه شكهوته كه دا مایه وه.

﴿وَعَنْ زَيْدِ بْنِ أَرْقَمٍ وَالْمَغِيرَةِ بْنِ شُعْبَةَ وَأَنْسِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ فِي حَدِيثِ الْهَجْرَةِ: ... أَمَرَ اللَّهُ حَمَامَتَيْنِ وَحَشِيَّتَيْنِ فَوَقَفَتَا بِفَمِ الْغَارِ...﴾ ﴿رواه ابن سعد والبيهقي وابو نعیم، قال الحافظ ابن كثير: هذا حديث غريب جداً، خَوَّاهُ الْغَمُورَةُ فَهَرَمَانِي بِهِ دَوُو كَوْتَرِي كَيَوِي كَرْد: لَهُ زَارَكِي نَهْشَكهوته كه دا راوهستان... تا كۆتایی.

جا له وانیه كه سێك بپرسی: چۆن خوای گه و ره به و دوو گیانه به ره بی هیزانه به رگری له پیغهمبه رسول الله ﷺ كرد؟! خو پیغهمبه رسول الله ﷺ (صحابه) ی چه كدار و زنیپۆشی هه بون، بۆچی به جهنگردن خو ی نه پاراست؟ جا ئیمامی (البوصیری) وه لام دهداته وه و دهفه رموی:

(وَقَايَةُ اللَّهِ) پاراستنی خوای گه و ره (أَغْنَتْ) پیغهمبه رسول الله ﷺ ئیمام (أَبُو بَكْرٍ) دهوله مند كردن، واته: پتیوستانی نه بو (عَنْ مُضَاعَفَةِ) به ده به رکردنی دوو قات (مِنَ الدَّرُوعِ) له زنییه كانی پۆلایی (و) ههروه ها دهوله مهندي كردن (عَنْ عَالٍ) له به رزایی (مِنَ الْأُطْمِ) قه لایه كان. واته: به هوی پاراستنی خوا ئه وان پتیوستانی به پۆشینی زنیو چوونه ناو قه لایه كانی به رز نه بو.

ئهمه ش ئاماژه به بۆ ئهم فهرموده یه خوای گه و ره: ﴿إِلَّا تَنْصُرُوهُ فَقَدْ نَصَرَهُ اللَّهُ إِذْ أَخْرَجَهُ الَّذِينَ كَفَرُوا ثَانِيَ اثْنَيْنِ إِذْ هُمَا فِي الْغَارِ إِذْ يَقُولُ لِصَاحِبِهِ لَا تَحْزَنْ إِنَّ اللَّهَ مَعَنَا فَأَنْزَلَ اللَّهُ سَكِينَتَهُ عَلَيْهِ وَأَيَّدَهُ بِجُنُودٍ لَمْ تَرَوْهَا﴾ ﴿التوبة: ٤٠﴾، نه گهر ئیوه یارمه تی پیغهمبه رسول الله ﷺ نه دن، بیگومان خوای گه و ره یارمه تی دهدا، خودا له و كاته ش یارمه تی پیغهمبه رسول الله ﷺ دا: كه كافره كان له (مكة) دهریانكرده دهره وه، له و حالته ی دا كه پیغهمبه رسول الله ﷺ یه كێك بوو له دووانه ی به یه كه وه له نه شكهوته كه دا بون، له و كاتدا

ما سامنى الدَّهْرُ ضَيْمًا وَاسْتَجَرْتُ بِهِ (٨٠) إِلَّا وَنَلْتُ جَوَارًا مِنْهُ لَمْ يُضْمَ
 پیغمبر ﷺ به (أَبُو بَكْرٍ) ی هاورِی خوی فہرموو: دلتنہنگ مہبہو مہترسہ، خودامان
 لہ گہلدایہ، واتہ: یارمہ تیمان دہدا. جا خوای گہورہ دلتیایی خوی دابہ زاندہ سہر
 پیغمبر ﷺ، خوای گہورہ پشتگیری پیغمبر ﷺ کرد و بے ہیزی کرد بے چہند
 سہر بازیک کہ ئیوہ نہ تاندیتن: کہ (مَلَائِكَة) بون.

لہ بارہی (مُعْجَزَة) کانی نہ شکہ و تہ کہ، (عاجز) فہرمویہ تی:

کافر و شہیتانی لہ عین * ہاتن لہ دویان چین بہ چین

ہہ تا لو (غار)ی داوہرین * ئہو (غار)ی پیر (أَثَوَار)ی من

کہ دیتیان تہونی (عَنْكَبُوت) * کوتر لہ ہیلا نہ بہ جوت

گہرانہوہ لہ فایدہ پوت * نہ یاندہ دیت نازداری من

ئینجا کہ ئیمامی (الْبُوصَيْرِي) باسی ئہوہی کرد: خوای گہورہ پیغمبر ﷺ خوی
 دہ پاریزی. ئہم جارہ باسی ئہوہ دہکا: ئہویش بہ خاتری پیغمبر ﷺ لہ خوا
 پاراوہ تہوہو خوای گہورہ پاراستویہ تی و دہ فہرموی:

(ما سامنى الدَّهْرُ) خہلکی ئہم زہمانہ توشی نہ کردوم (ضَيْمًا) ہیچ ستہ میک،
 واتہ: ہر کہ سیک ویستبی ستہ میکم لیبکا، جا (وَاسْتَجَرْتُ) منیش تکای پاراستنم
 لہ خوا کردبی (بہ) بہ خاتری پیغمبر ﷺ (إِلَّا) ئیلا لہ مہموو حالہ تیکدا (وَنَلْتُ)
 دہستم کہوتوہ (جَوَارًا) پاراستنیکی خوای گہورہ (مِنْهُ) لہ لایہن پیغمبر ﷺ
 (لَمْ يُضْمَ) پاراستنہ کہش بی پیزی لہ گہل نہ کراوہ.

واتہ: مہروہک بہ دانانی ئہم (قَصِيدَة) یہ لہ خوا پاراوہ تہوہو خوای گہورہ شیفای
 نہ خوشیہ کہی بون ناردوہ، ئہوہاش نہ گہر کہ سیک ویستبی زیانیکی لیبدا، بہ خاتری
 پیغمبر ﷺ لہ خوا پاراوہ تہوہو خودا پاراستویہ تی.

کہ و ابو: پارانہوہ لہ خوا بہ خاتری پیغمبر ﷺ لہ دوی و ہفاتیشی ہر دروستہ،
 بہ بے لگہی ئہم حدیسہ: ﴿عَنْ مَالِكِ الدَّارِ: أَصَابَ النَّاسَ قَحْطٌ فِي زَمَنِ عُمَرَ رَضِيَ
 فُجَاءَ رَجُلٌ - وَهُوَ بِلَالُ بْنُ الْحَرِثِ الْمُزْنِيُّ الصَّحَابِيُّ رَضِيَ - إِلَى قَبْرِ النَّبِيِّ ﷺ فَقَالَ: يَا رَسُولَ
 اللَّهِ اسْتَسْقِ لَأُمَّتِكَ فَإِنَّهُمْ قَدْ هَلَكُوا...﴾ الحديث، رواه البيهقي وابن أبي شيبة بإسناد صحيح، وذكره

الحافظ العسقلاني في (فتح الباري، باب الإستسقاء)، والحافظ ابن كثير في (البدایة والنہایة، عام الرَّمَادَة)، واتہ:
 لہ سہردہمی ئیمام (عُمَر) رَضِيَ لہ (عام الرَّمَادَة) دا قاتی و بی بارانی توشی خہلک بوو،
 (صَحَابَة) یہک - کہ (بِلَالُ بْنُ الْحَرِثِ الْمُزْنِيُّ) بوو رَضِيَ - ہاتہ سہر گوری پیغمبر ﷺ

وَلَا التَّمَسُّتُ غَنَى الدَّارَيْنِ مِنْ يَدِهِ (٨١) إِلَّا اسْتَلَمْتُ النَّدَى مِنْ خَيْرِ مُسْتَلَمٍ

گوتی: (یا رسول الله) دوعای باران بۆ ئوممهتت بکه، چونکه به هیلک چون.

جا که ئیمامی (البوصیری) باسی کرد: خوای گه وره به خاتری پیغمبر ﷺ پاراستویهتی. ئەم جاره باسی ئەوه دهکا: که به هوی خوشویستن و شوینکه و تنی پیغمبر ﷺ قازانجی دنیا و قیامهتی به دهست هیناوه و دهفهرموی:

(وَلَا التَّمَسُّتُ) هیچ کاتیگ داوام نه کردوه (غَنَى الدَّارَيْنِ) دهوله مهندي دنیاو قیامهت، واته: هر کاتیگ داوای دهوله مهندي دنیاو قیامهت کردبی، تا دهستم بکه وی (مِنْ يَدِهِ) له نیعمهت و بهر په که تی پیغمبر ﷺ (إِلَّا) ئیلا له هه موو حاله تیکدا (اسْتَلَمْتُ) وهرمگرتوه (النَّدَى) به خشینیکی زوری دنیاو قیامهت (مِنْ خَيْرِ مُسْتَلَمٍ) له چاکترین لیوه رگیراو: که پیغمبره ﷺ.

که واته: موسولمان به بهر په که تی شوینکه و تنی پیغمبر ﷺ قازانج و دهوله مهندي دنیاو قیامهت وه دهست دینی؟ چونکه بۆ ژیا نی دنیا وه که پیغمبر ﷺ -

به بزئیکی که م پازی ده بی و خوی به خواپهرستی خه ریک دهکا و به چاوتیری دهژی، ههروه که پیغمبر ﷺ فهرمویه تی: ﴿إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى يَقُولُ: يَا ابْنِ آدَمَ تَفَرَّغْ لِعِبَادَتِي أَمَلًا صَدْرَكَ غَنَى وَأَسَدُ فَقْرِكَ﴾ حدیث صحیح رواه الإمام أحمد والترمذی، خوای گه وره له حه دیسیکی (قُدْسِي) دا دهفهرموی: هۆ کوری (آدم)، خۆت یه کلا بکه وه بۆ پهرستی من، منیش دلت پر ده کهم له دهوله مهندي، هه ژاریت پر ده کهمه وه و پیوستیت به هیچ خه لکیگ نابی.

ههروه ها بۆ ژیا نی قیامهتیش: شوین ریبازه که ی پیغمبر ﷺ ده که وی و به ژیا نه خوشه که ی قیامهت شاد ده بی، چونکه خوای گه وره دهفهرموی: ﴿قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ﴾ آل عمران: ۳۱، ئە ی پیغمبر ﷺ بهم خه لکه بلتی: ئە گه ر ئیوه خواتان خوش ئەوی، وهرن شوین من بکه ون، تا خوای گه وره ئیوه ی خوش بوی. که واته: خوای گه وره به بهر په که تی شوینکه و تنی خوشه ویسته که ی خوی ﷺ، خوشه ویستی خوی به بهه شتی خوی دهوله مهندي دهکا، والحمد لله تعالی.

جا ئە گه ر که سیگ بلتی: ئە و پیغمبره ﷺ چ پیغمبریکه: که به شوینکه و تنی وی دهوله مهندي دنیاو قیامهت دهست ده که وی؟ جا ئیمامی (البوصیری) وه لام ده داته وه: ئە و پیغمبره ﷺ له لای خودا وه (وَحْي) بۆ هاتوه و دهفهرموی:

لَا تُنْكِرِ الْوَحْيَ مِنْ رُؤْيَاهُ إِنَّ لَهُ (٨٢) قَلْبًا إِذَا نَامَتِ الْعَيْنَانِ لَمْ يَنْمِ
وَذَاكَ حِينَ بُلُوغٍ مِنْ بُؤْتِهِ (٨٣) فَلَيْسَ يُنْكِرُ فِيهِ حَالٌ مُحْتَلَمٌ

(لَا تُنْكِرِ) نینکاری مه که (الْوَحْيَ) هاتنی (وَحْيِ) بۆ پیغهمبه رسول الله ﷺ (مِنْ رُؤْيَاهُ) که
سهره تایه که ی به خهونی پیغهمبه رسول الله ﷺ دهستی پی کرد ﴿عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: أَوَّلُ مَا
بَدَأَ بِهِ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ مِنَ الْوَحْيِ الرُّؤْيَا الصَّادِقَةُ فِي النَّوْمِ، فَكَانَ لَا يَرَى رُؤْيَا إِلَّا جَاءَتْهُ
مِثْلَ فَلَقِ الصُّبْحِ...﴾ الحديث بطوله رواه البخاري ومسلم، سهره تای دهستی کردنی (وَحْيِ) بۆ
پیغهمبه رسول الله ﷺ، خهونی راست بوو، که له خهودا دهیدیت، ههر خهونیکی دهیدیت وهک
رۆشنایی سبهینه دههاته جی.

جا له وانه یه که سیڤ پئی سهر بئی و بلی: چۆن له خهوندا (وَحْيِ) بۆ پیغهمبه رسول الله ﷺ
دی؟! جا ئیمامی (البوصیری) وه لام ده داته وهو دهفه موئ:

(إِنَّ لَهُ) به راستی پیغهمبه رسول الله ﷺ هه یه تی (قَلْبًا) دلێکی ئه وهنده پاک وهه شیار (إِذَا
نَامَتِ الْعَيْنَانِ) ههر کاتی که چاوه کانی بهخون (لَمْ يَنْمِ) دلێ که ی ناخه وئ.

حه زه تهی (عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا) گوئی: ئه ی پیغهمبهری خوا، تۆ دهخه و ی پئش ئه وه ی
نوێژی (وَتَر) بکه ی؟ پیغهمبه رسول الله ﷺ فهرمووی: ﴿إِنَّ عَيْنِي تَأْمَانُ وَلَا يَنَامُ قَلْبِي﴾ رواه
البخاري، چاوه کانی دهخه و ن، دلێ که م ناخه وئ.

جا له وانه یه که سیڤ بلی: پیغهمبه رسول الله ﷺ له ته مه نی چل سالی دا بووه ته پیغهمبه رسول الله ﷺ
(وَحْيِ) ی بۆ هاتووه، جا ئه گهر خه و ن به (وَحْيِ) دا بندری، ئه وه خه و نه کانی پئش
پیغهمبه رایه تیش ههر به (وَحْيِ) داده ندرین؟ جا ئیمامی (البوصیری) ئه م تیگه یشتنه
هه له یه رهد ده کاته وهو دهفه رموئ:

(وَذَاكَ) ئه و خه و نه ی به (وَحْيِ) داده ندری، ئه و خه و نه یه که (حِينَ) له و کاته ی
(بُلُوغٍ) گه یوه ته (مِنْ بُؤْتِهِ) ته مه نی پیغهمبه رایه تی: که ته مه نی چل سالی بوو.

واته: خه و نه کانی پئش ئه و ته مه نه، به (وَحْيِ) داناندرین، چونکه له هه دیسه که ی
پا بردووی (وَحْيِ) دا فهرمووی: ﴿أَوَّلُ مَا بَدَأَ بِهِ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ مِنَ الْوَحْيِ الرُّؤْيَا
الصَّادِقَةُ﴾ سهره تای دهستی کردنی (وَحْيِ) بۆ پیغهمبه رسول الله ﷺ خه و نی راست بوو.

که وایوو: (فَلَيْسَ يُنْكِرُ) نینکاری نا کرئ (فِيهِ) له و ته مه نه ی پیغهمبه رایه تی دا (حَالٌ
مُحْتَلَمٌ) حاله تی (وَحْيِ) ی به خه و ن، واته: نابئ نینکاری ئه وه بکری: که خه و نی
پیغهمبه رسول الله ﷺ له ته مه نی پیغهمبه رایه تی دا به (وَحْيِ) دا بندری.

تَبَارَكَ اللَّهُ مَا وَحْيٍ بِمُكْتَسَبٍ (۸۴) وَلَا نَبِيٍّ عَلَى غَيْبٍ بُمُتَّهِم

جا بزانه: ماوهی ئەم جوړه خه و نانه شهش مانگ بوو، بۆی پښه مبه ر^ﷺ فەرمویه تی: (أَرُؤِيَا الْحَسَنَةَ مِنَ الرَّجُلِ الصَّالِحِ جُزْؤٌ مِنْ سِتَّةٍ وَأَرْبَعِينَ جُزْءً مِنَ التُّبُوَّةِ) رواه البخاري، خه و نی راست که پیاوی چاک له خه و دا ده یینی، به شیکه له چلو شهش بهش له پښه مبه رایه تی.

واته: چونکه (وَحْيٍ) هه شیاری ماوهی (۲۳) بیست و سئ سال بوو، (وَحْيٍ) خه و نیش شهش مانگ بوو، شهش مانگیش نیوی سالیکه، بیست و سئ ساله که ش چلو شهش نیوهی تی دایه، که واته شهش مانگی خه و نه که به شیکی چلو شهش مانگه که هه شیاریه که یه.

جا له وانه یه که سیک بلای: بۆچی پښه مبه ر^ﷺ وای نه کرد پیش ئەو ته مه نه بیته پښه مبه ر، تا کو خه و نه کانی پیش ئەو ته مه نه یشی به (وَحْيٍ) دابندرین؟ جا ئیمامی (البوصیري) وه لām ده داته وه و ده فەرموئ:

(تَبَارَكَ اللَّهُ) پاکو و بی عیبی بۆ خوا یه، په وانیه ئەو پرسیاره بکری! چونکه (مَا وَحْيٍ بِمُكْتَسَبٍ) هیچ جوړیکی (وَحْيٍ) به وه دهسته یان نیه، واته: به هه ولدان مروؤ نابیته پښه مبه ر^ﷺ، هه ر چه ند مروؤ که ش پله و پایه ی زور به رز بی، به لکو به دانانی خوای گه و ره پښه مبه ره کان -عليهم الصلاة والسلام- ده بنه پښه مبه ر، خوای گه و ره ده فەرموئ: ﴿اللَّهُ أَعْلَمُ حَيْثُ يَجْعَلُ رِسَالَتَهُ﴾ الأنعام: ۱۲۴، خوای گه و ره زاناته ره، به خو ی ده زانی: کی شیاری پښه مبه رایه تی یه و ده یکا ته پښه مبه ر.

(و) هه روه ما (لَا نَبِيٍّ) هیچ پښه مبه ریک له پښه مبه ره کانی خوا -عليهم الصلاة والسلام- (عَلَى غَيْبٍ) له سه ر گو تنی (غَيْبٍ) = شتی نادیار (بِمُتَّهِمٍ) تۆمه تبار نیه، چونکه خوای گه و ره به (وَحْيٍ) ئەو (غَيْبٍ) = نادیاره ی داو ته ئەو پښه مبه ره ر^ﷺ، خوای گه و ره ده فەرموئ: ﴿عَالِمُ الْغَيْبِ فَلَا يُظْهَرُ عَلَى غَيْبِهِ أَحَدًا * إِلَّا مَنْ ارْتَضَىٰ مِنْ رَسُولٍ﴾ الجن: ۲۶-۲۷، خوای گه و ره زانای زانستی نادیاره، هیچ که سیک شاره زای نادیار ی خو ی ناکا، ته نها ئەو پښه مبه ره نه یی: که خو ی هه لینه بزیرو یی رازی یه زانستی نادیار ی بداتی.

ئینجا که ئیمامی (البوصیري) ئەوه ی پوون کرده وه: پښه مبه رایه تی به دانانی خوای گه و ره یه و خوای گه و ره له سه ر دهستی پښه مبه ری خو ی (مُعْجَزَةً) کانیش دروست ده کا. ئەم جاره ش باسی ئەوه ده کا: که خوای گه و ره له سه ر دهستی پښه مبه ره ر^ﷺ

كَمْ أَبْرَأَتْ وَصَبًا بِاللَّمْسِ رَاحَتُهُ (٨٥) وَأَطْلَقَتْ أَرْبَاءً مِنْ رِبْقَةِ اللَّمَمِ

-وهكو (مُعْجَزَة) - شیفای دهرده داران دهدا و دهفه رموی:

(كَمْ أَبْرَأَتْ وَصَبًا) چندها نه خوشی لایردونه (بِاللَّمْسِ) به دست پیداهیتان (رَاحَتُهُ) بهره دهستی پیغمبر ﷺ، واته: شیفایان بؤ هاتووه ﴿عَنِ الْبَرَاءِ رَضِيَ عَنْهُ: أَنَّ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ عَتِيكَ رَضِيَ عَنْهُ لَمَّا قَتَلَ أَبَا رَافِعٍ الْيَهُودِيَّ انْكَسَرَتْ سَاقُهُ، فَمَسَحَهَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ، قَالَ: فَكَأَنَّهُا لَمْ أَشْتَكِهَا قَطُّ﴾ رواه البخاري، له کاتی کوشتنی (أَبَى رَافِعٍ) ی جولہ که، حهزرتی (عَبْدُ اللَّهِ بْنُ عَتِيكَ) رَضِيَ عَنْهُ بی شکا، جا پیغمبر ﷺ دهستی خوی پیداهیتا و شیفای بؤ هات، وهك هیچ کاتیک بی نه نیشابی.

﴿وَعَنْ قَتَادَةَ رَضِيَ عَنْهُ أَنَّهُ أُصِيبَتْ عَيْنُهُ يَوْمَ بَدْرٍ فَسَالَتْ عَلَى وَجْتِهِ، فَعَمَزَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ حَدَقَتَهُ بِرَاحَتِهِ فَكَانَ لَا يَذَرِي أَيَّ عَيْنِهِ أُصِيبَ﴾ حدیث صحیح رواه البيهقي، له غهزای (بَدْر) حهزرتی (قَتَادَةَ) رَضِيَ عَنْهُ تیریکی وه چاوی کهوت و چاوه کهی رِژا سهر کولمه کهی، جا پیغمبر ﷺ به له په دهستی خوی چاوه کهی پالداوه شوینی خوی، چاوه کهی نهوها چاک بؤوه: نهیده زانی کام چاوی تیری ویکهوتووه.

(وَأَطْلَقَتْ أَرْبَاءً) ههروه ها بهره دهستی پیغمبر ﷺ چندها گریی کردونه وه (مِنْ رِبْقَةِ اللَّمَمِ) له گرییه کانی شیتی. ههروهك ﴿له غهزای (ذَاتِ الرِّقَاعِ) نافرته تیک مندالیک شیتی هیتا خزمهت پیغمبر ﷺ، جا پیغمبر ﷺ دوعای بؤ کردو فهرمووی: ﴿بِسْمِ اللَّهِ أَنَا عَبْدُ اللَّهِ - وَفِي رِوَايَةٍ: - أَخْرَجَ عَبْدُ اللَّهِ أَنَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ﴾ رواه الإمام أحمد بسند صحيح، جا منداله که شیفای بؤ هات و شیتیه کهی نهما.

ههروه ها نافرته تیک تریش مندالیک شیتی هیتا، جا پیغمبر ﷺ دهستی به سینگى منداله که دا هیتا و منداله که پشاوره، شتیکى وهك کوچيله سهگ لی هاته دهره وه، جا ئه ویش شیفای بؤ هات و شیتیه کهی نهما، ئه مهش ئیمام (أحمد و الطبراني) گپراویه تیان هه، جا هه ر چهند (سَنَدٌ) ی ئه م حه دیسه بی هیزه، به لام حه دیسه که ی پابردوو، شاهیدیه تی، ههروهك (الحافظ ابن كثير) فهرموویه تی.

ئینجا که ئیمامی (الْبُوصَيْرِي) باسی نه وه ی کرد: به بهره که تی پیغمبر ﷺ خوی گه وره شیفای دهرده دارانی ئاده میزادانی داوه. ئه م جاره باسی نه وه مان بؤ دهکا: که به بهره که تی پیغمبر ﷺ خوی گه وره دهردیکی تری ئاده میزادان و گیانله بهره کانی تریشی لایردوه و دهفه رموی:

وَأَحْيَتِ السَّنَةَ الشَّهْبَاءَ دَعْوَتُهُ (٨٦) حَتَّى حَكَتْ غُرَّةً فِي الْأَعْصِرِ الدُّهُمِ
بِعَارِضٍ جَادٍ أَوْ خَلَّتِ الْبَطَاحُ بِهَا (٨٧) سَيْبٌ مِنَ الْيَمِّ أَوْ سَيْلٌ مِنَ الْعَرَمِ

(وَأَحْيَتِ السَّنَةَ الشَّهْبَاءَ) سَالَى سِپِی بئِ بارانی زیندو کرده و (دَعْوَتُهُ) دوعایه که ی پیغمبر ﷺ، واته: به دوعای پیغمبر ﷺ خوی گوره نه و زهمینه ی به باران زیندو کرده و: که به هوی وشکه سالی و بئِ بارانی رهنگی زهمینه که سپیات بوبو (حَتَّى) تا به جوریکی وها به و بارانه سه وزایی له سر زهمین پهیدا بوو (حَكَتْ غُرَّةً) سپیایی زهمینه که وهك سپیایی نیوچاوانی نه سپی قهره بهش که م بؤوه (فِي الْأَعْصِرِ الدُّهُمِ) به به راورد له گهل ساله سه وزه کانی تر.

واته: نه و ساله ی به دوعای پیغمبر ﷺ باران باری به به راورد له گهل ساله کانی تر، نه و نده سه وزایی له زهمین پهیدا بوو، تا وای لیّهات سپیایی وهك سپیایی نیوچاوانی نه سپی قهره بهش له زهمین که م بؤوه ﴿عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ﴾ بَيْنَمَا رَسُولُ اللَّهِ ﷺ يَخْطُبُ يَوْمَ الْجُمُعَةِ، إِذْ جَاءَهُ رَجُلٌ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ قَحْطَ الْمَطَرِ فَادْعُ اللَّهَ أَنْ يَسْقِيَنَا. فَدَعَا ﷺ فَمَطَرْنَا إِلَى الْجُمُعَةِ الْمُقْبِلَةِ ﴿رواه البخاري﴾، پیغمبر ﷺ و تار ی (جُمُعَة) ی ددها، جا پیاویک پی ی گوت: نه ی پیغمبری خوا باران ناباری، له خوا پارپوه ناومان بداتی. جا پیغمبر ﷺ دوعای کرد، جا تا (جُمُعَة) که ی تر بارانمان بؤ باری.

جا له بهر نه وهی له (بَيْتِ) ی رابردوودا ئیمامی (البوصيري) به ناشکرایی باسی هه ورو بارانی نه کرد، له وانه یه که سیک و تیبگا: به دوعای پیغمبر ﷺ به بئِ هه ورو و باران زهمینه که سه وز بووه. جا نه م تیگه یشتنه رهد ده کاته وه و ده فهرموی:

(بِعَارِضٍ) سه وز بوونی زهمین به هه وریک بوو، که خوی گوره به دوعای پیغمبر ﷺ له ئاسمان پهیدای کرد، ئینجا (جَادٍ) هه وره کهش بارانیکی زوری پر ئاوی باراند (أَوْ خَلَّتْ) تا و تیگه یشتی و گومانت و ابوو: (الْبَطَاحُ) دۆله کانی (مَكَّةَ) و (مَدِينَةَ) و ده ورو به ریان (بِهَا) پیاندا ده روا (سَيْبٌ مِنَ الْيَمِّ) لافاویکی پوینده له ده ریاهه (أَوْ سَيْلٌ مِنَ الْعَرَمِ) یان ئاویکی به ره لدرای له به نداوی دۆله که.

واته: زهمین و دۆله کان به هوی بارانی زور، وها ده هاته به رچاو: که ئاوی ده ریای به سه ردا هاتبی، یان به نداویک به ره لدرابی و ئاوه که ی نه و شوینه ی داگرتبی.

نه مهش ئاماژه یه بؤ چه دیسیکی تری له م بابه ته، که چه زه تی (أنس) رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ فهِر موهی تی: ﴿تَا (جُمُعَة) که ی تر باران باری، جا پیاویک گوتی: [يَا رَسُولَ اللَّهِ تَهْدِمُ الْبَنَاءَ وَغَرِقَ

﴿الفصل السادس في شرف القرآن الكريم ومدحه﴾

دَعْنِي وَوَصْفِي آيَاتُ لَهُ ظَهَرَتْ (٨٨) ظُهُورُ نَارِ الْقُرَى لَيْلًا عَلَى عِلْمِ الْمَالِ، فَادْعُ اللَّهَ لَنَا... حَتَّى سَالَ وَادِي قَنَاةٍ شَهْرًا، فَلَمْ يَجِئْ أَحَدٌ مِنْ نَاحِيَةٍ إِلَّا حَدَّثَ بِالْجُودِ ﴿رواه البخاري ومسلم، ئەي پيغمبەری خوا خانوو روخا، مال نقوم بوو، لە خوا پیاویو چی تر نه باری... باران ئەوەندە زۆر باری بوو: تا شیوی (قناة) -لە لای (أحد)- ماوهی مانگیك هەر رووباری پێدا دەهات، جا هەر کەسیك لە هەر لایەك هاتبا (مَدِينَة)، باسی ئەو بارانە زۆرە دەکرد.

﴿الفصل السادس في شرف القرآن الكريم ومدحه﴾

﴿بهشی شه شهەم: لە باسی گەورەیی و ستایشی قورئانی پیرۆز﴾

ئینجا لەوانە یە کەسیك بلی: (مُعْجَزَة) کانی پيغمبەر ﷺ وەك پۆژی پۆناک ئاشکران، مانگی شەوی چوار دەش حەوجە ئەنگوستی نیه، واتە: پێویستی بە ئاماژە نیه، ئیتر پێویست ناکا هەندە درێژە پێبدهی؟ جا ئیمامی (البوصيري) وەلامی دەداتەو دەفەر موی:

(دَعْنِي) وازم لیبێتە (وَوَصْفِي آيَات) تاكو بە هۆنراوە باسی چەند (مُعْجَزَة) یەك بكەم (لَهُ ظَهَرَتْ) کە لە بۆ پيغمبەر ﷺ ئاشکرا بوینە (ظُهُورُ نَارِ الْقُرَى) وەك ئاشکرای ئاگری میوانداری (لَيْلًا) لە شەویدا (عَلَى عِلْمٍ) لە سەر کێویکی بەرز.

عادهتی ناندەرەکانی عەرەب ئەوها بوو: لە شەویدا لە سەر کێویکی بەرزێ نزیک ماله کە یان ئاگریان دەکردەو، تاكو لە دورەو دیار بێ و پێوارەکان بەو ئاگرە ماله کە یان ببیننەو ئەوانیش میواندارییان بکەن و نانیان بدەن.

جا مەبەستی ئیمامی (البوصيري) ئەوەیە: هەرچەند (مُعْجَزَة) کانی پيغمبەر ﷺ وەك ئاگری سەر کێویکی بەرز ئاشکران، بەلام تکات لێدەکەم: وازم لیبێتە تاكو بە هۆنراوە باسی (مُعْجَزَة) کانی پيغمبەر ﷺ بکەم، بەلکی منیش -بەو باسکردنە- بێمە ریزی ئەو کەسانە ستایشی پيغمبەریان ﷺ کردووە هەم -بەو باسکردنە- فەرمانی پيغمبەر ﷺ بەجی دینم کە فەرموویەتی: ﴿بَلِّغُوا عَنِّي وَلَوْ آيَةً﴾ (رواه البخاري، لە جیاتێ من رابگەین، هەرچەند نایەتێکی قورئانیش بێ).

کەواتە: حەدیسەکانی پيغمبەر ﷺ زیاتر پێویستیان بە راگەیاندن هەیە؟ چونک ئەوان -و هەکو قورئان- پارێزاون.

فَالْدُرُّ يَزْدَادُ حُسْنًا وَهُوَ مُنْتَظَمٌ (٨٩) وَلَيْسَ يَنْقُصُ قَدْرًا غَيْرَ مُنْتَظَمٍ
فَمَا تَطَاوُلُ آمَالُ الْمَدِيحِ إِلَى (٩٠) مَا فِيهِ مِنْ كَرَمِ الْأَخْلَاقِ وَالشِّيمِ

ئینجا ئەم جارەش ئیمامی (البوصیری) هۆی باسکردنی (مُعْجَزَة) کان بە هۆنراوە،
باس دەکا و دەفه رموی:

(فَالْدُرُّ) گەوهەر = لَوْلُو = یاقوت (يَزْدَادُ حُسْنًا) جوانیه که ی زیاتر ده بی (وَهُوَ
مُنْتَظَمٌ) لهو حاله ته ی به داویک ریز کرابی، به لام (وَلَيْسَ يَنْقُصُ قَدْرًا) ریزداری
گەوهەر که ش هیچ که م نابیته وه (غَيْرَ مُنْتَظَمٍ) لهو حاله ته ی داو ریزکراو نیه، چونکه
یاقوت = گەوهەر له خودی خۆی دا ریزدار و به نرخه.

که واته: گشت (مُعْجَزَة) کانی پیغه مبه ریش ﷺ ته نها ته نها له خودی خۆی دا ریزداره،
هەر چه ند به بلاویش له کتیه کانی (حَدِيث) و (سيرة) دا باس کراون، به لام ئە گەر ویکرا
له یه ک شویندا کو بکړینه وه، جوانتر دینه به رچاو، به تایبه تیش ئە گەر به هۆنراوه
بی، خه لک زیاتر سودی لی ده بینی، چونکه پیغه مبه ریش ﷺ فه رموویه تی: ﴿إِنَّ مِنَ الشَّعْرِ
حِكْمَةً﴾ رواه البخاري، به راستی هه ندیک هۆنراوه دانایی و قسه ی به سود و له جی یه.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) له هه ردوو (بیت) ی پابردوودا فه رمووی: وازم لیبینه
تا کو به هۆنراوه باسی (مُعْجَزَة) کانی پیغه مبه ریش ﷺ بکه م، چونکه هۆنراوه جوانتر
ده بی. له وانه یه که سیك بلی: ئایا تو ده توانی به هۆنراوه باسی هه موو په وشته
به رزه کانی پیغه مبه ریش ﷺ بکه ی؟ نه ویش وه لام ده داته وهو بی توانایی خۆی و خه لکی
تریش ناشکرا ده کا و ده فه رموی:

(فَمَا تَطَاوُلُ) ئایا سودی چی به دریزه دانی (آمالُ الْمَدِيحِ) ئومیده کانی ستایشکار؟
که هه ول ئە دا (إِلَى مَا) هه موو ئە و په وشته نه بزانی: که (فِيهِ) له پیغه مبه ریش ﷺ
هه نه (مِنْ كَرَمِ الْأَخْلَاقِ) له په وشته ریزداره کان و هه م (وَالشِّيمِ) له ته بیعه ت و
عاده ته ریزداره کان.

واته: هه ولدانی ستایشکار به ئومیدی ئە وه ی بتوانی باسی هه موو سیفه ته کانی
پیغه مبه ریش ﷺ بکا، هه ولدانیکی بی سوده و ئومیده که شی نایه ته جی، چونکه
(مُعْجَزَة) کان و په وشته کان و عاده ته کانی پیغه مبه ریش ﷺ زور له وه گه وره تر و زۆرتن:
که سیك بتوانی به هۆنراوه باسیان بکا، به لکو خوای گه وره به خۆی به ته واوی
مه دحی پیغه مبه ری خۆی ﷺ کردوه و ده فه رموی: ﴿وَإِنَّكَ لَعَلَى خَلْقٍ عَظِيمٍ﴾ القلم: ٤،

آيَاتُ حَقٍّ مِنَ الرَّحْمَنِ مُحَدَّثَةٌ (٩١) قَدِيمَةٌ صِفَةُ الْمُوصُوفِ بِالْقَدَمِ
لَمْ تَقْتَرِنْ بِزَمَانٍ وَهِيَ تُخْبِرُنَا (٩٢) عَنِ الْمَعَادِ وَعَنْ عَادٍ وَعَنْ إِرَمٍ

بهراستی تو - نهی پیغمبر ﷺ - له سهر رهوشتیکی گهورهی. که وابوو: هر رهفتار و
رهوشتیکی بهرز و باش هبی لهم دونیایه دا، گشتی له پیغمبر ﷺ کو بۆته وه،
بۆیی چه زره تی (عائشة) - رضي الله عنها - فرمویه تی: ﴿كَانَ خُلُقُهُ الْقُرْآنَ﴾ حدیث صحیح رواه الإمام
أحمد وغيره، رهوشتی پیغمبر ﷺ رهوشتی قورپان بوو.

ستایشکاریش ده لی:

وَلَمَّا أَرَادَ اللَّهُ لِلْمُعَلَّةِ أَنْ تَجَسَّدَا * قَالَ لَهَا: كُونِي. فَكَانَتْ مُحَمَّدًا ﷺ

که خوی گه وره ویستی رهوشتی بهرز ببیته جهسته، فرمانی پیکرد: بیه. ئه ویش
بووه (مُحَمَّدٌ) ﷺ.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) دانی نا: که ناتوانی باسی هه موو (مُعْجَزَةٌ) رهوشته کانی
پیغمبر ﷺ بکا، پیشتریش گفتی دابوو: باسی چند (مُعْجَزَةٌ) یه ک بکا، ئه م جاره
گفته که ی خوی دینیته جی و ده فرموی:

(آيَاتُ حَقٍّ) یه کیک له (مُعْجَزَةٌ) کانی پیغمبر ﷺ نایه ته کانی قورپانی پیروژن و هر
هه موویان راستن (مِنَ الرَّحْمَنِ) له لایه ن خوی به خشنده وه (مُحَدَّثَةٌ) هاتونه ته
خواره وه له لای ئیمهش ده خویندرینه وه و ده نووسرینه وه له بهر ده کرین، جا ئه و
نووسینه و خویندنه وه یه - به پیت و ده نگه وه - پهیدا کراوه و پۆژ به پۆژیش ئه وانه
نوی ده بنه وه.

به لام قورپانی پیروژ له و پووهی که فرموده ی خواجه، ئه وه دروستکراو و پهیدا کراو
نیه، به لکو (قَدِيمَةٌ) سیفه تیکی (أَزَلِيٌّ) یه و (صِفَةُ الْمُوصُوفِ) سیفه تی ئه و خواجه یه
که وه سف کراوه (بِالْقَدَمِ) به سیفه تی (الْقَدَمِ) = (أَزَلِيَّةٌ)، واته: هه بوونیکی بی سهره تا.
جا سیفه تی (الْقَدَمِ) له م هه دیسه وه رگراوه: ﴿كَهْ يَنْفَعُ مَبْرُورًا﴾ ده چووه ناو مز گهوت
ئهم دوعایه ی ده کرد: (أَعُوذُ بِاللَّهِ الْعَظِيمِ وَبِوَجْهِهِ الْكَرِيمِ وَسُلْطَانِهِ الْقَدِيمِ مِنَ الشَّيْطَانِ
الرَّجِيمِ) رواه أبوداود بسند صالح.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) له (بَيْتِ) ی پابردودا فرموی: قورپان سیفه تی خواجه.
ئهم جاره ره دی (مُعْتَرِلَةٌ) ده داته وه و ئه وه مان بۆ باس ئه کا: که قورپان دروستکراو
نیه و هر له (أَزَلِ) دا سیفه تی خواجه. جا ده فرموی: (لَمْ تَقْتَرِنْ بِزَمَانٍ) نایه ته کانی

دَامَتْ لَدَيْنَا فَفَاقَتْ كُلَّ مُعْجَزَةٍ (٩٣) مِنَ التَّبَيِّنِ إِذْ جَاءَتْ وَلَمْ تَدُمِ

قورپئان به رامبه رهیچ پوژگاریک نین، چونکه قورپئان سیفه تی خوایه، خوای گه وردهش به زات و سیفه ته وه (أَزَلِي) و (أَبَدِي) یه، پوژگاریش دروستکراوی خوایه، که وایوو: پیش دروستکردنی پوژگار، له (أَزَل) دا قورپئان سیفه تی خوایه، پیغهمبه ر^ص فهرمویه تی: ﴿كَانَ اللَّهُ وَلَمْ يَكُنْ شَيْءٌ غَيْرُهُ﴾ رواه البخاري، خوای گه وره له (أَزَل) دا هه بوو، جگه له خوی هیچ شتیکی تر نه بوو.

(وَهِيَ تُخْبِرُنَا) ئایه ته کانی قورپئان زانیاری داهاتوومان دده نهی (عَنْ الْمَعَادِ) له باره ی گه پانه وه مان- له دوا ی مردن- بۆ لای خوای گه وره، له چهنده ها ئایه ته کانی قورپئاندا ئه و زانیاریه هاتوو، بۆ نمونه: خوای گه وره ده فهرموی: ﴿كَمَا بَدَأْنَا أَوَّلَ خَلْقٍ نُعِيدُهُ﴾ الانبياء: ١٠٤، ههروهك له سه ره تادا ئاده میز ادمان دروست کردوه، ئه وه هاش دوو باره دروستی ده که یه وه.

(و) ههروه ها ئایه ته کانی قورپئان زانیاری رابردووشمان دده نهی (عَنْ عَادٍ) له باره ی هۆزه که ی (عاد): که گه لی چه زره تی (هود) پیغهمبه ر^ص بون و ئیمانیا ن پی نه هینا و خوای گه وره به په شه با له ناوی بردن (وَعَنْ إِرَمَ) ههروه ها زانیاریمان دده نهی له باره ی شاری (إِرَمَ) ش: که شوینی ده وه ته ی (عاد) بوو، خوای گه وره ده فهرموی: ﴿أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ بِعَادٍ * إِرَمَ ذَاتِ الْعِمَادِ * الَّتِي لَمْ يُخْلَقْ مِثْلُهَا فِي الْبِلَادِ﴾ الفجر: ٦-٨، ئایا نایینی = نه ترانیوه: خوای گه وره چی له هۆزی (عاد) کرد، ئه وه هۆزه ی خه لکی (إِرَمَ) ی خاوه ن کۆشک و ته لاری بهرز بون، هۆزیکی ئه وهنده به هیز و بالا بهرز بون: خوای گه وره وینه ی ئه وانی له شاره کاندا دروست نه کردبوو.

ئینجا ئیمامی (البوصيري) باسی ئه وه مان بۆ ده کا: که قورپئانی پیروژ له (مُعْجَزَةٍ) کانی هه موو پیغهمبه ران- عليهم الصلاة والسلام- گه وره تره و تاییه ته به پیغهمبه ری ئیمه ^ص، جا ده فهرموی:

(دَامَتْ لَدَيْنَا) ئایه ته کانی قورپئانی پیروژ له لای ئیمه ماونه ته وه و هیچ گورپانکاری تییاندا نه کراوه و هه ر ئه وه هاش ده میتنه وه، خوای گه وره ده فهرموی: ﴿إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ﴾ الحجر: ٩، به راستی ئیمه قورپئانمان ناردۆته خواره وه، به راستی ئیمه پارێزه ری قورپئانین.

(فَفَاقَتْ) جا به م مانه وه یه قورپئانی پیروژ بالاتر بووه (كُلَّ مُعْجَزَةٍ) له گشت

مُحَكَّمَاتٍ فَمَا تُبْقِينَ مِنْ شُبِّهِ (٩٤) لَذِي شِقَاقٍ وَمَاتْبَعِينَ مِنْ حَكَمٍ

(مُعْجَزَة) کانی تر که (مِنَ النَّبِيِّينَ) که له سر دهستی پیغمبره کانی تر - علیهم الصلاة والسلام - ماتون (إِنْ جَاءَتْ) چونکه (مُعْجَزَة) کانی پیغمبره کانی تر ته نها له سرده می نه و اندا ماتون و (وَلَمْ تَدُمْ) له دوی خویان نه ماونه وه و براونه ته وه.

به لام قورپانی پیروز - که (مُعْجَزَة) ی پیغمبره ی نیمه یه صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ - له دوی وه فاتیشی بی گورپانکاری به پاریزراوی ده میتیتته وه، پیغمبره صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فره رموویه تی: ﴿مَا مِنَ الْأَنْبِيَاءِ نَبِيٍّ إِلَّا أُعْطِيَ مِنَ الْآيَاتِ مَا مِثْلُهُ أَمِنْ عَلَيْهِ الْبَشَرُ، وَإِنَّمَا كَانَ الَّذِي أُوتِيَتْهُ وَحْيًا أَوْحَاهُ اللَّهُ إِلَيَّ، فَأَرْجُو أَنْ أَكُونَ أَكْثَرَهُمْ تَابِعًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ﴾ رواه البخاري ومسلم، هه ر پیغمبره ریک له پیغمبره کانی خوا - علیهم الصلاة والسلام - هه ر نه وه نده (مُعْجَزَة) ی دراوی: که به ونه ی (مُعْجَزَة) که ناده میزادان ئیمانی بی یین، جا (مُعْجَزَة) که براوته وه، به لام (مُعْجَزَة) که ی من - که قورپانه - به (وَحْيٍ) خوا بو منی ناردوه و نابریته وه، بوی تکام وایه: له رورزی قیامه تدا له هه مو وانیان زیاتر شونیکه وه تم هه بن. واته: تکام وایه به هوی مانه وه ی قورپان، نوممه تی من له نوممه تی پیغمبره کانی تر - علیهم الصلاة والسلام - زیاتر بی.

ئینجا ئیمامی (البوصيري) باسی ریک و پیکی قورپان ده کا و ده فره رموی: (مُحَكَّمَاتٍ) نایه ته کانی قورپان پته و و ریک و جوانن (فَمَا تُبْقِينَ) ناهیلته وه (مِنَ شُبِّهِ) هیچ گومانیک (لِذِي شِقَاقٍ) بو کافری به دبه خت، واته: کافری بی باوه رپان دینی به جوانی و پته وی نایه ته کانی قورپاندا، به لام له به دبه ختی خوی ئیمانی بی ناهیتتی. خوی گوره ده فره رموی: ﴿كِتَابٌ أَحْكَمَتْ آيَاتُهُ ثُمَّ فُصِّلَتْ مِنْ لَدُنْ حَكِيمٍ خَبِيرٍ﴾ مود: ١، نهم قورپانه کتیبیکه نایه ته کانی پته و و ریک و جوان کراون، ئینجا کاروباری دنیا و ئاینیش پروون کراوته وه له لایه ن خودای کار له جی و خه به ردار.

(و) هه روه ها (مَاتْبَعِينَ) نایه ته کانی قورپان داوا ناکن (مِنَ حَكَمٍ) هیچ دادوه ریک، چونکه قورپانی پیروز به خوی (حاکم) = دادوه ره به سر هه موو دادوه ریک و به سر هه موو خه لکی تریشدا، بوی خوی گوره ده فره رموی: ﴿أَفَغَيْرَ اللَّهِ أَبْتَغِي حَكَمًا﴾ الأنعام: ١١٤، چون جگه له خوا داوی دادوه ریکی تر بکه م؟!.

که و ابو: هه ر که سیک باوه پی به بریاری قورپان نه بی، نه وه کافره و ئیمانی نیه، بوی خوی گوره سویند ده خوا و ده فره رموی: ﴿فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّى يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ثُمَّ لَا يَجِدُوا فِي أَنْفُسِهِمْ حَرَجًا مِمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا تَسْلِيمًا﴾ النساء: ٦٥،

مَا حُورِبَتْ قَطُّ إِلَّا عَادَ مِنْ حَرْبٍ (٩٥) أَغْدَى الْأَعَادِي إِلَيْهَا مُلْقِي السَّلَامِ

سویندم به خوای تو - نهی پیغمبر ﷺ - نهوان ئیمان ناهین تا نه تو نه که نه (حکم) =
ناوژیکار لهو کیشهیهی له نیواناندا روو نه دا، ئینجا له ناو دلیانیشدا نابی هیچ
دلته نگیه که هه بی به هو ی نهو بریاره ی تو داو ته، ده بی به ناشکرای و په نهانی ملکه چی
بریاره که ت بن.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) له (بیت) ی پابردو دا فه رمو ی: قورئانی پیروز هیچ
گومانیک ی بو هیچ کافرێک نه هیشته وه. له وانه یه که سیک بلی: نه ی بو چی کافره کانی
عه رب - مهر مه مو یان - ئیمان یان به پیغمبر ﷺ نه هینا و جهنگ یان له گه ل کرد؟
جا ئیمامی (البوصیری) وه لام ده داته وه ده فه رمو ی:

(ما حُورِبَتْ قَطُّ) هینه ری ئایه ته کانی قورئان هیچ کاتیک جهنگی له گه ل نه کرا وه،
واته: مهر کاتیک به هو ی هینانی قورئان جهنگ له گه ل پیغمبر ﷺ کرابی و
به ره لستی کرابی (إِلَّا عَادَ) ئیلا که پاره ته وه (مِنْ حَرْبٍ) به هو ی توندی قورئان
(أَغْدَى الْأَعَادِي) دوژمنترین دوژمنی ئیسلام (إِلَيْهَا) که پاره ته وه لای ئایه ته کانی
قورئان (مُلْقِي السَّلَامِ) چه کی فری دا وه داوای ناشتی کرد وه، جا دوژمنه که: یان
موسولمان بو وه، یان وازی له جهنگ هینا وه.

بُوْ نَمُوْنَه: یه کیک له به هیزترین دوژمنانی ئیسلام (عُمَرُ بْنُ الْخَطَّابِ) بو وه، جا
(أَبُو جَهْلٍ) گو تی: مهر که سیک (مُحَمَّدٌ) ﷺ بکوژی، سه د و شتری ده ده می؟ جا (عُمَرُ
بْنُ الْخَطَّابِ) گو تی: من ده ی کوژم. جا کاتیک پوشت و له ریگه دا لایدا مالی خوشکه که ی
خو ی... جا خوشکه که ی کاغه زیک ی دای: سو په تی (طه) ی تا ئایه تی ﴿إِنِّي أَنَا اللَّهُ لَا
إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدْنِي وَأَقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِي﴾ ١٤، تی دا نووسرا و بو، واته: به راستی مهر
من خودامه، جگه له من هیچ په رستراو یک ی تر نه، که و ابو: من په رسته و نو یژم بو
بکه تا منت له یاد بی.

جا که (عُمَرُ) خویندیه وه، یه کسه ر کاری لی کرد و گو تی: نه مه قسه یه کی چند جوانه،
نه و خوایه ی نه وها ده لی، پیویسته له گه ل نه ودا هیچ خودایه که نه په رستری،
(مُحَمَّدٌ) ﷺ نیشان بده ن... جا (عُمَرُ) موسولمان بو.

واته: یه کسه ر به خویندیه وه ی چند ئایه تیک ی قورئان نه و دوژمنه به هیزه له
دوژمنایه تی که پاره وه چه کی فری دا و موسولمان بو، جا له نه نجامدا بو وه ئیمام

رَدَّتْ بِلَاغَتِهَا دَعْوَى مُعَارِضِهَا (۹۶) رَدَّ الْغُيُورِ يَدَ الْجَانِي عَنِ الْحُرْمِ

(عمر) و (أمیر المؤمنین) = گه وره ی ئیمانداران. فرضی الله عنه حیا و مینا. ئیتر زور له کافره کانیش پیکهاتنی جهنگ نه کردنیان له گه ل پیغه مبه ره صلی الله علیه و آله مؤر کرده، له بهر دریژی نه منووسین.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) له (بیت) ی پابردودا باسی کرد: ئه و که سانه ی دوژمنی پیغه مبه ره صلی الله علیه و آله بون، به هوی ئایه ته کانی قورپان ته سلیم بون و داوای ئاشتیان کرد. ئه م جاره ئه وه مان بۆ باس ده کا: ئه و که سه ی به ره لهستی خودی قورپانیشی کرده، ئه ویش شکستی هیناوه. جا ده فره موی:

(رَدَّتْ) پوچه لی کردۆته وه (بِلَاغَتِهَا) په وان بیژی ئایه ته کانی قورپان (دَعْوَى مُعَارِضِهَا) مه و لدانی به ره لهستکاری ئایه ته کانی قورپان.

واته: په وان بیژی قورپان داوای ئه و که سه ی په د کردۆته وه، که ده یه وی به ره لهستی قورپان بکا و ده لی: من ده توانم شتیکی وه ک قورپان دابهینم.

جا به جوړیکی وه ها ئه و داوایه ی په د کردۆته وه: (رَدَّ الْغُيُورِ) وه ک په د کردنه وه ی پیاوی به ناموس و به غیره ت (يَدَ الْجَانِي) دهستی تاوانکاری بیناموس (عَنِ الْحُرْمِ) له ئافره ته مه حره مه کانی خوی.

ته ماشا بکه: خوای گه وره چون خه لکی له و داوایه بی منه ت کرده و ده فره موی: ﴿قُلْ لِّنَّاسِ اجْتَمَعَتِ الْإِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَى أَنْ يَأْتُوا بِمِثْلِ هَذَا الْقُرْآنِ لَا يَأْتُونَ بِمِثْلِهِ وَلَوْ كَانَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ ظَهِيرًا﴾ (الإسراء: ۸۸)، ئه ی پیغه مبه ره صلی الله علیه و آله بلی: ئه گه ره وان بیژه کانی ئاده میزاد و جنو که کو بینوه له سه ره هینانی وینه ی ئه م قورپانه، ناتوان وینه ی ئه م قورپانه بین، هه رچه ند هه ندیکیشیان بینه پالپشتی هه ندیکیان.

ئیترا ئه وه ئه رز و ئه وه گه ز، له و پۆژه وه که خوای گه وره ئه و مهیدانه ی خواستۆته وه، تا ئیستاش هیچ به ره لهستکاریکی قورپان به ئاوات نه گه یشتوو و بووه ته گالته جاری په وان بیژه کان و خه لکی تریش، ته ماشا بکه: (مُسَيَّلَمَةُ الْكَذَّابِ) علی السنه، ویستی به ره لهستی سوپه تی (النَّازِعَاتِ) بکا و گو تی: (وَالطَّاحِنَاتِ طَحْنًا وَالْعَاجِنَاتِ عَجْنًا وَالْخَابِرَاتِ خَبْرًا). جا به م قسه ناریکانه سوک و پسوا بوو.

مهروه ها پوو په شتیکی تریش به ره لهستی سوپه تی (القارعة) ی کرد و گو تی: (الْفِيلُ مَا الْفِيلُ وَمَا أَدْرَاكَ مَا الْفِيلُ لَهُ ذَنْبٌ قَصِيرٌ وَخَرْطُومٌ طَوِيلٌ إِنَّ ذَلِكَ مِنْ خَلْقِ اللَّهِ لَقَلِيلٌ). ئیترا قور به سه ری ئه و که سه ی جهنگی قورپان ده کا و دیته

لَهَا مَعَانِ كَمَوْجِ الْبَحْرِ فِي مَدَدٍ (٩٧) وَفَوْقَ جَوْهَرِهِ فِي الْحُسْنِ وَالْقِيمِ
فَمَا تُعَدُّ وَلَا تُحْصَى عَجَائِبُهَا (٩٨) وَلَا تُسَامُ عَلَى الْإِكْثَارِ بِالسَّامِ

مهیدانی سهرشپری و گالته جاری.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) له (بیت) ی پابردودا فهرمووی: په وانپیژی قورپان شکستی هیتاوه ته سهر به ره لستکاره کانی. له وانه یه که سیک به گومانه وه بلی: نایا قورپان له پووی واته که شیه وه ههر په وانپیژی تی دایه؟ جا ئیمامی (البوصیری) وه لām ده داته وه ده فهرموی:

(لَهَا مَعَانِ) نایه ته کانی قورپان مانای ئه وهنده زوریان هه نه: سهرژمیر ناکرین، چونکه له زوری دا (کَمَوْجِ الْبَحْرِ) وه که شه پۆلی ده ریانه (فِي مَدَدٍ) له پالپشتی کردنی یه کتری دا.

واته: ههروه که شه پۆله کانی ده ریا به دوا ی یه کتری دا دین و پالپشتی یه کتری ده که ن، ئه وه اش مانایه کانی قورپانی پیروژ پالپشتی یه کتری ده که ن و مه به ستی یه کتری پوون ده که نه وه، به لām مانای نایه ته کانی قورپان کوتایان نایی، خوی گه وره ده فهرموی: ﴿قُلْ لَوْ كَانَ الْبَحْرُ مِدَادًا لِكَلِمَاتِ رَبِّي لَنَفَذَ الْبَحْرُ قَبْلَ أَنْ تَنْفَدَ كَلِمَاتُ رَبِّي وَلَوْ جِئْنَا بِمِثْلِهِ مَدَدًا﴾ (الكهف: ١٠٩)، ئه ی پیغه مبر عَلَيْهِ السَّلَام بلی: ته گهر ئاوی ده ریا مده که ب بی بۆ نووسینه وه ی فهرموده کانی خوی من، ئه وه ئاوی ده ریا ده بری و نامیتی، به لām فهرموده کانی خوی من ههر ده میسن و کوتایان نایی، ههر چه ند به وینه ی ئاوی ده ریا ش ئاوی تر به پالپشت بین.

(و) ههروه ما (فَوْقَ جَوْهَرِهِ) مانای نایه ته کانی قورپان له سهره وه ی گه وه ری ده ریانه (فِي الْحُسْنِ) له جوانی دا، هه م (وَالْقِيمِ) له به نرخیدا، چونکه خوی گه وره به (جوانتر) مه دخی قورپانی کردوه ده فهرموی: ﴿اللَّهُ نَزَلَ أَحْسَنَ الْحَدِيثِ﴾ (الزمر: ٢٣)، خوی گه وره جوانترین فهرموده ی ناردوته خواره وه که قورپانی پیروزه.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) له (بیت) ی پابردودا فهرمووی: مانایه کانی نایه ته کانی قورپان وه که شه پۆله کانی ده ریا زۆرن و له گه وه ری ده ریا ش جوانتر و به نرخترن. ئه م جاره ده فهرموی:

که وابوو: (فَمَا تُعَدُّ) نازمیردین و (وَلَا تُحْصَى) سهرژمیر ناکرین (عَجَائِبُهَا) واته و مانا سهرسور هینه ر و بی وینه کانی نایه ته کانی قورپان.

قَرَّتْ بِهَا عَيْنُ قَارِيهَا فَقُلْتُ لَهُ (٩٩) لَقَدْ ظَفَرْتَ بِحَبْلِ اللَّهِ فَاغْتَصِمِ

ده گپړنه وه: کيژوله يه کي عه پرب شيعريکي گوت، جا (الأصمعي) گوتی: ئای تو چهند په وانبيژي! کيژوله که ش گوتی: په وانبيژي من به چي داده ندری به رامبه ر فهرمووده ی خوی گه وره: ﴿وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ أُمِّ مُوسَىٰ أَنْ أَرْضِعِيهِ فَإِذَا خَفَتْ عَلَيْهِ قَالَتْ فِيهِ فِي الْيَمِّ وَلَا تَخَافِي وَلَا تَحْزَنِي إِنَّا رَادُّوهُ إِلَيْكَ وَجَاعَلُوهُ مِنَ الْمُرْسَلِينَ﴾ القصص: ٧، به دايکي (موسی) پیغه مبه رمان راگه ياند: شیری خوټ بده (موسی)، جا هر کاتيک له (فِرْعَوْن) ترسای زيانیک له (موسی) بدا، يه کسهر فری ی بده ناو روبری (نیل)، ترسی له ناو چوونی (موسی) ت نه بی و غه مباریش مبه، ئیمه (موسی) ده گه پرينه وه لای تو، هم ده يکه نه پیغه مبه ر صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ.

جا کيژوله که گوتی: خوی گه وره له م ئايه ته دا: دوو فهرمان و دوو قه ده غه و دوو مه وال و دوو مژده ی کو کردونه وه.

(و) هه روه ها (لا تُسَامُ) واز له قورټان ناهيندری (عَلَى الْإِكْثَارِ) هه رچند زوریش بخويندريته وه (بِالسَّامِ) به هو ی وه پره زبوون.

واته: هه رچند زور جاريش قورټان بخويندريته وه، مروټ لی وه پره ز = بيزار نابی، چونکه فهرمووده ی خوی، به لام له قسه ی خه لکی وه پره ز ده بی، بوی پیغه مبه ر صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فهرموويه تی: ﴿... لَا يَشْبَعُ مِنْهُ الْعُلَمَاءُ وَلَا يَخْلُقُ عَلَىٰ كَثْرَةِ الرَّدِّ وَلَا تَنْقُضِي عَجَائِبَهُ...﴾ رواه الترمذي بسند غريب، زانايان له قورټانی پروژ تير نابن، قورټان - هه رچند زوریش بگوتريته وه - کو نابی و مروټ لی وه پره ز نابی، سهر سور هينه ره کانی قورټان کو تايان نابی.

هه ی ئافهرين بوگه لی کورد، که ده لټن: (زور گوټن قورټان خوشه).

ئينجا که ئيمامی (البوصيري) له (بيټ) ي پابردودا فهرمووی: هه رچند زور جاريش قورټان بخويندري، مروټ لی وه پره ز نابی. ئه م جاره باسی خير و سوده کانی خويندنی قورټان ده کا و ده فهرموی:

(قَرَّتْ) شادمان و پوناک بوو (بِهَا) به هو ی خويندنی ئايه ته کانی قورټان (عَيْنُ قَارِيهَا) چاوی خوينه ره که ی، واته: به هو ی خويندنی قورټان چاوی قورټان خوينه که شادمان و دلخوش ده بی، خوی گه وره ده فهرموی: ﴿أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ﴾ الرعد: ٢٨، ناگادار بن به زيکری خوا دلّه کان نارامو شادمان ده بن.

إِنْ تَتْلُهَا خِيفَةً مِنْ حَرِّ نَارٍ لَطَى (١٠٠) أَطْفَأَتْ نَارَ لَطَى مِنْ وَرْدِهَا الشَّبِمِ

جا له بهر نه وهی قورپانخویننه که دلخوش ده بی (فَقُلْتُ لَهُ) منیش پیم گوت: (لَقَدْ ظَفَرْتُ) به پاستی به خته وهر بوی و وده دستت هیئا (بِحَبْلِ اللَّهِ) په یمانی خودا، واته: به نایه ته کانی قورپان ریباری خوی گهوره ت وده دست هیئاوه، که واپوو: (فَاعْتَصِم) دهست به و قورپانه وه بگره، ده تگه ینیته سهر ری پاست و گومرا نابی، پیغه مبه صلی الله علیه و آله فرموویته: ﴿أَلَا وَإِنِّي تَارِكٌ فِيكُمْ ثَقَلَيْنِ، أَحَدُهُمَا: كِتَابُ اللَّهِ هُوَ حَبْلُ اللَّهِ مَنْ اتَّبَعَهُ كَانَ عَلَى الْهُدَى وَمَنْ تَرَكَهُ كَانَ عَلَى الضَّلَالَةِ...﴾ رواه مسلم، ناگادار بن: من دوو شتی قه درگران بو نیوه به جی دیلم، یه که میان: قورپانی پیروزه، نهو قورپانه په یمانی خوییه، ههر که سیلک شوینی بکهوی، نهوه له سهر ری پاسته، ههر که سیکیش وازی لیینی، نهوه له سهر گومراییه...

نینجا نیمامی (البوصیری) مژده یه کی تریش ده داته قورپانخویننه که وده فرموی: (إِنْ تَتْلُهَا) نه گهر تو نایه ته کانی قورپان بخوینی (خِيفَةً مِنْ) له ترسی (حَرِّ نَارٍ لَطَى) که رمایی ناگری دوزه خ، نهوه (أَطْفَأَتْ) تو ده کوژینیه وه (نَارٍ لَطَى) ناگری دوزه خ (مِنْ وَرْدِهَا) به هو ی شوینی هیئانی ناوی نایه ته کان (الشَّبِمِ) که ناویکی سارد و فینکه.

واته: ههروه که به ناوی سارد تینووه تی لاده چی و ناگر ده کوژیند ریته وه، نه وه اش به هو ی خویندنی قورپان، ناگری دوزه خ له خوت ده کوژینیه وه و له تینووه تی دوزه خ پزگار ده بی و به به ههشت شاد ده بی.

پیغه مبه صلی الله علیه و آله فرموویته: ﴿يَجِيءُ الْقُرْآنُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَقُولُ: يَا رَبِّ حَلِّهِ فَيُلْبَسُ تَاجَ الْكَرَامَةِ، ثُمَّ يَقُولُ: يَا رَبِّ زِدْهُ فَيُلْبَسُ حُلَّةَ الْكَرَامَةِ، ثُمَّ يَقُولُ: يَا رَبِّ ارْضَ عَنْهُ فَيَرْضَى عَنْهُ، فَيَقَالُ لَهُ: اقْرَأْ وَارْقَ وَتُرَادُ بِكُلِّ آيَةٍ حَسَنَةً﴾ رواه الترمذی بسند صحیح، له روژی قیامه تدا قورپانی پیروز دیت و بو قورپانخویننه که ی ده پاریته وه و ده لی: خوییه نه م قورپانخویننه جوان بکه. نینجا تاجی ریژداری له سهر دهن دری، نینجا ده لی: خوییه زیاتری بدی. نینجا خسلتی ریژداری ده بهر ده کری، نینجا ده لی: خوییه لی ریازی بیه. خوی گهوره ش لی ریازی ده بی، جا پی ده گوت ری: قورپان بخویننه وه-واته: وه که له دونیادا ده تخویند-و له نهو مه کانی به ههشت سهر که وه و به خویندنی ههر نایه تی کیش چا که یه کت بو زیاد ده کری.

كَانَهَا الْحَوْضُ تَبْيِضُ الْوُجُوهُ بِهِ (١٠١) مِنَ الْعَصَا وَقَدْ جَاؤُوهُ كَالْحُمَمِ

واته: هر که سیکیش خوا لی پازی بی و بچیت به هشت، نه وه له به هشت نایه ته
دوره وه به دبخت نابی.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) له (بیت) ی پابردودا فه رموی: نه گهر له ترسی ناگری
دۆزه خ قورئان بخویتی، پرگار ده بی. نه م جاره نه وه مان بو پوون ده کاته وه: نه گهر
قورئان خوینه که گونا هباریش بی و به ئیمان وه مردبی، قورئان شه فاعه تی بو ده کا،
هر چه ند چوبیت نه ناو دۆزه خیش، جا ده فه رموی:

(كَانَهَا الْحَوْضُ) نایه ته کانی قورئان وه ک ئاوی حه وزن، واته: ئاوی پوباری (الْحَيَاةُ) =
پوباری ژیان، که له بهر ده رگه ی به هشته (تَبْيِضُ الْوُجُوهُ) جهسته کانی په شبوو
سپی ده بنه وه (به) به ئاوه که ی به هشت (مِنَ الْعَصَا) جهسته ی هه ندیک
گونا هباران (وَقَدْ جَاؤُوهُ) له و حاله ته ی گونا هباره کان دینه سه ر ئاوه که ی به هشت
(كَالْحُمَمِ) وه ک خه لوزه کان سوتاون و په ش بوینه.

پیغه مبه ر ﷺ فه رمویه تی: ﴿إِذَا دَخَلَ أَهْلُ الْجَنَّةِ الْجَنَّةَ وَأَهْلُ النَّارِ النَّارَ، يَقُولُ اللَّهُ تَعَالَى: مَنْ كَانَ فِي قَلْبِهِ مَثْقَلٌ حَبَّةٍ مِنْ خَرْدَلٍ مِنْ إِيْمَانٍ فَأُخْرِجُوهُ. فَيُخْرِجُونَ مِنْهَا حُمَمًا قَدْ أُمْتَحَشُوا، فَيُلْقَوْنَ فِي نَهْرِ الْحَيَاةِ، فَيَنْتُونَ كَمَا تَنْتَبُتُ الْحَبَّةُ فِي حِمْلِ السَّيْلِ﴾ روه
البخاری و مسلم، کاتی به هشتیه کان چوونه ناو به هشت، دۆزه خیه کانیش چونه ناو ناگر،
خوای گه و ره ده فه رمویته شه فاعه تکاران: هر که سیك به نه ندازه ی دنکه گلیره یه ک
ئیمانی له دلدا بوی، ئیوه له دۆزه خ بیهینه ده ره وه. جا شه فاعه تکاره کان هه ندیک
خه لوز دینه ده ره وه که به ته وای سوتاون، جا خه لوزه کان فری ده درینه ناو پوباری
(الْحَيَاةُ) = پوباری ژیان له بهر ده رگه ی به هشت، جا زیندوو ده بنه وه، هه روه ک
دنکه که ی ناو لیته ی لافاو زوو سه وز ده بی.

جا مه به ست نه وه یه: هر وه که به شه فاعه تی شه فاعه تکاران گونا هباره کانی په شبوو
له دۆزه خ ده هیندرینه ده ره وه به ئاوی به هشت زیندوو ده بنه وه و سپی ده بنه وه،
نه وهاش قورئانی پیرۆز شه فاعه ت ده کا و گونا هباره کانی په شبوو له دۆزه خ دینیته
ده ره وه و سپیان ده کاته وه، پیغه مبه ر ﷺ فه رمویه تی: ﴿الصَّيَامُ وَالْقُرْآنُ يَشْفَعَانِ لِلْعَبْدِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ... وَيَقُولُ الْقُرْآنُ: مَنَعْتُهُ النَّوْمَ بِاللَّيْلِ فَشَفَعَنِي فِيهِ: فَيُشَفَّعَانِ لَهُ﴾ حدیث
صحیح روه الإمام أحمد و الطبرانی، پۆژوو و قورئان له پۆژی قیامه تدا شه فاعه ت بو به نده

وَكَالصِّرَاطِ وَكَالْمِيزَانِ مَعْدَلَةً (١٠٢) فَالْقِسْطُ مِنْ غَيْرِهَا فِي النَّاسِ لَمْ يَقُمْ

ده کهن... قورپان دهلی: خودایه له شهوی دا نوسم لهو قورپانخوینه قه دهغه کردوه، که و ابوو: شه فاعه تم بو وی قبول بکه، جا خوی گه وره شه فاعه ته که یان قبول ده کا.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) سوده کانی قورپانی له پوژی قیامه تدا باس کردن، ئهم جاره سوده کانی دونیایشی باس ده کا و ده فهرموی:

(وَكَالصِّرَاطِ) نایه ته کانی قورپان وه کو پردی دوزه خه: که خه لك به گویره ی کرده وه کانی به سه ری دا ده پوا بو به هه شت، هه روهك پیغه مبه ر ﷺ فه رموویه تی: ﴿فَيَمُرُّ أَوَّلَكُمْ كَأَلْبَرِّقٍ... ثُمَّ كَمَرِ الرِّيحِ ثُمَّ كَمَرِ الطَّيْرِ وَشَدَّ الرَّجَالِ، تَجْرِي بِهِمْ أَعْمَالُهُمْ، وَتَبْيِكُمْ قَائِمٌ عَلَى الصِّرَاطِ يَقُولُ: رَبِّ سَلِّمْ سَلِّمْ...﴾ رواه مسلم، سه ره تایه که تان وهك بروسك به سه ر پرده که دا راده بری... ئینجا وهك با، ئینجا وهك بالنده و وهك غاردانی پیوان، کرده وه کانی خویان ده یان روین، لهو حاله ته شدا پیغه مبه ری خوتان ﷺ له سه ر پرده که راوه ستاوه و ده لی: خودایه سه لامه ت بکه، سه لامه ت بکه.

واته: هه روهك به تیپه ربوونی سه ر پردی دوزه خ، مروف ده گاته مه به سستی خوی که به هه شته، ئه وه اش به ده سته پیوه گرتنی قورپان ده گاته هه مان مه به سستی خوی.

(و) هه روه ها (كَالْمِيزَانِ) نایه ته کانی قورپان وهك ته رازووی پوژی قیامه ته (مَعْدَلَةً) له پووی دادپه روه ریه وه، خوی گه وره ده فهرموی: ﴿وَتَضَعُ الْمَوَازِينَ الْقِسْطَ لِيَوْمِ الْقِيَامَةِ فَلَا تُظْلَمُ نَفْسٌ شَيْئًا﴾ الانبیاء: ٤٧، ئیمه ته رازووی دادپه روه ری دائه نیین له روژی قیامه ت، هیچ که سیك شتیکی که میش سته می لینا کری.

واته: هه روهك ته رازووی قیامه ت دادپه روه ری تی دایه و سته می تی دایه، ئه وه اش یاسای قورپان دادپه روه ری تی دایه و سته می تی دایه و به ده سته پیوه گرتنی قورپان دادپه روه ری ده چه سپی و جیگیرده بی.

که و ابوو: (فَالْقِسْطُ) هه و لدان بو دادپه روه ری (مِنْ غَيْرِهَا) له سه رچاوه یه کی تری جگه له قورپان (فِي النَّاسِ) له ناو خه لکی دا (لَمْ يَقُمْ) به رده وام نه بو وه جیگیریش نابی، چونکه خوی گه وره هه ر به خوی ئهم خه لکه ی دروست کرده و هه ر به خویشی ده زانی چون یاسای به پتیه بردنی بو دابنی، هه روهك ده فهرموی: ﴿إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ﴾ النحل: ٧٤، به راستی خوی گه وره نه زانی، ئیوه نازان.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) مه دخی قورپانی کرد و پوونی کرده وه: قورپانی پیروژ

لَا تَعْجَبَنَّ لِحَسُودٍ رَاحَ يُنْكِرُهَا (١٠٣) تَجَاهُلًا وَهُوَ عَيْنُ الْحَاقِقِ الْفَهْمِ
قَدْ تُنْكِرُ الْعَيْنُ ضَوْءَ الشَّمْسِ مِنْ رَمَدٍ (١٠٤) وَيُنْكِرُ الْفَمُ طَعْمَ الْمَاءِ مِنْ سَقَمٍ

بهخته وهری دنیا و قیامتیه تی تیدایه. جئی خویه تی که سیک بلی: که نه و قورپانه
نه وهنده پیزدار و به سوده، بوجی زورینهی نه و خه لکه پهفتاری پی ناکا و باوه پریان
پی نیه؟ جا وه لام ده داته وه و ده فهرموی:

(لَا تَعْجَبَنَّ) پیت سهر نه بی و سهرت سور نه میتنی (لِحَسُودٍ) له و حه سوده ی (راح)
پویی و دهستی پیکردوه (يُنْكِرُهَا) ئینکاری ئایه ته کانی قورپان دهکا و دانی پیدا
ناهیته (تَجَاهُلًا) نه زانی خوی ئاشکرا دهکا (وَهُوَ) له حاله تیکدا نه و حه سوده نه زان
نیه، به لکو (عَيْنُ الْحَاقِقِ) خودی زیره کیکی (الْفَهْمِ) زور تیگه یشتووه.

واته: له لای تو سهر نه بی: که سانیک باوه پریان به قورپان نیه و خویان به نه زان دیننه
به رچاو، له حاله تیکدا نه وان تیگه یشتون و زور چاک ده زانن قورپان راسته و گومانی
تیدا نیه، به لام به هوی به دره وشتی و حه سودی دانی پیدا ناهیتن و له سهر هه مان
پییازی جوله که و دیانه کان ده پین، که خوی گه وره باسیان دهکا و ده فهرموی:
﴿وَدَّ كَثِيرٌ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ لَوْ يَرُدُّوكُمْ مِنْ بَعْدِ إِيمَانِكُمْ كُفَّارًا حَسَدًا مِنْ عِنْدِ أَنْفُسِهِمْ
مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُمُ الْحَقُّ﴾ البقرة: ١٠٩، زور له جوله که و دیانه کان خوزگهی نه وه
ده که نه: له دواي موسولمانبو و ننان بتانگه پرتنه وه و بتانکه نه کافر، به هوی
حه سودی بردنیان به ئیوه، پاش نه وه ی بویان پروون بۆته وه: که ئایینی ئیوه ئایینیکی
راسته و گومانی تیدا نیه.

ئینجا ئیمامی (البوصیری) ویچواندیک بۆ نه و حه سوده دینی و تی دا ئاشکرا دهکا:
داننه هینانی حه سوده که به هوی نه وه نیه: که قورپان عه بییکی هه بی، به لکو عه یب
له حه سوده که دا هه یه، هه روهک ده فهرموی:

(قَدْ تُنْكِرُ الْعَيْنُ) هه ندی جار چاو ئینکاری دهکا و پازی نابی (ضَوْءَ الشَّمْسِ) به
تیشکی پۆژ=مه تاو (مِنْ رَمَدٍ) به هوی چاو ئیشان، هه روهک (وَيُنْكِرُ الْفَمُ) دهم پازی
نابی (طَعْمَ الْمَاءِ) به تامی ئاوی خوش و سارد (مِنْ سَقَمٍ) به هوی نه خوشی، هه یچ
عه بییکیش: نه له پۆژ و نه له ئاودا نیه.

که و ابو: نه و که سه ی دان به قورپاندا ناهیتنی و ئینکاری دهکا، نه وه نه خوشی له ناو
دلدایه، هه روهک (الْوَلِيدُ بْنُ الْمُغِيرَةِ) علیه السلام، به هوی نه خوشی کوفر ئینکاری قورپانی

﴿الفصل السابع: في إسرائه ومفراجه ﷺ﴾

يا خَيْرَ مَنْ يَمَّمُ الْعَافُونَ سَاحَتَهُ (١٠٥) سَعِيًّا وَفَوْقَ مُتُونِ الْأَيْتِقِ الرُّسَمِ
ده کرد و لیشی تیگه یشتبوو و ده شیرازی راسته و گوتی: ﴿وَاللّٰهُ اِنَّ لَقَوْلِهِ الَّذِي يَقُولُهُ
حَلَاوَةً وَّ اِنَّ عَلَيْهِ لَطَلَاوَةً، وَّ اِنَّهُ لَمُثَمِّرٌ اَعْلَاهُ مُعَدَّقٌ اَسْفَلُهُ وَّ اِنَّهُ لَيَعْلُو وَلَا يُعْلَى عَلَيْهِ﴾ رواه
اسحاق بن راهويه، سويئدم به خوا: نهو قورنانهی (مُحَمَّد) ﷺ دهیلّی، شیر نایه تی ی ههیهو
جوانی له سهره، سهره وهی بهر دهره و بنه وهی پر ئاوه، نهو قورنانه زال ده بی و
زالبوون به سهری دا نابی.

﴿الفصل السابع: في إسرائه ومفراجه ﷺ﴾

﴿به شی حه فته م: له باسی شه و پوی و سهر که وتنی پیغه مبه ر ﷺ بؤ ئاسمانه کان﴾
(الْإِسْرَاءُ): شه و پوی پیکردنی پیغه مبه ر ﷺ له (مَكَّة) ی پیروژه وه بؤ (الْمَسْجِدِ
الْأَقْصَى) - له (فَلَسْطِينَ) - له به شیکی شه وی دا.
(الْمَفْرَاجُ): سهر که وتنی پیغه مبه ر ﷺ له (الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى) وه بؤ سهره وهی هه ر
حه فت ئاسمانه کان له هه مان شه وه که ی شه و پوی دا.

ئه م (مُعْجَزَةٌ) گه وره یه به گیان و جه سته ی پیغه مبه ر ﷺ بوو و خه ون نه بو، له شه وی
هه ینی (٢٧) بیست و حه فتی مانگی (رَجَب)، سالی دوانزه ی پیغه مبه رایه تی، واته: به
سَالِئِكَ چه ند مانگێک پێش کۆچکردنی پیغه مبه ر ﷺ، پوی دا. جا تکایه: ئه م باسه
به ته واوی له (میرگو گولزاری به هار) دا بخوینه وه.

ئینجا که ئیمامی (البُوصَيْرِي) باسی قورنانی پیروزی کرد، که گه وره ترین (مُعْجَزَةٌ) ی
پیغه مبه ره ﷺ، ئه م جاره باسی (مُعْجَزَةٌ) یه کی تری پیغه مبه ره ﷺ ده کا: که شه و پوی و
سهر که وتنی پیغه مبه ره ﷺ بؤ ئاسمانه کان، جا پێش بجیته ناو باسه که - به دواندن =
گفتوگۆی پوهیه پوو - باسی زیاره تی پیغه مبه ره ﷺ ده کا و ده فه رموی:

(يا خَيْرَ مَنْ) هُوَ ئه و پیغه مبه ره ی ﷺ چاکترینی ئه و که سانه ی: که (يَمَّمُ الْعَافُونَ)
داواکارانی چاکه سهر دانیان ده که ن و دینه (سَاحَتُهُ) ده و روبه ری ماله کانیان.

جا بۆی باسی ده و روبه ری ماله که ی کرد، چونکه ده و روبه ری ماله که ی پیغه مبه ره ﷺ
میرگیکه له میرگه کانی به هه شت، هه روه ک پیغه مبه ره ی ﷺ فه رموویه تی: ﴿مَا بَيْنَ بَيْتِي
وَمَنْبَرِي رَوْضَةٌ مِنْ رِيَاضِ الْجَنَّةِ، وَمَنْبَرِي عَلَى حَوْضِي﴾ رواه البخاري ومسلم، نیوان
مینبه ره که مو ماله که م - که گۆره که ی منی تدایه - میرگیکه له میرگه کانی به هه شت،

وَمَنْ هُوَ الْآيَةُ الْكُبْرَى لِمُعْتَبِرٍ (١٠٦) وَمَنْ هُوَ النِّعْمَةُ الْعُظْمَى لِمُعْتَمِرٍ

میتهره کهم له سهر حهوزی کهوسهره کهمه.

ئینجا ئه و کهسانهش که زیاره تی پیغه مبه ر عَلَيْهِ السَّلَام ده کهن (سَعْيًا) به پیادهیی و به په له دین، هم (وَفَوْقَ مُثُونٍ) له سهر پشستی (الْأَيْتُنُق) ئه و وشرانهش دین: که (الرُّسْم) جئی پیته کانیاں له زهوی دا دیاره.

چۆنیته تی زیاره تکر دنی پیغه مبه ر عَلَيْهِ السَّلَام: پیش زیاره تکر دنی پیغه مبه ر عَلَيْهِ السَّلَام، دوو ره کهعت (تَحِيَّةُ الْمَسْجِدِ) له مزگه وتی پیغه مبه ر عَلَيْهِ السَّلَام بکه، ئینجا برۆ لای گوپی پیغه مبه ر عَلَيْهِ السَّلَام سه لامی لیبکه و بلی: (السَّلَامُ عَلَيْكَ يَا رَسُولَ اللَّهِ) چونکه پیغه مبه ر فهرموویه تی: ﴿مَا مِنْ أَحَدٍ يُسَلِّمُ عَلَيَّ إِلَّا رَدَّ اللَّهُ عَلَيَّ رُوحِي حَتَّى أُرَدَّ عَلَيْهِ السَّلَامُ﴾
رواه أبوداود بسند صحيح، ههر که سیك سه لامم لیبکا، خوای گه وره گوftarم ده داته وه تا وه لامی سه لامه کهی بده مه وه.

جا چۆنیته تی زیاره تکر دنه کهم به دریزی له (میزگو گولزاری به هار) و له (پووناکی رب العالمین) دا پوون کردوته وه.

به لام ئه و خیرهش له دهست خۆت مه ده: که هه مو نویره کانت به جه ماعت له مزگه وتی پیغه مبه ر عَلَيْهِ السَّلَام بکهی، چونکه پیغه مبه ر عَلَيْهِ السَّلَام فهرموویه تی: ﴿مَنْ صَلَّى فِي مَسْجِدِي أَرْبَعِينَ صَلَاةً لَا تَفُوتُهُ صَلَاةٌ كُتِبَتْ لَهُ بَرَاءَةٌ مِنَ النَّارِ وَبَرَاءَةٌ مِنَ الْعَذَابِ وَبَرِيءٌ مِنَ النَّفَاقِ﴾
حديث صحيح رواه الإمام أحمد والطبراني، ههر که سیك له مزگه وتی مندا چل نویر بکا و هیچ نویریکی له دهست نه چی، ئه وه رزگار بوونیکی له ناگر بو ده نوسری و رزگار بوونیکی له عهزایی خوا بو ده نوسری و له (نفاق) و درۆ و فیلبازی دور ده که ویتته وه.

ئینجا هه روهك (مُعْجَزَةٌ) ی شه و پویی و سه رکه و تنو (مُعْجَزَةٌ) کانی تریش نیشانه ی راستی پیغه مبه ر عَلَيْهِ السَّلَام، ئه و هاش پیغه مبه ر عَلَيْهِ السَّلَام به خۆی نیشانه ی راستی و پوختی ئایینی ئیسلامه، هه روهك ئیمامی (البوصیری) ده فهرموی:

(وَمَنْ) هۆ ئه و پیغه مبه ر عَلَيْهِ السَّلَام (هُوَ الْآيَةُ الْكُبْرَى) به خۆی گه وره ترین نیشانه یه (لِمُعْتَبِرٍ) بو گشت ئه و کهسانه ی بیر ده که نه وه و به دوا ی به لگه کانی ناسینی حق و ناحه قدا ده گهرین، واته: به ته نها ناسینی پیغه مبه ر عَلَيْهِ السَّلَام، ئه وان ده زانن: ریبازه که ی راسته، هه روهك خوای گه وره ده فهرموی: ﴿وَإِنَّكَ لَتَهْدِي إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ﴾ الشوری: ۵۲.

سَرَّيْتَ مِنْ حَرَمٍ لَيْلًا إِلَى حَرَمٍ (۱۰۷) كَمَا سَرَى الْبَدْرُ فِي دَاخٍ مِنَ الظُّلَمِ
وَبِتَّ تَرْقَى إِلَى أَنْ نَلْتَ مَنَزَلَهُ (۱۰۸) مِنْ قَابِ قَوْسَيْنِ لَمْ تُدْرِكْ وَلَمْ تَرْمِ

بهر استی تو - نهی پیغمبر ﷺ - رنموننی خه لک نه که ی بۆ رینگایه کی راست.
(وَمِنْ) هُوَ تُو و پیغمبره ی ﷺ (هُوَ النِّعْمَةُ الْعُظْمَى) به خوی گه وره ترین نیعمه ته
(لِمُعْتَنِمٍ) بۆ گشت تُو و که سانه ی ده یانه وی به خته وه ری وه ده ست بینن، جا
به خته وه ری به رده و امیش له و ئیسلامه دایه: که پیغمبر ﷺ هیناویه تی، خوی
گه وره ده فه رموی: ﴿إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَى لَكُمُ الدِّينَ فَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنتُمْ مُسْلِمُونَ﴾ البقرة: ۳۲۱
خوی گه وره نایینی ئیسلامی بۆ ئیوه هه لێ ژاردوه، که وابوو: نه که ن ئیوه بمرن، تا
ته نها ههر به موسولمانی ده مرن.

جا بزانه: (مُعْجَزَةٌ) شه و پۆیی و سه رکه وتن بۆ ئاسمانه کان، تاییه ته به پیغمبر ﷺ،
بۆیی ئیمامی (البوصیری) - به دواندن - به پیغمبر ﷺ ده لی:
(سَرَّيْتَ) نهی پیغمبر ﷺ شه و پیت کرد (مِنْ حَرَمٍ) له (حَرَمٍ) ی (مَكَّةَ) وه (لَيْلًا) له
به شیکی که می شه و یکندا (إِلَى حَرَمٍ) بۆ (حَرَمٍ) ی (بَيْتِ الْمُقَدَّسِ) = (الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى)،
(كَمَا سَرَى الْبَدْرُ) وه که شه و پۆیی مانگی شه وی چواره (فِي دَاخٍ) له شه وی تاریکا
(مِنَ الظُّلَمِ) له چه نده ها تاریکی.

خوی گه وره ده فه رموی: ﴿سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى
الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى الَّذِي بَارَكْنَا حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ مِنْ آيَاتِنَا إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ﴾ (الاسراء: ۱)
پاک و بی عیبی بۆ تُو خواهی شه و پۆیی کرد به بهنده ی خوی - مُحَمَّد ﷺ - له
به شیکی شه وی دا له (الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ) وه له (مَكَّةَ) ی پیرۆز، بۆ (الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى) =
(بَيْتِ الْمُقَدَّسِ) له (فَلَسْطِينَ)، تُو (الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى) ی پست و به ره که تان کرد و ته
ده و ره ی، تُو شه و پۆیه بۆ تُو وه بوو هه ندیک له به لگه کانی توانای خۆمان نیشانی
پیغمبر ﷺ بدهین، به راستی خوی گه وره بیسه ر و بینهره.

ئینجا که پیغمبر ﷺ گه یشته (الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى) له وی (مِعْرَاجِ) ی بۆ داندر و بۆ
ئاسمانه کان سه رکه وت، هه ره که ئیمامی (البوصیری) ده فه رموی:
(وَبِتَّ) ههر له و شه و ده - نهی پیغمبر ﷺ - ده ست پیکرد (تَرْقَى) بۆ ههر چه فت
ئاسمانه کان سه ر ده که وتی، به هاو پیه تی چه زره تی (جُبْرَائِيلُ) (إِلَى أَنْ نَلْتَ
مَنَزَلَهُ) تا له ئاسمانه کان تیپه ری و گه یشته پله یه کی توه نده به رز (مِنْ قَابِ

وَقَدَّمْتُكَ جَمِيعُ الْأَنْبِيَاءِ بِهَا (١٠٩) وَالرُّسُلُ، تَقْدِيمَ مَخْدُومٍ عَلَى خَدَمٍ قَوْسَيْنِ) که له نزدیکی دا به ئەندازەى قابى دوو که وانان بوو (لَمْ تُدْرِكْ) ئەو پلەیه- له پێش تۆدا- هیچ که سێک نە یگە یو هەتی و هەم (وَلَمْ تُرَم) داواش نە کراوه، چونکه ئەو پلەیه تاییبەت بە تۆیه.

که وابوو: له دواى پێغەمبەریش ﷺ هیچ که سێک ناگاته ئەو پلەیه و هیچ که سێکیش داواى ناکا، پێغەمبەر ﷺ فەرموویەتی: ﴿ثُمَّ عُرِجَ بِي حَتَّى ظَهَرْتُ لِمُسْتَوَى أَسْمَعُ فِيهِ صَرِيفَ الْأَقْلَامِ... قَالَ ﷺ: ثُمَّ انْطَلَقَ بِي جِبْرِيلُ حَتَّى نَأْتِيَ إِلَى سِدْرَةِ الْمُنْتَهَى...﴾ الحديث بتمامه رواه البخاري ومسلم، ئینجا بۆ ئاسمانەکان سەر که وتەم پێکرا، تا گەیشتمە ئەو ئاستەى گۆیم لە سێرەى پێنووسەکان بوو- که (مَلَائِكَةُ) پرپارەکانى خواى گەورەیان دەنوو-سى-... ئینجا (جِبْرَائِيل) له گەل خۆیا بەرەو سەرەو تر بردمى تا هاتینه لای درهخته کهى (سِدْرَةُ الْمُنْتَهَى).

واته: زانستی (مَلَائِكَةُ) و پێغەمبەرەکان- عليهم الصلاة والسلام- له (سِدْرَةِ الْمُنْتَهَى) کۆتایى دى، بۆیى حەزەرەتى (جِبْرَائِيل) ﷺ له وێى له پێغەمبەر ﷺ جیا بۆوه. له م بارەیه وه (عاجز) فەرمویه تی:

له فەوقى ئەو خودایه بهس * ناگاته جێى ئەو شاهه کهس
له عاله منى جودایه بهس * لوعلوى گه وههردارى من
جا پێش سەرکهوتن بۆ ئاسمانەکان، له (الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى) دا پێغەمبەر ﷺ پێشنوێژى بۆ پێغەمبەرەکان- عنهم الصلاة والسلام- کرد، هەر وهک ئیمامى (البوصيري) دە فەرموى:
(وَقَدَّمْتُكَ) ئەى پێغەمبەر ﷺ ئە تۆیان- بۆ پێشنوێژى- وه پێش خۆیان خست (جَمِيعُ الْأَنْبِيَاءِ) هەموو پێغەمبەرەکان- عليهم الصلاة والسلام- (بِهَا) له (الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى) دا، له هەمان شەوى شەڕوێى دا (و) هەر وهها (الرُّسُلُ) هەموو پێغەمبەرەکانى (مُرْسَل) ش بۆ پێشنوێژى تۆیان وه پێش خست (تَقْدِيمَ مَخْدُومٍ) وهک وه پێشخستنى گەورەیه کى خزمەتکارو (عَلَى خَدَمٍ) له سەر خزمەتکارەکانى.

پێغەمبەر ﷺ له حەدیسە کهى شەڕوێى دا فەرمویه تی: ﴿... ثُمَّ مَضَيْنَا حَتَّى أَتَيْنَا بَيْتَ الْمُقَدَّسِ فَرَبَطْتُ الدَّابَّةَ بِالْحَلَقَةِ الَّتِي تَرَبُّطُ بِهَا الْأَنْبِيَاءُ، ثُمَّ دَخَلْنَا الْمَسْجِدَ فَنَشَرْتُ لِي الْأَنْبِيَاءَ مِنْ سَمَى اللَّهِ وَمَنْ لَمْ يُسَمَّ، فَصَلَّيْتُ بِهِمْ﴾ رواه الطبراني فى الكبير بسند صحيح ورواه الإمام أحمد ومسلم وابن أبي حاتم بمعناه، ئینجا من و (جِبْرَائِيل) رۆشتین تا هاتینه (بَيْتُ الْمُقَدَّسِ)، جا

وَأَنْتَ تَخْتَرِقُ السَّبْعَ الطَّبَاقَ بِهِمْ (۱۱۰) فِي مَوْكِبٍ كُنْتَ فِيهِ صَاحِبَ الْعِلْمِ

(الْبُرَاق) م بهسته وه لهو ئالقه بهی پیغمبره کان ولاغی خوځان لی دهبهسته وه، ئینجا چوینه ناو (المَسْجِدُ الْأَقْصَى) و پیغمبره کانم بۆ کۆ کرانه وه: نه وانهی خوا له قورئاندا باسی کردون و نه وانهی باسی نه کردون، جا من پیشنوژیژیم بۆ کردن.

جا بزانه: بۆیی له واتهی (فَنُشِرَتْ لِي الْأَنْبِيَاءُ) گوتمان: پیغمبره کانم بۆ کۆ کرانه وه، چونکه پیغمبره صلی الله علیه و آله فهرموویه تی: ﴿الْأَنْبِيَاءُ أَحْيَاءُ فِي قُبُورِهِمْ يُصَلُّونَ﴾ حدیث صحیح رواه أبو یعلی، پیغمبران - عنهم الصلوة والسلام - زیندوونه له گۆره کانیاندا نوژی ده کهن.

ئینجا له وانیه لیره دا که سانیک بپرسن: خۆ پیغمبره کان - عنهم الصلوة والسلام - شوینیان له ئاسمانه کانه - ههروهک له هه دیسی (صحیح) دا هاتووه - ئهی بۆچی له (المَسْجِدُ الْأَقْصَى) دا کۆ کرانه وه؟

وه لام: کۆکردنه وهی پیغمبره کان - عنهم الصلوة والسلام - له (المَسْجِدُ الْأَقْصَى) دا بۆ ریزلینان و پیشوایی له پیغمبره صلی الله علیه و آله بوو، ئینجا له ئاسمانه کانی پیغمبره صلی الله علیه و آله به لای هه ندیکیان رابرد و سه لامی لیکردن، ههروهک ئیمامی (البوصیری) ده فهرموی:

(وَأَنْتَ) تَو-ئهی پیغمبره صلی الله علیه و آله - له دواي پیشنوژیژی بۆکردنیان (تَخْتَرِقُ) ده تبری (السَّبْعَ الطَّبَاقَ) هه ر هفت ئاسمانه کانی به سه ریه کتردا (بِهِمْ) لهو حاله تهی به لای پیغمبره کاند - عنهم الصلوة والسلام - راده بردی بۆ سه ره وهی ئاسمانه کان = ئهو شوینهی خوا بۆی بپیار دابووی.

واته: ﴿پیغمبره صلی الله علیه و آله له ئاسمانی یه کهمدا باب (آدَم) ی صلی الله علیه و آله دیت، له ئاسمانی دووهمدا هه زره تی (يَحْيَى) پیغمبر و هه زره تی (عِيسَى) پیغمبره ی - صلی الله وسلم علیهما - دیتن، له ئاسمانی سێیهمدا هه زره تی (يُوسُفَ) پیغمبره ی صلی الله علیه و آله دیت و له ئاسمانی چوارهمدا هه زره تی (إِدْرِيسَ) پیغمبره ی صلی الله علیه و آله دیت و له ئاسمانی پینجهمدا هه زره تی (هَارُونَ) پیغمبره ی صلی الله علیه و آله دیت و له ئاسمانی شه شهمدا هه زره تی (مُوسَى) پیغمبره ی صلی الله علیه و آله دیت و له ئاسمانی هه فتهمدا هه زره تی (إِبْرَاهِيمَ) پیغمبره ی صلی الله علیه و آله دیت ﴿.﴾ (البخاری و مسلم) گێراویه تیانه وه.

(فِي مَوْكِبٍ) له حاله تی سه رکه وتندا له کۆمه لێکی شکو داردا بووی که کۆمه لی (مَلَائِكَة) بوو (كُنْتَ فِيهِ) لهو کۆمه له شدا تۆ - ئهی پیغمبره صلی الله علیه و آله - بویه (صَاحِبَ الْعِلْمِ) سه ر قافله و خاوه نی ئالای ئهو کۆمه له.

واته: هه ر تۆ - ئهی پیغمبره صلی الله علیه و آله - میوانه ریزداره کهی ئهو میوانداریه بوی و

حَتَّى إِذَا لَمْ تَدْعُ شَأْوَاً لِمُسْتَبِقِ (۱۱۱) مِنَ الدُّنْوَ وَلَا مَرْقَى لِمُسْتَنِمِ

هەر تۆ مه بهست و ئاماژه بۆکراو بوی، له و کاتهی له هەر ئاسمانیکدا چه زرهتی (جُبْرَائیل) علیه السلام داوای ده کرد ده رگهی ئاسمانی بۆ بکریته وه ناوی تۆی ده هیتا، یه کسه ده رگه یان ده کرده وه به خیرهاتنیان ده کردی، ههروهک له چه دیسه که ی (الإسراء والمُعراج) دا پیغه مبه صلی الله علیه و آله فهرمویه تی: ﴿... فَأَنْطَلَقْتُ مَعَ جِبْرِيلَ حَتَّى أَتَيْنَا السَّمَاءَ الدُّنْيَا، قِيلَ: مَنْ هَذَا؟ قَالَ: جِبْرِيلُ. قِيلَ: مَنْ مَعَكَ؟ قَالَ: مُحَمَّدٌ. قِيلَ: وَقَدْ أُرْسِلَ إِلَيْهِ؟ قَالَ: نَعَمْ. قِيلَ: مَرْحَبًا بِهِ وَلِنَعْمَ الْمَجِيءُ جَاءَ...﴾ الحديث، رواه البخاري ومسلم، جا له گهل چه زرهتی (جُبْرَائیل) علیه السلام بۆ ئاسمان سه رکه وتین تا گه یشتینه ئاسمانی یه که م، جا چه زرهتی (جُبْرَائیل) علیه السلام داوای کرد ده رگهی ئاسمانه که یان بۆ بکریته وه، (مَلَائِكَة) فهرموویان: نه وه کی یه؟ چه زرهتی (جُبْرَائیل) علیه السلام فهرمووی: من (جُبْرَائیل) م. (مَلَائِكَة) فهرموویان: کی له گه لدایه؟ چه زرهتی (جُبْرَائیل) علیه السلام فهرمووی: (مُحَمَّد) صلی الله علیه و آله له گه لدایه. (مَلَائِكَة) فهرموویان: له لایه ن خواوه داوا کراوه بیته ئاسمان؟ چه زرهتی (جُبْرَائیل) علیه السلام فهرمووی: به لێ. (مَلَائِكَة) فهرموویان: مهر چه بای لیبی، باشترین هاتن هاتی نه وه...

ئینجا له هەر ئاسمانیکدا وهک ئاسمانی یه که م چه زرهتی (جُبْرَائیل) علیه السلام داوای ده کرد ده رگهی ئاسمانه که بکه نه وه، (مَلَائِكَة) ش هه مان پرسیاره کانیان ده کردن و ده رگه یان ده کرده وه.

ئینجا له وانه یه که سیك وا تیبگا: چه زرهتی (جُبْرَائیل) علیه السلام هەر له گه ل پیغه مبه ردا صلی الله علیه و آله بووه تا (قَابَ قَوْسَيْنِ). جا ئیمامی (البُوصَيْرِي) نه و تیگه یشته رهد ده کاته وه ده فهرمووی:

(حَتَّى) نه ی پیغه مبه ر صلی الله علیه و آله به نه ندازه یه کی وه ها تۆ له ئاسمانه کان تیپه پری، تا (إِذَا) گه یشتیه شوینیکی وه ها (لَمْ تَدْعُ) نه ته یشته وه (شَأْوَاً) کۆتایی هیه بلندا ییک (لِمُسْتَبِقِ) بۆ نه و که سه ی بیه وی پێشبرکی بکا (مِنَ الدُّنْوَ) له نزیک، چونکه ته نها تۆ نه ی پیغه مبه ر صلی الله علیه و آله له (سِدْرَةِ الْمُنْتَهَى) تیپه پری، هیه (مَلَائِكَة) و هیه پیغه مبه ریک له وی تیپه پریوه.

(وَ) ههروه ها (لَا مَرْقَى) هیه پله یه کی به رزیت نه هیشته وه (لِمُسْتَنِمِ) بۆ هیه پله به رزیک: که چه زرهتی (جُبْرَائیل) و فریشته کانی تری پایه به رزن، چونکه چه زرهتی

خَفَضَتْ كُلَّ مَقَامٍ بِالْإِضَافَةِ إِذْ (١١٢) نُودِيَ بِالرَّفْعِ مِثْلَ الْمُفْرَدِ الْعَلَمِ

(جُبْرَائِيل) له (سِدْرَةُ الْمُنْتَهَى) له پیغمبر ﷺ جیا بؤوه و گوتی: ناتوانم لیروه به ره و پیشتَر بَیم ﴿وَمَا مِنَّا إِلَّا لَهُ مَقَامٌ مَّعْلُومٌ﴾ الصافات: ١٦٤، هر (مَلَائِكَةٌ) یك له ییمه شوینیکی زاندرای هیه.

واته: له ترسی خوا ناویرن به ولاره تر برؤن، پیغمبر ﷺ فه رموویه تی: ﴿مَرَرْتُ لَيْلَةَ أُسْرِيَ بِي الْمَلَا الْأَعْلَى، وَجَبْرِيلُ كَالْحِلْسِ مِنْ خَشْيَةِ اللَّهِ﴾ رواه الطبرانی فی الاوسط بسند صحیح، له و شهوه ی شه ورؤیم پیکرا، به لای (مَلَائِكَةٌ) کانی پایه به رزدا رابردم، له و حاله ته دا (جُبْرَائِيل) وهك جلیکی شری کؤن بوو له ترسی خوا.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) له (بَيْتِ) یرابردودا فه رمووی: هیچ پله یه کی به رزت نه هیشته وه بؤ هیچ پله به رزیک. ئەم جاره ئەوه مان بؤ باس دهکا: که پله ی پیغمبر ﷺ - ههروهك له پله ی (مَلَائِكَةٌ) به سه ره وه تره - له پله ی پیغمبره کانی ش -
-عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ- به سه ره وه تره و ده فه رموی:

(خَفَضَتْ) ئە ی پیغمبر ﷺ له شهوی (مِعْرَاج) دا له پله ی خۆت نزمترت کرد (كُلِّ مَقَامٍ) هه موو پله یه کی پیغمبره ران -عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ-، واته: پیغمبره ران -عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ- هه رچه ند له پیغمبره رایه تی دا یه کسان و هه موویان پله به رز و پایه دارن، به لام (بِالْإِضَافَةِ) به نیسبت پله ی پیغمبر ﷺ، هه موویان له ژیر پله ی پیغمبره ران ﷺ، جا ئە و ریزلینانه ش به بریاری خوی گه وره یه، که ده فه رموی: ﴿تِلْكَ الرُّسُلُ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ﴾ البقرة: ۲۵۳، ئە و پیغمبره رانه هه ندی کمان له هه ندیکیان گه وره تر کرد وه له پله و پایه دا.

(إِنْ) ئە ی پیغمبر ﷺ بؤی پله و پایت به رزتره، چونکه (نُودِيَ) له لایه ن خواوه بانگ کرای (بِالرَّفْعِ) به پایه به رزی تا به رز بکریه وه بؤ ئاسمانه کان، یان واته: خوی گه وره به پله یه کی به رزی پیغمبره رایه تی بانگی کردوی و ده فه رموی: ﴿يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ﴾ و ﴿يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ﴾ هؤ پیغمبره ر.

واته: له و حاله ته ی خوی گه وره بانگت دهکا، وهك پیغمبره کانی تر -عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ- ناوت ناهینی و نافه رموی: (يَا مُحَمَّدٌ) هؤ مُحَمَّد. به لام پیغمبره کانی تر -عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ- به ناوی خویان بانگیان دهکا و ده فه رموی: (يَا نُوحٌ)، (يَا إِبْرَاهِيمَ)، (يَا مُوسَى)، (يَا عِيسَى)... هتد، ئە مه ش نیشانه یه کی تره که پیغمبر ﷺ له هه موویان گه وره تره، ههروهك ئیمامی (البیهقی) له (شُعَبُ الْإِيمَانِ) دا پووینی کردۆته وه.

كَيْمَا تَفُوزَ بِوَصْلِ أَيِّ مُسْتَتِرٍ (١١٣) عَنِ الْعُيُونِ وَسِرِّ أَيِّ مُكْتَمٍ

هر بویی خوی گه وره قه ده غه ی کردوه: جگه له ناوی پیغه مبه ر، به ناویکی تر بانگی پیغه مبه ر ﷺ بکه ین، یان ناوی بهینن، خوی گه وره ده فهرموی: ﴿لَا تَجْعَلُوا دُعَاءَ الرَّسُولِ بَيْنَكُمْ كَدُعَاءِ بَعْضِكُمْ بَعْضًا﴾ النور: ٦٣، واهمه کهن: بانگی پیغه مبه ر ﷺ بکه ن له نیوان خو تاندا به ناوی خوی، وهك هه ندیكتان بانگی هه ندیكتان ده کهن. واته: به پیغه مبه ر ناوی بهینن و بانگی بکه ن.

جا له باره ی بانگ کردنی پیغه مبه ر ﷺ ئیمامی (البوصیری) و بچواندنیکی (نحوی) ده کا و ده فهرموی: بانگ کردنه که ت ئه ی پیغه مبه ر ﷺ (مِثْلُ الْمُفْرَدِ الْعِلْمِ) وهك بانگ کردنی (مُنَادَى) ی (مُفْرَد) ی (مَعْرِفَة) یه.

واته: هه روهك له زانستی (نحو) دا ئه و جو ره (مُنَادَى) یه (مَبْنِي) یه له سه ر (ضَمَّة)، واته: له سه ر ئه و نیشانه یه ی پی (مَرْفُوع) ده بی و بوری ده دریتی و ده گوتری: (یا مُحَمَّدُ). ئه وهاش هه ر یهك له (النَّبِيُّ) و (الرَّسُولُ) بووه ته (مُنَادَى) یه کی (مُعْرَب) و بوری دراوه تی و (مَرْفُوع) بووه، به لام له به ر ئه وه ی (مُعْرَب) له (مَبْنِي) په سه نتر و بالاتره، ئه وهاش بانگ کردن به (النَّبِيُّ) و (الرَّسُولُ) - که (مُنَادَى) یه کی (مُعْرَب) ن - پیزدارتره له (یا مُحَمَّدُ)، که (مُنَادَى) یه کی (مَبْنِي) یه، وَاللَّهُ أَعْلَمُ.

ئینجا ئیمامی (البوصیری) باسی ئه و پیزداریانه ده کا: که پیغه مبه ر ﷺ له (مِعْرَاج) دا وه دهستی هیناون و ده فهرموی:

(كَيْمَا تَفُوزَ) ئه ی پیغه مبه ر ﷺ ئه و سه رکه وتنه ت بو سه ره وه ی ئاسمانه کان بو ئه وه بوو: تاكو وه ده ست بی نی (بِوَصْلٍ) به یه ککه یشتنیک (أَيِّ مُسْتَتِرٍ) ئه و به یه ککه یشتنه ته واو داپوشراو بوو (عَنِ الْعُيُونِ) له چاوی هه موو خه لك، مه به ست دیتنی خوی گه وره یه.

واته: له دونیادا هیه که سیک خوی گه وره ی نه دیتووه، به لام به فهرموده ی به هیز له لای نۆربه ی زانایان له شه وی (مِعْرَاج) دا پیغه مبه ر ﷺ به هه ردو چاوی خوی خوی گه وره ی دیتووه، هه روهك ئیمامی (التوای) له (شرح صحیح مسلم) دا فهرموویه تی، به به لکه ی ئه م حه دیسه: ﴿عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ - رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا - أَعْجَبُونِ أَنْ تَكُونَ الْخُلَّةُ لِإِبْرَاهِيمَ وَالْكَلامُ لِمُوسَى وَالرُّؤْيَا لِمُحَمَّدٍ ﷺ؟﴾ أخرجه النسائي والحاكم بإسناد صحيح، ئایا پیتان سهیره دۆستایه تی خوا بو (إبراهيم) پیغه مبه ر بی ﷺ، قسه کردنی خوا بو (مُوسَى) پیغه مبه ر بی ﷺ، دیتنی خوا بو (مُحَمَّد) بی ﷺ؟.

فَحُرَّتْ كُلُّ فَخَارٍ غَيْرِ مُشْتَرَكٍ (۱۱۴) وَجُرَّتْ كُلُّ مَقَامٍ غَيْرِ مُزْدَحَمٍ

(و) هه روه ها سه ركه وتنه كه ت بۆ ئه وه بوو: كه وه ده ست بېنى (سِرِّ) نه ينى يه ك (أَيِّ مُكْتَتَم) نه و نه ينى يه ته واو شا را وه و په نه ان بوو له هه موو خه لك، خواى گه و ره ده فه رموى: ﴿فَأَوْحَىٰ إِلَىٰ عَبْدِهِ مَا أَوْحَىٰ﴾ النجم: ۱۰، له شه وى (مِعْرَاج) دا خواى گه و ره (وَحْي) ى نارد بۆ به نده ى خو ى - مُحَمَّد ﷺ -، نه و (وَحْي) يه ى نارد ى.

واته: نه ينى ئه و (وَحْي) يه بۆ هېچ كه سيك پوون نه كرا وه ته وه، چونكه له هه ديسه كه ى (مِعْرَاج) دا پيغه مبه ر ﷺ فه رمويه تى: ﴿... فَأَوْحَىٰ إِلَيَّ مَا شَاءَ أَنْ يُوحِيَ﴾ رواه الطبراني فى الأوسط بسند صحيح، جا خواى گه و ره (وَحْي) ى بۆ نارد م نه و (وَحْي) يه ى به خو ى هه زى كرد بينى رى.

ئينجا كه ئيمامى (البوصيرى) له (بَيْت) ى رابردودا باسى كرد: نه و نه ينى يه ى له شه وى (مِعْرَاج) دا له نيوان خوا و پيغه مبه ردا ﷺ هه بوو، هېچ كه سيك نايزانى. نه م جاره باسى به ره مه كانى شه وى (مِعْرَاج) ده كا: كه ده ست ئوممه تى پيغه مبه ر ﷺ كه وتون و ده فه رموى:

(فَحُرَّتْ) نه ى پيغه مبه ر ﷺ له شه وى (مِعْرَاج) دا كوټ كرده وه (كُلُّ فَخَارٍ) گشت شانازى يه ك (غَيْرِ مُشْتَرَكٍ) هېچ كه سيك له و شانازيانه دا ها و به شى تو نه بو، چونكه تاييه ت به تو بون.

جا نه و شانازيانه ش: ديتنى خواى گه و ره و نه م سى خه لاتانه ن: ﴿عَنْ عَبْدِ اللَّهِ ﷺ: ... فَأَعْطَىٰ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ الصَّلَوَاتِ الْخَمْسَ، وَخَوَاتِيمَ الْبَقَرَةِ، وَغُفِرَ لِمَنْ لَمْ يُشْرِكْ بِاللَّهِ مِنْ أُمَّتِهِ شَيْئًا الْمَقْحَمَاتِ﴾ رواه مسلم، له شه وى (مِعْرَاج) دا پيغه مبه ر ﷺ سى خه لاتى درانى: پيچ نو يژه كان، نايه تى ﴿أَمِنَ الرَّسُولُ﴾ تا كوټايى سوږه تى (الْبَقَرَةِ)، خواى گه و ره بريارى دا - جگه له كافر بوون - له گونا هه گه و ره كانى ئوممه تى خوش بى و به يه كجارى له دوزه خدا نه مي نيته وه.

(وَجُرَّتْ) نه ى پيغه مبه ر ﷺ تو رابردى و تيپه ر بووى (كُلُّ مَقَامٍ) له گشت شو ينيك و له گشت پله يه ك (غَيْرِ مُزْدَحَمٍ) هېچ كه سيك له و شو ينه دا پاله په سته ى نه كردى. واته: له و كاته ى له (سِدْرَةِ الْمُنتَهَى) تيپه رى، هېچ خه لكىك ها وړپيه تى نه كردى، هه روه ك با سمان كړد.

جا له به ر ئه وه ى نه و پله و پايه ى پيغه مبه ر ﷺ له شه وى (مِعْرَاج) دا وه ده سته ى

وَجَلَّ مِقْدَارُ مَا أُوتِيَ مِنْ رُتَبٍ (۱۱۵) وَعَزَّ إِدْرَاكُ مَا أُوتِيَ مِنْ نَعَمٍ
بُشْرَى لَنَا مَعَشَرَ الْإِسْلَامِ إِنَّ لَنَا (۱۱۶) مِنَ الْعِنَايَةِ رُكْنًا غَيْرَ مُنْهَدِمٍ

هیناوه، نایه ته باس کردن، ئیمامی (البوصیری) بی‌توانایی خوئی ناشکرا ده‌کا و ده‌فه‌رموی:

(وَجَلَّ) نه‌وه‌نده گه‌وره‌یه، باسی ناکری (مِقْدَار) نه‌ندازه‌ی (مَا أُوتِيَ) نه‌وه‌ی دراو‌ته به‌ر ده‌ستت (مِنْ رُتَبٍ) له پله‌و پایه به‌رزه‌کان (وَعَزَّ) قه‌ده‌غیه‌و ناگونجی بۆ هیچ که‌سیک (إِدْرَاك) گه‌یشتن‌و وه‌ده‌سته‌پینانی (مَا أُوتِيَ) نه‌وه‌ی دراو‌ته تو له لایه‌ن خواوه (مِنْ نَعَمٍ) له نیعمه‌ت و چاکه‌کان.

واته: نیعمه‌ته‌کانی خوا له‌گه‌ل پیغه‌مبه‌ر صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم نه‌وه‌نده زۆر و گه‌وره‌نه: مه‌حاله‌ هیچ که‌سیک بیانگاتی‌و وه‌ده‌ستیان بپینی، خوی گه‌وره ده‌فه‌رموی: ﴿وَأَنْزَلَ اللَّهُ عَلَيْكَ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَعَلَّمَكَ مَا لَمْ تَكُنْ تَعْلَمُ وَكَانَ فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكَ عَظِيمًا﴾ النساء: ۱۱۳، نه‌ی پیغه‌مبه‌ر صلی‌الله‌علیه‌وآله‌وسلم خوی گه‌وره بۆ توئی ناردوته خواره‌وه نه‌م قورپانان‌و قسه‌ی له‌جی- که‌فه‌رمووده‌کانی جگه له‌قورپانن- خوی گه‌وره توئی فی‌ره‌ زانستیکی وه‌ها کردوه: که‌پیشتر نه‌تده‌زانی، نیعمه‌ت و چاکه‌ی خوا له‌گه‌ل تۆ زۆر گه‌وره‌یه. واته: نیعمه‌تیک خوا به‌گه‌وره ناوی بپینی، چۆن به‌نده‌ی بی‌هیژ ده‌توانی باسی بکا؟!.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) باسی نه‌وه‌ی کرد: به‌ره‌مه‌کانی (مِعْرَاج) سودی بۆ ئۆممه‌تی ئیسلام هه‌یه: نه‌م جاره‌ مژده‌مان ده‌داتی: نه‌و به‌ره‌م و پێژداریان‌ه‌ی وه‌ده‌ست ئۆممه‌تی ئیسلام که‌وتون، به‌رده‌وامن‌و (نَسَخ) نابنه‌وه‌و ناگۆرپن، هه‌روه‌ک ده‌فه‌رموی:

(بُشْرَى لَنَا) مژده‌یه‌کی زۆر خۆش بۆ ئیمه‌یه (مَعَشَرَ الْإِسْلَام) هۆ که‌لی ئیسلام، مژده‌که‌ش نه‌مه‌یه: (إِنَّ لَنَا) به‌تایبه‌تی بۆ ئیمه‌ی موسولمان هه‌یه - (مِنْ الْعِنَايَةِ) به‌هۆی بایه‌خ پیدانی خوا به‌ئیمه - (رُكْنًا) پالپشتی‌و شه‌ریعه‌تیکی وه‌ها: که‌ (غَيْرَ مُنْهَدِمٍ) نه‌و پالپشتیه‌ نا‌پوخی‌و ناگۆری.

*- له‌ ناو لیناندا خوی گه‌وره پالپشتی کردوین‌و بایه‌خی پێ‌داوین‌و ده‌فه‌رموی: ﴿هُوَ سَمَّاكُمُ الْمُسْلِمِينَ مِنْ قَبْلُ وَفِي هَذَا﴾ الحج: ۷۸، خوا ناوی له‌ ئیوه‌ ناوه‌ موسولمان له‌ پیش هاتنی قورپانان، وه له‌ قورپانیشدا ناوی ناون موسولمان.

*- هه‌م له‌ شه‌ریعه‌تیشدا خوی گه‌وره پالپشتی کردوین‌و بایه‌خی پێ‌داوین‌و

لَمَّا دَعَا اللَّهَ دَاعِيَنَا لَطَاعَتِهِ (۱۱۷) بِأَكْرَمِ الرُّسُلِ كُنَّا أَكْرَمَ الْأُمَمِ

﴿الْفَصْلُ الثَّامِنُ: فِي جِهَادِ النَّبِيِّ ﷺ﴾

دهفهرموی: ﴿الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتِمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي وَرَضِيتُ لَكُمُ الْإِسْلَامَ دِينًا﴾ المائدة: ۳، نه‌مرو شهر یعه‌تی ئیسلام بو ئیوه ته‌واو کرد و نيعمه‌تی خووم به سهر ئیوه‌دا ته‌واو کرد، رازی بوم ئیسلام ئایینی ئیوه بی.

که‌واته: نه‌گهر خوا به شتی‌ک پازی بی، له پازی‌بوونی خوئی په‌شیمان نابیته‌وه. هه‌روه‌ها تاییه‌تیه‌کی‌تریش نه‌مه‌یه: خوای گه‌وره ئیمه‌ی کردوته چاک‌ترینی هه‌موو ئوممه‌ته‌کان، هه‌روه‌ک ئیمامی (البوصیری) ده‌فهرموی:

(لَمَّا) له به‌رئه‌وه‌ی (دَعَا اللَّهَ) خوای گه‌وره ناوی ناوه (دَاعِيَنَا) له پیغه‌مه‌به‌ری ئیمه ﷺ - (لَطَاعَتِهِ) که بانگمان نه‌کا بو عیباده‌ت و په‌رستنی خوا - (بِأَكْرَمِ الرُّسُلِ) به‌ریزدارترینی پیغه‌مه‌به‌ران - عليهم الصلاة والسلام - ناوی هیناوه، که خوای گه‌وره ده‌فهرموی: ﴿إِنْ أَكْرَمَكُمُ عِنْدَ اللَّهِ أَتَقَاكُمْ﴾ الحجرات: ۱۲، ریزدارترتان له لای خوا، له‌خوا ترستره‌کانتان.

واته: بی‌گومان: پیغه‌مه‌به‌ران - عليهم الصلاة والسلام - له هه‌موو که‌سی‌ک له‌خواترستن، پیغه‌مه‌به‌ری ئیمه ﷺ له‌و له‌خواترسانه‌دا پیشه‌وا‌ی هه‌موویانه، که‌وابوو: له هه‌مووانیان ریزدارتره، هه‌روه‌ک پیغه‌مه‌به‌ر ﷺ به‌خوئی فهرموویه‌تی: ﴿أَنَا قَائِدُ الْمُرْسَلِينَ وَلَا فَخْرَ﴾ حدیث حسن رواه الدارمی بسند موثق، من پیشه‌وا‌ی پیغه‌مه‌به‌رانم، هیچ شانازی‌کم مه‌به‌ست نیه. واته: به‌لام بو زانینی ئیوه وا ده‌لیم.

جا که پیغه‌مه‌به‌ری ئیمه ﷺ نه‌و ریزداره بی، بی‌گومان: (كُنَّا) ئیمه‌ش بوینه (أَكْرَمَ الْأُمَمِ) ریزدارترینی ئوممه‌تان، هه‌روه‌ک خوای گه‌وره ده‌فهرموی: ﴿كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ﴾ آل عمران: ۱۱۰، ئیوه - نه‌ی ئوممه‌تی (مُحَمَّدٌ ﷺ) - چاک‌ترین ئوممه‌تن که بو به‌رژه‌وه‌ندی خه‌لک ناشکرا کرابی.

﴿الْفَصْلُ الثَّامِنُ: فِي جِهَادِ النَّبِيِّ ﷺ﴾

﴿به‌شی هه‌شته‌م: له باسی غه‌زای پیغه‌مه‌به‌ر ﷺ له‌دژی کافره‌کان﴾

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) باسی کرد: پیغه‌مه‌به‌ر ﷺ له‌سه‌رکه‌وتنی ئاسمانه‌کاندا پله‌ی هه‌ره به‌رزی وه‌ده‌ست هیناوه. نه‌م جاره باسی نه‌وه‌مان بو ده‌کا: که له‌سه‌ر زه‌مینیش پیغه‌مه‌به‌ر ﷺ له‌غه‌زایه‌کانی‌دا سه‌رکه‌وتنی وه‌ده‌ست هیناوه به‌سه‌ر دوژمنانی ئیسلامدا، جا ده‌فهرموی:

رَاعَتْ قُلُوبَ الْعَدَى أَنْبَاءُ بَعْثَتِهِ (۱۱۸) كَنْبَاءُ أَجْفَلَتْ غُفْلًا مِّنَ الْغَنَمِ
مَا زَالَ يَلْقَاهُمْ فِي كُلِّ مُعْتَرَكٍ (۱۱۹) حَتَّىٰ حَكَّوْا بِالْقَنَّا لَحْمًا عَلَىٰ وَضَمِّ
(رَاعَتْ) ترساندی (قُلُوبَ الْعَدَى) دلی دوژمنه کانی ئیسلام (أَنْبَاءُ بَعْثَتِهِ) هه واله کانی
بوونی به پیغه مبه رسول الله ﷺ.

واته: بلا بوونه وهی هه والی بوونی به پیغه مبه رسول الله ﷺ، دوژمنانی ئیسلامی ترساند، جا
ئه و ترسهش یه کیکه له تاییه تیه کانی پیغه مبه رسول الله ﷺ که فه رمویه تی: ﴿أُعْطِيتُ خَمْسًا
لَمْ يُعْطَهُنَّ أَحَدٌ قَبْلِي: نُصِرْتُ بِالرُّعْبِ مَسِيرَةَ شَهْرٍ...﴾ الحديث رواه البخاري ومسلم، پینج
شتی تاییه تیم دراوئی، که نه دراونه هیچ پیغه مبه ریکی پیش خۆم: سه ره که وتیم دراوه تی
به وهی دوژمن لیم ده ترسی له ئەندازهی دوری یه ک مانگ.

جا ئه و ترسانه ی دوژمنیش (كَنْبَاءُ) وه ک نه په ی شیر (أَجْفَلَتْ) ترساند بی تی و
په واند بی تیه وه (غُفْلًا) کومه لیک ی بی ناگا و گیل (مِنَ الْغَنَمِ) له بز و مه ره کان.

واته: هه روه ک بز و مه پ له دهنگی شیر ده ره و نه وه و هه لدین، ئه وه اش کافره کانی
گیل وازیان له گو یه رایه لی قور ئان ده هی نا و له پیغه مبه رسول الله ﷺ ده ره وینه وه، خوی
که وره ده فه رموی: ﴿فَمَا لَهُمْ عَنِ التَّذْكَرَةِ مُعْرِضِينَ * كَانَهُمْ حُمُرٌ مُّسْتَنْفِرَةٌ * فَرَّتْ مِنْ
قَسْوَرَةٍ﴾ المذکر: ۴۹-۵۱، له بهرچی کافره کان واز له قور ئان دین و گو یی لی رانا گرن، وه ک
بلی ی ئه وان که ره کانی کیوین له ترسی شیر ره وینه وه و هه لا تون.

ئینجا که کافره کان سو دیان له قور ئان وه رنه گرت و بانگه وازی که ی پیغه مبه ریان رسول الله ﷺ
قبول نه کرد، به وهش نه وه ستان، به لکو پیغه مبه رسول الله ﷺ موسولمانه کانیان له (مَکَّة) ی
پیروژ ده رکردنه ده ره وه و مولک و مالیشیان لی داگیر کردن، بویی ئه م جاره به فه رمانی
خوا: پیغه مبه رسول الله ﷺ شمشیری له کافره کان به کار هی نا و دهستی به غه زا کرد له دژی
ئه وان، هه روه ک ئیمامی (البوصیری) ده فه رموی:

(مَا زَالَ) به رده وام (يَلْقَاهُمْ) پیغه مبه رسول الله ﷺ له گه ل (صَحَابَةُ) کانی ﷺ به ره نگاری
کافره کان ده یوه و جهنگی له گه ل ده کردن (فِي كُلِّ مُعْتَرَكٍ) له گشت ئه و شوینانه ی
ده بونه مهیدانی جهنگ.

واته: هیچ کاتی ک پیغه مبه رسول الله ﷺ له جهنگی کافره کان نه ترساوه، به لکو به خودی خوی
له (۲۷) غه زادا به شداری کردوه به (إِجْمَاع) ی موسولمانان: ئه گه ر موسولمانه کانیش
له جهنگدا شکابن، پیغه مبه رسول الله ﷺ به خوی نه به زیوه و له جهنگدا هه لئه هاتوه، به لکو

وَدُّوا الْفِرَارَ فَكَادُوا يَغْطُونَ بِهِ (١٢٠) أَشْلَاءَ شَالَتْ مَعَ الْعُقْبَانِ وَالرَّحِمِ

هر له مهیدانی جه نگدا ماوه ته وه به ره و پیش هه لمه تی بر دوه. نیمام (علی) ﷺ
فه رمویه تی: ﴿كُنَّا إِذَا حَمِيَ الْبَاسُ وَلَقِيَ الْقَوْمَ الْقَوْمَ إِنَّا قِنَا بِرَسُولِ اللَّهِ ﷺ فَلَا يَكُونُ
أَحَدٌ مِنَّا أَدْنَى إِلَى الْعَدُوِّ مِنْهُ ﷺ﴾ حدیث صحیح رواه النسائي والحاكم، لهو کاته ی جه نگ
گهرم ده بوو و کافر و موسولمان ده گه یشته یه کتری، نیمه خو مان به پیغمبره ﷺ
ده پراست، هیچ که سیک له نیمه بو لای دوزمن نریکتر نه بو له پیغمبره ﷺ.

جا پیغمبره ﷺ به رده وام جه نگی له گهل کافره کان ده کرد (حَتَّى) تا (حَكُوا)
کافره کانی کوژاو ویده چون (بِالْقَنَاءِ) به هوی لی دانی پمی (صَحَابَةَ) کان ﷺ (لَحْمًا)
وهک گوشتی پارچه کراو بون (عَلَى وَضَمٍ) له سهر ته پله ی گوشت فروش.

واته: لاشه کانی کافره کان به پارچه کراوی له مهیدانی جه نگدا به جی ده هیشترا،
چونکه کافره کان ده به زین و کوژاوه کانی خو یان نه ده ناشت.

ئینجا نیمامی (البوصيري) باسی ترسنوکی کافره کان ده کا و ده فه رموی:

(وَدُّوا) کافره کان ده یان خواست و پییان خوش بوو (الْفِرَارَ) هه لیبن و نه یه نه مهیدانی
جه نگ، به لام هه لاتنیشیان ده ست نه که وت، بویی (فَكَادُوا) نریک بوو کافره کان له
ترسی پیغمبره ﷺ (صَحَابَةَ) کان ﷺ (يَغْطُونَ) خوزگه بکه ن و بخوان - (بِهِ) به
هوی نه و هه لاتنه - (أَشْلَاءَ) وهک نه و پارچه گوشتانه بن: که (شَالَتْ) به رز ده بنه وه
(مَعَ الْعُقْبَانِ) له گهل هه لویه کان و همم (وَالرَّحِمِ) له گهل داله شه کان.

واته: هه ندی جار کافره کان نه یان ده توانی له مهیدانی جه نگ راپکه ن، بویی ده یان خواست
وهک نه و پارچه گوشتانه یان لیها تبا: که هه ل و داله ش به هه وادا به زریان ده که نه وه،

نه وهک بکه ونه بهر شمشیر و پمی (صَحَابَةَ) کان ﷺ.

نیمام (ابن اسحاق) له غه زای (بَدْر) ده گیریتنه وه: که (عُمَيْرُ بْنُ وَهَبٍ) هاتو
(صَحَابَةَ) کانی ﷺ به سهر کردنه وه و گه پراوه، کوتی: (يَا مَعْشَرَ قُرَيْشِ الْبَلَايَا تَحْمِلُ
الْمَنَايَا) و شتره کانی (مَدِينَةَ) مردنیان هه لگرتووه... ئینجا (عُثْبَةَ) ش کوتی:
(فَارْجِعُوا وَخَلُّوا بَيْنَ مُحَمَّدٍ ﷺ وَبَيْنَ سَائِرِ الْعَرَبِ) که و ابوو: نه م جه نگه
مه که ن و بگه ریته وه و واز له (مُحَمَّدٍ) ﷺ و عهره کان بیئن.

جگه له مه ش: (أُمِّيَّةٌ لَكَ اللَّهُ، له گهرمه ی جه نگدا به خوی تکای له چه زره تی (عَبْدُ الرَّحْمَنِ
بْنِ عَوْفٍ) ﷺ کرد: تا کو به دیل بیگری؟ نه وهک به دهستی (صَحَابَةَ) کان ﷺ بکوژی،

تَمْضِي اللَّيَالِي وَلَا يَذْرُونَ عِدَّتَهَا (١٢١) مَا لَمْ تَكُنْ مِنْ لَيَالِي الْأَشْهُرِ الْحُرْمِ

به لām له نه جامدا به دهستی چه زهتی (بلال) و (صَحَابَة) کانی تر صلی الله علیه و آله - هر - کوژا،
هروهک له (البداية والنهاية) دا گپرداوه ته وه.

ئینجا که له (بَيْت) ی پابردوودا ئیمامی (البُوصَيْرِي) فه رموی: کافره کان له جه نگدا
خۆزگهی مه لاتنیا ن ده کرد له ترسی پیغه مبه رو صلی الله علیه و آله (صَحَابَة) کان صلی الله علیه و آله. نه م جار ه باسی
نه وه مان بۆ دهکا: کافره کان له ماله وهش له ترسی پیغه مبه رو صلی الله علیه و آله (صَحَابَة) کان صلی الله علیه و آله
شه و و پۆژیا ن لى ده شیورا، هروهک ده فه رموی:

(تَمْضِي اللَّيَالِي) شه وه کان و پۆژه کان ده پۆیشتن (وَلَا يَذْرُونَ عِدَّتَهَا) کافره کان
نه یانده زانی ژماره یان چه نده، چونکه له ترسی پیغه مبه رو صلی الله علیه و آله (صَحَابَة) کان صلی الله علیه و آله نه به
شه وى نه به پۆژى کافره کان دلتیا نه بون و به رده وام بیریا ن له هیشی پیغه مبه رو صلی الله علیه و آله
ده کرده وه (مَا لَمْ تَكُنْ) تا نه و کاته ی نه و شه وانه، نه ده بونه (مِنْ لَيَالِي الْأَشْهُرِ
الْحُرْمِ) شه وه کانی (الْأَشْهُرُ الْحُرْمِ) = چوار مانگه که ی چه پام و پیزدار: که (ذَوَالْقَعْدَةِ وَ
ذُو الْحِجَّةِ وَ مُحَرَّم وَ رَجَب) ن.

واته: له و چوار مانگانه دا کافره کان دلتیا ده بون و هستیا ن به جیاوازی شه و و پۆژ
ده کرد، چونکه له سه ره تا دا غه زا کردن له و چوار مانگانه دا چه پام بوو، هروهک خوا ی
گه وره ده فه رموی: ﴿يَسْأَلُونَكَ عَنِ الشَّهْرِ الْحَرَامِ قِتَالٍ فِيهِ قُلْ قِتَالٌ فِيهِ كَبِيرٌ﴾
البقرة: ٢١٧، نه ی پیغه مبه رو صلی الله علیه و آله له باره ی جهنگ له (الشَّهْرُ الْحَرَامِ) دا پرسیا رت لى ده که ن؟
بلئى: جهنگ له (الشَّهْرُ الْحَرَامِ) دا گونا هیکى گه وره یه.

ئینجا له مه وودا له و چوار مانگانه شدا غه زا چه لال کرا، به لکو واجبیش کرا و تا دونیا
ویران ده بی واجبیه که ی غه زا هر به رده وامه، خوا ی گه وره ده فه رموی: ﴿فَإِذَا انْسَلَخَ
الْأَشْهُرُ الْحَرُمُ فَاقْتُلُوا الْمُشْرِكِينَ حَيْثُ وَجَدْتُمُوهُمْ وَخُذُوهُمْ وَاحْصُرُوهُمْ وَاقْعُدُوا لَهُمْ
كُلَّ مَرْصِدٍ﴾ التوبة: ٥، هر کاتیک (الْأَشْهُرُ الْحُرْمِ) ته و او بون، ئیوه کافره کان بکوژن له
هر کات و شو ئینکدا ده یانگه نئى، بیانگرن و گه مار و یان بده ن و له هه موو رینگایهک بۆیا ن
له بۆسه دانیشن.

ئینجا له وانه یه که سیك بلئى: نه وه زانیمان خوا ی گه وره فه رمانی کردوه: غه زا بکری،
زانیمان دوژمنا نى ئیسلام له ترسی غه زا تۆقیون، به لām پیم بلئى: سود و مه به ستی
غه زا چی یه؟ جا ئیمامی (البُوصَيْرِي) وه لām ده داته وه: ئایینی ئیسلام وهک میوانی

كَأَنَّمَا الدِّينُ ضَيْفٌ حَلٌّ سَاحَتَهُمْ (۱۲۲) بِكُلِّ قَرْمٍ إِلَى لَحْمِ الْعِدَا قَرْمٍ

پژدار دابه زیوه و داواکاریشی ههیه، واجبه: خاوهن مال داواکاریه که ی جی به جی بکا و بهرگری لیبکا و میوانداریشی بکا. جا (صَحَابَةُ) کانیش ﷺ به بی گهردی میوانداری ئه و ئیسلامه یان کرد، ههروهک دهفه رموی:

(كَأَنَّمَا الدِّينُ) وهك بلی: ئایینی ئیسلام (ضَيْفٌ) میوانیکه (حَلٌّ سَاحَتَهُمْ) دابه زیوه ته گۆره پانی مالی (صَحَابَةُ) کان ﷺ (بِكُلِّ قَرْمٍ) له گهل گشت جوامیریکی ئازاو نه ترس، جا ئه و میوانهش (إِلَى لَحْمِ الْعِدَا) بۆ گۆشتی دوژمنانی ئیسلام (قَرْمٍ) تامه زۆیه و چه زی لیه.

واته: ئایینی ئیسلام له (مَكَّة) ی پیروژه وهاته (مَدِينَةُ) ی پیروژ و به هاوپییه تی پیغه مبه ر ﷺ (صَحَابَةُ) ئازاو نه ترسه کان ﷺ، جا عادهت ئه وهایه: خاوهن مال له میوان ده پرسی: چه زت له چی یه بۆت ئاماده بکهین؟

جا ئه م میوانهش وهلام ده داته وه: من تامه زۆی پارچه پارچه کردنی گۆشتی دوژمنانی ئیسلام، تاكو بتوانم دادپهروهری خوا له سه ر زه مینی خوا بچه سپینم سته م نه هیلم، ههروهك خوی گه و ره دهفه رموی: ﴿وَمَا لَكُمْ لَا تُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْ هَذِهِ الْقَرْيَةِ الظَّالِمِ أَهْلُهَا وَاجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا وَاجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ نَصِيرًا﴾ النساء: ۷۵، ئه ی ئیمانداران بۆچی ئیوه جهنگ ناکهن له ریگای خوا و له ریگای رزگار کردنی چه و ساوه کان: له پیاوان و ئافره تان و مندا لان، که له بهردهستی کافره کاند هاوار نه کهن و ده لێن: خودایه دهر بازمان بکه له و دی یه ی دانیش تو وه کانی سته مکارن، خودایه له لای خو ته وه سه ره رشتکار یکمان بۆ دابنی و یارمه تیده ری کمان بۆ دابنی تاكو لهم ته نگانه یه رزگارمان بکا.

جا که ئیمامی (البوصیری) له (بیت) ی پابردودا فه رموی: ئه و میوانه پژداره تامه زۆی پارچه کردنی گۆشتی دوژمنانی ئیسلامه. ئه م جاره ئه وه مان بۆ باس دهکا: که میوانه کهش له گهل خاوهن مال میوانداریه که ئاماده دهکا و به خودی خوی له گهل (صَحَابَةُ) کانی دا ﷺ ده پواته جهنگی کافره کان، واته: نهك وهك سه ر کرده کانی تر له ماله وه دابنیشی و خه لکیش بنیترته به ره ی جهنگ، ههروهك ئیمامی (البوصیری) دهفه رموی:

يَجْرُ بِحَرْ خَمِيسَ فَوْقَ سَابِحَةِ (١٢٣) يَرْمِي بِمَوْجٍ مِّنَ الْأَبْطَالِ مُلْتَطِمٍ
مِّنْ كُلِّ مُتَنَدِّبٍ لِلَّهِ مُحْتَسِبٍ (١٢٤) يَسْطُو بِمُسْتَأْصِلٍ لِلْكَفْرِ مُصْطَلِمٍ

(يَجْرُ) نه و میوانه ئازاو پښداره - که پیغه مبهره صلی الله علیه و آله - به دواى خوی دا ده هیئتیه
میدانی جهنگ (بَحْرَ خَمِيسَ) له شکرکی نه و نه ده زور، که وهك ده ریا شه پؤل
دهدا، جا نه و له شکرهش (فَوْقَ سَابِحَةِ) له سر پشتی نه و نه سپانه یه: که وهك
مه له وان به سر زه میندا غار ده دهن (يَرْمِي) نه و له شکره ده هاو یته لای کافره کان
(بِمَوْجٍ) به شه پو لیکی که رسته ی جهنگ (مِّنَ الْأَبْطَالِ) نه و لیدان و هاو یشتنهش له
لای پاله وانه ئازاو نه ترسه کانه وه یه (مُلْتَطِمٍ) شه پو لی لی دانه کهش یه که به دواى
یه کتری دا دین.

جا نه و سیفه تانه ی ئیمامی (البُوصِيرِي) باسی کردن له چه ند نایه تیکی قورپان
وه رگیراون، بۆنموونه: خواى گه و ره ده فه رموی: ﴿هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَى
وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَكَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا﴾ * مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ
أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ ﴿الفتح: ٢٨ و ٢٩﴾، خواى گه و ره نه و خوا به یه که پیغه مبهری
خوی ناردوه به رپنموونی و نایینی راست، تا کو به سر هه موو نایینی کدا سر که وتووی
بکا، خواى گه و رهش به سه له رووی شاهیدیه وه: که شاهیدی ده دا (مُحَمَّدٌ) پیغه مبهری
خوا به صلی الله علیه و آله، نه وانه ی له گهل (مُحَمَّدٌ) ش دان - که (صَحَابَةُ) کانن رضی الله عنهم - له دژی
کافره کان توندوتیزنو له نیوان خویاندا به به زه یین.

ئینجا ئیمامی (البُوصِيرِي) وه سفی پاله وانه کانی نه و له شکره زوره ی پیغه مبهره صلی الله علیه و آله
ده کا و ده فه رموی:

(مِّنْ كُلِّ مُتَنَدِّبٍ لِلَّهِ) پاله وانه کانی له شکره که گشتیان له و که سانه بون: که
گوپرایه لی بانگه وازی خوا بون و وه لامی بانگه وازی که ی خودایان داوه بۆ غه زا کردن
(مُحْتَسِبٍ) پاداشتی غه زایه که یان له خوا داوا ده کرد، چونکه هه موو کرده وه کانیا
به بی گهردی بۆ خوا بون (يَسْطُو) هه ر پاله وانیک له و پاله وانانه هه لمه تی ده برده
سر دوزمنانی ئیسلام (بِمُسْتَأْصِلٍ لِلْكَفْرِ) به چه کیکی وه ها: که کوفری له په گو
پیشه وه در ده هیئا و (مُصْطَلِمٍ) له ناوی ده برد، به جوړیکی وه ها: هیچ ئاسه واریکی
کوفر نه ده ما.

جا نه و وهش ئاماژه یه بۆ (صَحَابَةُ) کانی غه زای (أُحُدٌ) رضی الله عنهم: که به برینداری له

حَتَّىٰ غَدَتْ مِلَّةَ الْإِسْلَامِ وَهِيَ بِهِمْ (۱۲۵) مِنْ بَعْدِ غُرْبَتِهَا مَوْصُولَةُ الرَّحِمِ
مَكْفُولَةٌ أَبَدًا مِنْهُمْ بِخَيْرِ أَب (۱۲۶) وَخَيْرِ بَعْلِ فَلَمْ تَيْتَمْ وَلَمْ تَسِمِ

(حَمْرَاءُ الْأَسَدِ) کافره کانیان راو نان و به زانندیان، ههروهک خوای گه وره دهه فرموی:
﴿الَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِلَّهِ وَالرَّسُولِ مِنْ بَعْدِ مَا أَصَابَهُمُ الْقَرْحُ لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا مِنْهُمْ وَاتَّقُوا
أَجْرٌ عَظِيمٌ﴾ آل عمران: ۱۷۲، نهوانه ی گویرایه لی خواو پیغمبر ﷺ بون بو غه زای
(حَمْرَاءُ الْأَسَدِ)، له دوا ی نهو ی له غه زای (أُحْدُ) برینیان توش بوو، نهوانه ی چاکه یان
کرد و له گهل پیغمبر ﷺ بو غه زایه که رویشتنو له خوا ترسان، نهوانه پاداشتیکی
گه وره یان هه یه له لای خوا.

جا له وانه یه که سیک بپرسی: ئایا غه زای ئه و پاله وانانه به ره می هه بوو؟ جا ئیمامی
(البوصیری) وه لام ده داته وه:

به لی، ئه و پاله وانانه به رده وام له هه لمه تدا بون (حَتَّى) تا (غَدَتْ) وای لیها ت (مِلَّةُ
الْإِسْلَامِ) ئه م ئایینه ی ئیسلام (وَهِيَ بِهِمْ) له و حاله ته ی ئایینه که به هاو پیه تی ئه و
پاله وانانه سه رکه و تنی وه ده ست هیئا و بلاو بووه (مِنْ بَعْدِ غُرْبَتِهَا) پاش نهو ی له
ناو خه لکی دا ئایینیکی نامو و نه ناسراو بوو، چونکه شوینکه وته کانی که م بون، وای
لیها ت (مَوْصُولَةُ الرَّحِمِ) ئایینه که په یوه ندی خزمایه تی پی گه یشت و به ئاشکرای
خه لک په یوه ندی پیوه ده کرد.

ئوه ش ئاماژه بو ئه م هه دیسه که پیغمبر ﷺ فرموویه تی: ﴿بَدَأَ الْإِسْلَامُ غَرِيبًا،
وَسَيَعُودُ كَمَا بَدَأَ غَرِيبًا، فَطُوبَى لِلْغُرَبَاءِ﴾ رواه مسلم، سه ره تای ئایینی ئیسلام به غه ربی
دهستی پیکرد- واته: له ناو خه لکی دا نامو و نه ناسراو بوو و شوینکه وته کانی که م
بون- له مه و دواش ده گه ریته وه بو حاله تی سه ره تایه که ی و شوینکه وته کانی که م
ده بنه وه، جا خوشی بو ئه و که سانه ی له و کاتدا ده ست به ئیسلامه وه ده گرن و خه لک
به نامو یان تیده گن.

ئینجا ئه م جاره ئیمامی (البوصیری) ئه وه مان بو پوون ده کاته وه: که به هو ی
پیغمبر ﷺ (صَحَابَةُ) کان ﷺ، ئایینی ئیسلام به رده وام پاریزراو بوو و ترسی
کافره کان و سته می تی دا نه بو، ههروهک دهه فرموی:

(مَكْفُولَةٌ أَبَدًا) ئایینی ئیسلام به رده وام سه ره رشتکراو و پاریزراو بوو (مِنْهُمْ) له
کافره کان (بِخَيْرِ أَب) به چاکترین باوک: که پیغمبر ﷺ، واته: پیغمبر ﷺ وهک

هُمُ الْجِبَالُ فَسَلَّ عَنْهُمْ مُصَادِمَهُمْ (١٢٧) مَاذَا رَأَى مِنْهُمْ فِي كُلِّ مُصْطَدَمٍ

باوك دلسوزو به به زهیی به له گه ل توممه تی ئیسلام، پیغه مبه ره صلی الله علیه و آله فه رمویه تی: ﴿إِنَّمَا أَنَا لَكُمْ مِثْلُ الْوَالِدِ لَوْلَدِهِ﴾ حدیث صحیح رواه ابن ماجه والدارمی، من بو ئیوه، وهك باوكم بو روله ی خوی.

(و) هه روه ها پاریزراو بوو به (خَیْرُ بَعْلِ) چاکترین میرد: که پیغه مبه ره صلی الله علیه و آله، واته: چاکترین میرد بو ژنه کانی خوی: که نه وانیش دایکی ئیمه نه، هه روهك خوی گه وره ده فه رموی: ﴿الَّتِي أُولَى بِالْمُؤْمِنِينَ مِنْ أَنْفُسِهِمْ وَأَزْوَاجُهُ أُمَّهَاتُهُمْ﴾ الاحزاب: ٦، پیغه مبه ره صلی الله علیه و آله له پیشتره بو ئیمانداران: له گیانی خویان، ژنه کانی پیغه مبه ریش صلی الله علیه و آله دایکانی ئیمانداران.

پیغه مبه ریش صلی الله علیه و آله فه رمویه تی: ﴿أَنَا خَيْرُكُمْ لَأَهْلِي﴾ حدیث صحیح رواه الترمذی وابن ماجه، من له هه مووتان چاکترم بو خیزانه کانی خوم.

بوئی (قَلَمٌ تَقِيْمٌ) ئایینی ئیسلام نه بووه یه تیم، چونکه پیغه مبه ره صلی الله علیه و آله وهك باشترین باوك سه ره رشتی ده کرد (وَلَمْ تَنْمِ) ئایینی ئیسلام نه بووه بیوه ژن، چونکه پیغه مبه ره صلی الله علیه و آله وهك باشترین میرد به پیوه ی ده برد و به رگری لیده کرد.

جا به داخوه ئیستا ئایینی ئیسلام وهك مندالی یه تیم و بیوه ژنی میرد مردوی لیها تووه و که سیک نیه به رگری لیبا، (إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ).

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) له (بیت)ی پابردودا باسی کرد: ئایینی ئیسلام به هوی پیغه مبه ره صلی الله علیه و آله (صَحَابَةُ) کان صلی الله علیه و آله پاریزراو بوو. ئەم جارەش باسی ئازایه تی پیغه مبه ره صلی الله علیه و آله (صَحَابَةُ) کان صلی الله علیه و آله ده کا و ده فه رموی:

(هُمْ) ئەو پالەوانانە ی له گه ل پیغه مبه رد صلی الله علیه و آله بون (الْجِبَالُ) له جهنگدا وهك چیا به کان بون: خو راکر و به هیز بون و نه ده به زین و هه لئه ده هاتن، چونکه خوی گه وره هه لاتنی له جهنگدا به گونا هیکی گه وره داناوه و ده فه رموی: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا لَقِيتُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا زَحْفًا فَلَا تُولُوهُمْ الْأَدْبَارَ * وَمَنْ يُولَهُمْ يَوْمَئِذٍ دُبُرُهُ إِلَّا مُتَحَرِّفًا لِقِتَالٍ أَوْ مُتَحَيِّزًا إِلَى فِتْنَةٍ فَقَدْ بَاءَ بِغَضَبٍ مِنَ اللَّهِ وَمَأْوَاهُ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمَصِيرُ﴾ الانفال: ١٦، ١٥، هۆ ئەو کهسانە ی باوه رتان هیناوه هه ر کاتیک گه یشتنه کافره کان و له جهنگدا لیک نزیک بونهوه، نه کهن به زن و پشت بده نه کافره کان، هه ر که سیک له کاتی جهنگدا پشت بداته کافره کان و به زی ته نها بو فیلیکی جهنگ نه بی و بو لای کومه لیک فریا که وتن

وَسَلَّ حُنَيْنًا وَسَلَّ بَدْرًا وَسَلَّ أَحَدًا (۱۲۸) فَصُولُ حَتَفٍ لَهُمْ أَذْهَى مِنَ الْوَحْمِ

نَبی- بیگومان نهو ههلاتوو به غهزهو تورهبی خواوه ده گه پته وه، شوینه که شی
جه هه نه مه و خرابترین شوینه.

جا نه گهر باوه پناکه ی و گومانت هه یه: که له ترسی هه پده شی نه و نایه ته
(صَحَابَة) کان ﷺ خو پراگر و به هیزبون، نه وه (فَسَلْ) پرسیار بکه (عَنْهُمْ) له باره ی
(صَحَابَة) کان ﷺ (مُصَادِمَهُمْ) له و کافرانه ی پویه پویان ده بونه وه، واته: پرسیار له
میژوو نووسه کانیان بکه، چونکه نه وان نه ماون پرسیاریان لیبکه ی، جا که میژوی
نه وانت خوینده وه، نه و کاته ده زانی (مَاذَا رَأَى) دژومن چ به هیزیه کی دیتوو (مِنْهُمْ)
له و پاله وانانه (فِي كُلِّ مُصْطَلَمٍ) له گشت مه یدانیکی پویه پوبونه وه دا: که بو
جه نگکردن ده گه یشتنه یه کتری.

ئینجا ئیمامی (البوصیری) چه ند شوینیکی غه زای (صَحَابَة) کان ﷺ باس ده کا، تاکو
پرسیاری پاله وانیه تی (صَحَابَة) کانیان لیبکه ین و ده فهرموی:
(وَسَلَّ حُنَيْنًا) پرسیار له غه زای (حُنَيْن) بکه.

(حُنَيْن): دۆلکه له نیوان (مَكَّة) و (طائف)، نه م غه زایه له مانگی (شَوَال) ی سالی
هه شته می کۆچی دا پوی دا و کافره کان شکان.
(و) هه روه ها (سَلَّ بَدْرًا) پرسیار له غه زای (بَدْر) بکه.

(بَدْر): گوندیکه له نیوان (مَكَّة) و (مَدِينَة)، ده که ویتته پوژئاوای باشوری (مَدِينَة)، نه م
غه زایه له مانگی په مه زان سالی دووه می کۆچی دا پوی دا و کافره کان شکان و هه فتا
که سیان لی کورزا و هه فتای تریش به دیل گیران.
(و) هه روه ها (سَلَّ أَحَدًا) پرسیار له غه زای (أَحَد) بکه.

(أَحَد): کتویکه له باکوری پوژه لاتی (مَدِينَة) ی پیروژ، نه م غه زایه له مانگی (شَوَال)
سالی سییه می کۆچی پوی دا، هه فتا (صَحَابَة) شه هید بون، به لام له گه ل نه وه شدا
(صَحَابَة) کان ﷺ مه یدانی جه نگیان به جی نه هیشت تا کافره کان به ناچار ی
مه یدانه که یان به جی هیشت و گه پانه وه بو (مَكَّة) ی پیروژ.

خوای گه وره له م نایه ته دا باسی نازایه تی (صَحَابَة) کانی (أَحَد) ده کا و ده فهرموی:
﴿وَلَقَدْ صَدَقَكُمُ اللَّهُ وَعْدَهُ إِذْ تَحُسُّونَهُمْ بِإِذْنِهِ حَتَّى إِذَا فَشِلْتُمْ وَتَنَزَّعْتُمْ فِي الْأَمْرِ وَعَصَيْتُمْ
مَنْ بَعْدَ مَا أَرَاكُمْ مَا تُحِبُّونَ مِنْكُمْ مَنْ يُرِيدُ الدُّنْيَا وَمِنْكُمْ مَنْ يُرِيدُ الْآخِرَةَ ثُمَّ صَرَفَكُمْ
عَنْهُمْ لِيَبْتَلِيَكُمْ وَلَقَدْ عَفَا عَنْكُمْ وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ﴾ آل عمران: ۱۵۲، به راستی

الْمُصْدِرِ الْبَيْضِ حُمْراً بَعْدَ مَا وَرَدَتْ (۱۲۹) مِنَ الْعِدَا كُلِّ مُسَوِّدٍ مِنَ اللَّيْلِ

خوای گهور وه عدهی خوئی هینا جئی، که سهر کهوتنی دانئی لهو کاتهی به ئیزنی خوای گهوره کافره کانتان ده کوشتن و به شمشیره کانتان ئهوانتان راده مالین، ئهو سهر کهوتنهش ههر بهردهوام بوو تا ئیوه ترسان و ململانه تان کرد له بارهی مانه وه له سهر چیا به که، ئیوه له فهرمانی پیغه مبهری سهر کرده علیه السلام دهر چون پاش ئه وهی خوای گهوره ئهو سهر کهوتنهی دابونئی که پیتان خوش بوو، هه ندیک له ئیوه دونیا یان دهوئی بویی له چیا به که دابه زین، هه ندیکش قیامه تیان دهوئی— که ئهو ده که سانه بون له سهر چیا به که مانه وه و شه هید کران—، ئینجا به هوئی ئهو تاوانه خوای گهوره ئیوهی له کافره کان گهرانده وه و کافره کانی به سهر ئیوه دا زال کردن تا ئیوه تاقی بکاته وه، به راستی خوا ئیوهی عهفو کرد لهو تاوانه— ئه گهر نا: ئهو تاوانه شیایوی سزایه کی گهره تر بوو— خوای گهوره خاوه نی نیعمه ته له سهر ئیمانداران.

جا ئه م سئی غه زایانه (فُصُولُ حُتْفٍ) وهرزه کانی به هیلاکچوون بون (لَهُمْ) بۆ کافره کان (أَدَهَى) ئهو به هیلاکچوونه کاره ساتتر و موسیبه تر بوو (مِنَ الْوَحْمِ) له مردنیکه به کۆمه ل که به هوئی نه خوشیه کی بلاء بوویه وه بئی.

ئینجا ئیمامی (البوصیری) باسی جوامیری و لیزانی (صَحَابَةُ) کان علیه السلام ده کا له به کارهینانی چه کدا، جا ده فهرموئی:

(الْمُصْدِرِ) ئهو پالّه وانه کشینه ره وهن، واته: ده گهرینه وه (الْبَيْضِ) شمشیره سپیه کانیان (حُمْراً) به سۆرایه تی خوینه وه ده یان گهرینه وه (بَعْدَ مَا وَرَدَتْ) پاش ئه وهی شمشیره سپیه کان راده وه شیندران و ده گه یشتنه (مِنَ الْعِدَا) لای دوژمنه کانیان (كُلِّ مُسَوِّدٍ) ده گه یشتنه گشت په شایه تیه کان (مِنَ اللَّيْلِ) لهو بناگوئیانهی مووی په شیان پیوهیه.

واته: شمشیره سپیه کانیان له سهر کی کافره کان ده ده ن و به خوینی کافره کان سۆر ده بن، ئینجا ده یکشینه وه تا کۆتایی جهنگ خوینه کهی لیئاسپنه وه، چونکه ماوه یان نیه و ههر له هه لمه تبردندان.

حه زه تهی (عَبْدُ الرَّحْمَنِ بْنِ عَوْفٍ رضی الله عنه) له باسی کوشتنی (أَبُو جَهْلٍ) رضی الله عنه فهرموویه تی: ﴿... فَأَبْتَدَرَاهُ بِسَيْفَيْهِمَا فَضْرَبَاهُ حَتَّى قَتَلَاهُ، فَقَالَ النَّبِيُّ صلی الله علیه و آله: أَيَكُمَا قَتَلَهُ؟ قَالَ كُلُّ مُنْهُمَا: أَنَا قَتَلْتُهُ. قَالَ صلی الله علیه و آله: هَلْ مَسَحْتُمَا سَيْفَيْكُمَا؟ قَالَا: لَا. فَنَظَرَ النَّبِيُّ صلی الله علیه و آله فِي السَّيْفَيْنِ، فَقَالَ: كَلَّا كُمَا قَتَلْتُهُ...﴾ رواه البخاري ومسلم، جا هه ردوو کوره لاوه کان هه لمه تیان برده سهر

وَالْكَاتِبِينَ بِسْمِ الْخَطِّ مَا تَرَكْتَ (۱۳۰) أَقْلَامُهُمْ حَرْفَ جِسْمٍ غَيْرِ مُنْعَجِمٍ
شَاكِيَ السِّلَاحِ لَهُمْ سِيمًا تُمَيِّزُهُمْ (۱۳۱) وَالْوَرْدُ يَمْتَازُ بِالسِّمَاءِ عَنِ السَّلَمِ

(أَبُو جَهْل) به شمشیره کانیان لیساندا و کوشتیان، جا پیغهمبه رسول الله ﷺ فهرمووی: کامتان
(أَبُو جَهْل) ی کوشتووه؟ همدردو وکیان گوتیان: من کوشتومه. جا پیغهمبه رسول الله ﷺ
فهرمووی: شمشیره کانتان سرپووتهوه؟ گوتیان: نا. جا پیغهمبه رسول الله ﷺ تهماشای همدردو و
شمشیره کانی کرد و فهرمووی: همدردو وکتان (أَبُو جَهْل) تان کوشتووه.

جا ههروهك (صَحَابَةُ) كان رسول الله ﷺ له به کارهیتانی شمشیردا لیزان بون، ئه وهاش له
به کارهیتانی پرمو تیردا لیزان بون، ههروهك ئیمامی (البُوصیري) ده فهرمووی:
(وَالْكَاتِبِينَ) ئه و پالاهانانه نووسه رن (بِسْمِ الْخَطِّ) به و سه ره رپمه بۆرانه ی له شاری
(خَطِّ)، یان له درهختی (خَطِّ) دروست کراون.

واته: ههروهك نووسه ر پینووسه که ی داده نیتته سه ر کاغه ز و شوینی نووسینه که ش
دیاره، ئه وهاش (صَحَابَةُ) كان رسول الله ﷺ رپمه کانیان ده چه قانده ناو لاشه ی کافره کان و
(مَا تَرَكْتَ أَقْلَامُهُمْ) پینووسه کانیان = رپمه کانیان هیچ شوینیکیان نه هیشته وه (حَرْفَ
جِسْمٍ) له هیچ لایه کی لاشه ی کافره کان (غَيْرِ مُنْعَجِمٍ) به بی نوخته دانان.

واته: گشت شوینیکی لاشه ی کافره کان ئاسه واری پمی (صَحَابَةُ) کانی رسول الله ﷺ پیوه دیار
بوو. جا ئه مهش ئاماژه یه بۆ ئه م چه دیسه، که پیغهمبه رسول الله ﷺ له باره ی پم
فهرموویته: ﴿جُعِلَ رِزْقِي تَحْتَ ظِلِّ رُمْحِي، وَجُعِلَ الذِّلَّةُ وَالصَّغَارُ عَلَى مَنْ خَالَفَ
أَمْرِي﴾ (رواه البخاري، بژیوی من خراوته ژیر سیهری رپی من، زه لیلی و سه رشوړیش
خراوته سه ر ئه و که سه ی دژایه تی فهرمانی من ده کا.

جا له بهر ئه وه ی ئیمامی (البُوصیري) ته نها باسی شمشیر و پمی کرد، له وانه یه
که سیك و تییگا: (صَحَابَةُ) كان رسول الله ﷺ چه کی تریان نه بوبی. جا ئیمامی (البُوصیري) ئه و
تیتنه که یشتنه هه له یه رهد ده کاته وه و ده فهرمووی:

(شَاكِيَ السِّلَاحِ) پرچه کی به هیز = چه کی ته واو و به هیز (لَهُمْ) بۆ (صَحَابَةُ) كان رسول الله ﷺ
(سِيمًا) نیشانه یه (تُمَيِّزُهُمْ) ئه و نیشانه یه جیا یان ده کاته وه له کافره کان، چونکه
خوای گه ورده فهرمانی پی کردبون: خویان پرچه ک بکه ن و خویان بۆ دوژمنانی ئیسلام
به هیز بکه ن. ههروهك ده فهرمووی: ﴿وَأَعِدُّوا لَهُمْ مَا اسْتَطَعْتُمْ مِنْ قُوَّةٍ وَمِنْ رِبَاطِ الْخَيْلِ
تُرْهِبُونَ بِهِ عَدُوَّ اللَّهِ وَعَدُوَّكُمْ وَآخَرِينَ مِنْ دُونِهِمْ لَا تَعْلَمُونَهُمُ اللَّهُ يَعْلَمُهُمْ﴾ (الأنفال: ۶۰،
ناماده بکه ن بۆ دژایه تی کافره کان هه رچه ندی له تو انا تاندا هه یه له هیزی چه ک

تَهْدِي إِلَيْكَ رِيَّاحُ النَّصْرِ نَشْرَهُمْ (۱۳۲) فَتَحَسِبُ الزَّهْرَ فِي الْأَكْمَامِ كُلِّ كَمِي

هاویشن و راگرتی ولاغی جهنگی، تاکو بهو هیزه دوژمنی خوا و دوژمنی خوتان
بترسین، هم هه ندیک دوژمنی تری جگه له وانش بترسین که نیوه نازان چ
دوژمنیکن، هر خوا نه یانزانی.

جا (صَحَابَة) کان ﷺ بهو نیشانه یه جیا ده کرینه وه له کافره کان، هه روهک (وَالْوَرْدُ)
دره ختی گوله باغ (يَمْتَانُ) جیا ده بیته وه (بِالسَّيْمَا) به نیشانه ی خوی: که گوله که ی
پهنگی جوانه و بونی خۆشه (عَنِ السَّلَمِ) له دره ختی (سَلَمَ) جیا ده بیته وه، چونکه
کلوکی (سَلَمَ) پهنگی زهرده و وهک گوله باغ بونی خۆش نیوه جوانیش نیه.

که و ابو: (صَحَابَة) کان ﷺ گوله باغی باغه کانی غیره و نازایه تین و به نوری (جهاد) و
خواپه رستی پوویان ده دره و شیتته وه، هه روهک خوی گه وره ده فه رموی: ﴿سَيَمَاهُمْ فِي
وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ﴾ الفتح: ۲۹، (صَحَابَة) کان ﷺ نیشانه ی خویان له رووی
خویاندا یه له ناسه واری سوجه بردن بۆ خوی گه وره.

ئینجا ئیمامی (البوصيري) باسی سه رکه و تنی (صَحَابَة) کان ﷺ ده کا و ده فه رموی:
(تَهْدِي إِلَيْكَ) به دیاری بۆ تو ده نیژی (رِيَّاحُ النَّصْرِ) بایه کانی سه رکه و تن (نَشْرَهُمْ)
بۆنه خۆشه که ی هه والی سه رکه و تنی (صَحَابَة) کان ﷺ به سه ر دوژمنانی ئیسلامدا،
واته: بای سه رکه و تن، هه والی سه رکه و تنی (صَحَابَة) کان ﷺ به دیاری بۆ تو ده نیژی،
مه به ستیش به بای سه رکه و تن بای (صَبَا) یه، پیغه مبه ر ﷺ فه رموویه تی: ﴿نُصِرْتُ
بِالصَّبَا وَأُهْلِكْتُ عَادًا بِالْبُؤْرِ﴾ رواه البخاري ومسلم، به بای (صَبَا) سه رکه و تنم دراوه تی،
گه لی (عاد) ش به ره شه با به هیلاک درا.

جا کانی ته ماشای (صَحَابَة) کان ﷺ ده که ی (فَتَحَسِبُ) وا گو مان ده به ی و وا
تیده که ی (الزَّهْرَ فِي الْأَكْمَامِ) وهک خونچه کلوکی ناو به رکه کانه (كُلِّ كَمِي) گشت
نازا و دلیریکی (صَحَابَة) کان ﷺ، واته: گشت (صَحَابَة) یهک له ناو زری و چه کی خوی دا
وهکو خونچه کلوکی نه پیشگفتووی ناو به رگی خۆیه تی.

ئه مه ش ئاماژه یه بۆ چه دیسه که ی ئیمام (العباس) ی مامی پیغه مبه ر ﷺ که له باسی
غه زای (فَتْح مَكَّة) دا فه رموویه تی: ﴿... حَتَّى مَرَّ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ فِي كَيْتَةِ الْخَضِرَاءِ
وَفِيهَا الْمُهَاجِرُونَ وَالْأَنْصَارُ، لَا يُرَى مِنْهُمْ إِلَّا الْحَدَقُ مِنَ الْحَدِيدِ...﴾ رواه الإمامان: ابن کثیر
والطبي فی سیرتیهما، تا پیغه مبه ر ﷺ له گه ل هیزه تاییه ته سه وزه که ی خوی رابرد - که له

كَأَنَّهُمْ فِي ظُهُورِ الْخَيْلِ نَبْتُ رَبِّا (۱۳۳) مِنْ شِدَّةِ الْحَزْمِ لَا مِنْ شِدَّةِ الْحَزْمِ طَارَتْ قُلُوبُ الْعِدَا مِنْ بَأْسِهِمْ فَرَقًا (۱۳۴) فَمَا تَفَرَّقَ بَيْنَ الْبَهُمِ وَالْبَهُمِ

(مُهاجر) و (الأنصار) هكان پيك هاتبوو، تنها گليتهى چاويان ديار بوو، چونكه به جهكو زرى ناسن خويان پوشيوو.

ئينجا نيمامى (البوصيري) باسى سوارچاكى (صحابه) كان ﷺ دهكا و دهفه رموى: (كَأَنَّهُمْ) وهك بلى (صحابه) كان ﷺ ويده چن (فِي ظُهُورِ الْخَيْلِ) له سهر پشتى تهسپه كانيان (نَبْتُ رَبِّا) وهك داربه پوى سهر ته پوله كانن.

واته: له جهنگدا (صحابه) كان ﷺ له سهر پشتى تهسپه كانيان ناكه ونه خواره وه، ههروهك داربه پوى سهر ته پوله كانيش با ولافاو كارى ليناكا.

جا ئه و سوارچاكى (صحابه) كانيش ﷺ (مِنْ شِدَّةِ الْحَزْمِ) به هوى به هيزى خوراكى خويان بوو (لا) نهك (مِنْ شِدَّةِ الْحَزْمِ) به هوى به ستنى تهنگه = پشيتنه كانى زينى تهسپه كان.

ئيتربو (صحابه) كان ﷺ ئه و شانازيه بهسه: كه خوى گه و ره سوپه تيكى قورئانى به ناوى (العاديات) = تهسپه كانى (صحابه) كان و گشت (مُجاهد) هكانى تر ناردوته خواره وه، له و سوپه ته دا خوى گه و ره سوپند به و تهسپانه دهخوا كه ئه وان له سهر پشتيان سوار دهن و غزا دهكن، خوى گه و ره دهفه رموى: ﴿بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ * وَالْعَادِيَاتِ ضَبْحًا﴾ سوپند دهخوم به و تهسپانهى له غهزادا غار دده و نهنگى (نوح نوح) له هه ناسه يان دپته دهر وه ﴿فَالْمُورِيَاتِ قَدْحًا﴾ جا سوپند به و تهسپانهى به هوى غاردان پروشكه ناگر له بن سمه كانيان دهرده كه ﴿فَالْمُغِيرَاتِ صُبْحًا﴾ جا سوپند به و تهسپانهى له كاتى به ياندا هيرش دهكه نه سهر دوژمنانى ئيسلام ﴿فَأَثَرُنَّ بِهِ نَقْعًا﴾ جا تهسپه كان به و غاردانه توژ و غوباريان له زهمين پهيدا كرد ﴿فَوَسَطْنَ بِهِ جَمْعًا﴾ جا تهسپه كان به و غاردانه چونه ناو كوهمه لى دوژمنانى ئيسلام. جا كه ئه وه سيفه تى تهسپه كان بى، ئه بى سيفه تى سوار تهسپه كان چون بى؟! په حمه تى خوا له نيمامى (البوصيري)، زور چاكى پيكاهه.

ئينجا كه نيمامى (البوصيري) باسى پرچه كى و سوار چاكى (صحابه) كانى ﷺ كرد، ئه م جاره باسى به ره م و ته نجامى ته و سيفه ته چاكانه دهكا و دهفه رموى: (طَارَتْ) فرى، واته: هاته له رزين (قُلُوبُ الْعِدَا) دلى دوژمنانى ئيسلام (مِنْ بَأْسِهِمْ)

وَمَنْ تَكُنْ بِرَسُولِ اللَّهِ نُصْرَتُهُ (۱۳۵) إِنَّ تَلْقَاهُ الْأُسْدُ فِي آجَامِهَا تَجِمُ

به هوی به هیزی و توندی (صَحَابَة) کان ﷺ له جهنگدا (فَرَقًا) له ترسی (صَحَابَة) کان ﷺ،
ههروهک خوی گه وره دهفه رموی: ﴿وَيَخْلِفُونَ بِاللَّهِ إِنَّهُمْ لَمِنْكُمْ وَمَا هُمْ مِنْكُمْ وَلَكِنَّهُمْ قَوْمٌ يَفْقَهُونَ﴾ التوبه: ۵۶، کافره کانی (مُتَافِق) سویند به خوا دهخون: نهوان له چینی
نیوهی ئیماندارن. له حاله تیگدا نهوان له چینی نیوه نین و کافرن، بهلام نهوان گهلیکن
له نیوهی ئیماندار دهترسین، بویی سویندی به درو دهخون.

جا به نهاندازهیهکی وهها دوژمنانی ئیسلام له (صَحَابَة) کان ﷺ دهترسان: که (فَمَا تَفَرَّقُوا) دلی نهوان جیاوازی نهدهکرد (بَيْنَ الْبِهِم) له نیوان بهرخه کانی ساوا و
(وَالْبِهِم) له نیوان پالنهوانه کانی نازا.

جا وایتمهگه: نهو ویچواندنه زیده پویی تیدایه، چونکه خوی گه وره پشتگیری
دهکا و دهفه رموی: ﴿لَأَنْتُمْ أَشَدُّ رَهْبَةً فِي صُدُورِهِمْ مِنَ اللَّهِ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَفْقَهُونَ﴾
الحشر: ۱۳، بهراستی نیوهی موسولمان ترستان بههیتره له دلی (مُتَافِق) و جوله کاندا، له
ترسی خودا، واته: نهو کافرا نه زیاتر له نیوه دهترسین نهک له خودا؟ چونکه نهوان
گهلیکن تیناگه و نازانن گه وره یی و هیزی خوا چهنده.

جا له وانهیه کهسیک بپرسی: خو ژماره ی کافره کان له (صَحَابَة) کان ﷺ زیاتر بوو،
نه ی هوی چی بوو هر (صَحَابَة) کان ﷺ سه رکه و توو بون، جا ئیمامی (البوصیری)
وهلام ده داته وه:

نهو سه رکه و تنه ی (صَحَابَة) کان ﷺ به هوی شوینکه و تنی پیغه مبه ر ﷺ بوو، که و ابوو:
(وَمَنْ تَكُنْ) هه ر کهسیک ببی (بِرَسُولِ اللَّهِ) به هوی پیغه مبه ر ﷺ (نُصْرَتُهُ)
پشتیوانی بکری و سه رکه و تنی بدریتی، واته: وهک (صَحَابَة) کان ﷺ به رگری له
پیباری پیغه مبه ر ﷺ بکا، ئه ویش وهکو (صَحَابَة) کان ﷺ - به به رکه تی
پیغه مبه ر ﷺ - سه رکه و تنی بو ده بی، به شیوهیه کی وهها: (إِنَّ تَلْقَاهُ الْأُسْدُ) نه گه ر
کومه لی شیره کان بیگه نی (فِي آجَامِهَا) له ناو بیشه لانی خویاندا، نه وه له بهر خاتری
پیغه مبه ر ﷺ (تَجِم) شیره کان بی دهنگ ده بن و ملکه چی بو ده که ن.

جا نه مهش ئامازهیه بو به سه رهاته که ی چه زه تی (سَفِينَة) ﷺ - که خزمه تکاریکی
پیغه مبه ر ﷺ بوو - و فه رموویه تی: ﴿لَهُ غَزَايَ (رُوم) که شتیه که مان شکا، جا من
سواری ته ختهیه کی که شتیه که بوم تا گه یشته دور گیه کی ناو ده ریا که، له ناک

وَلَنْ تَرَى مِنْ وَلِيٍّ غَيْرٍ مُتَّصِرٍ (۱۳۶) بِهِ وَلَا مِنْ عَدُوٍّ غَيْرٍ مُنْقَصِمٍ

شیرم لی پیدای بو، جا منیش به شیر کهم گوت: (إِنِّي سَفِينَةٌ مَوْلَى رَسُولِ اللَّهِ ﷺ) من (سَفِينَةٌ)م خزمه تکاری پیغمبرم ﷺ. جا شیر که دهستی به کلک ته کاندن کرد و هات له ته نیستم دهرویشست تا راسته پریی کردم، جا شیر کهش گهراوه ناو بییشه لانه کهی خوی ﷻ. نیمام (عبدالرزاق و نیمامی (البیهقی) کتیراویه تیان وه.

جا که نیمامی (البوصیری) له (بیت) ی پابردودا فهرموی: هر که سیک به هوی پیغمبر ﷺ پشتیوانی بکری، سرکه وتوو ده بی. ئەم جارە ئەو هەمان بۆ باس دهکا: که ئەو سەرکه وتنه شتیکی بهرده وامه، ههتا مرووف یارمه تی پربازی پیغمبر ﷺ بدا، خودا یارمه تی ددها، جا ده فهرموی:

(وَلَنْ تَرَى) به ته نکید = بی گومان نابینی (مِنْ وَلِيٍّ) هیچ دوستی پیغمبر ﷺ (غَيْرِ مُتَّصِرٍ) سرکه وتوو نه بی (بِهِ) به پیغمبر ﷺ.

واته: هر که سیک دوستایه تی پیغمبر ﷺ بکا و بهرگری له پربازده کهی بکا، بیگومان به بهر که تی پیغمبر ﷺ سرکه وتوو ده بی، چونکه خوی گه وره ده فهرموی: ﴿وَمَنْ يَتَوَلَّ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَالَّذِينَ آمَنُوا فَإِنَّ حِزْبَ اللَّهِ هُمُ الْغَالِبُونَ﴾ المائده: ۵۶، هر که سیک دوستایه تی خواو پیغمبر ﷺ و ئیمانداران بکا و یارمه تی ئایینی ئیسلام بدا، ئەو هە بیگومان هەر گرۆهی خوا زالبوو و سەرکه وتوو ه.

(وَلَا) ههروه ها نابینی (مِنْ عَدُوٍّ) هیچ دوژمنی پیغمبر ﷺ (غَيْرِ مُنْقَصِمٍ) پارچه کراو و پشت شکاو نه بی، واته: به لام به و مهرجهی موسولمانان به بی گهردی بهرگری له ئیسلام بکهن، چونکه خوی گه وره ده فهرموی: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِن تَنصُرُوا اللَّهَ يَنْصُرْكُمْ وَيُثَبِّتْ أَقْدَامَكُمْ * وَالَّذِينَ كَفَرُوا فَتَعْسًا لَهُمْ وَأَضَلَّ أَعْمَالَهُمْ﴾ محمد ﷺ ۸، ۷، هۆ ئەو کەسانە ی ئیمانان هیناوه، ئەگەر ئیوه یارمه تی ئایینی خوا بدەن، خودا سەرکه وتنتان ده داتی و له جهنگدا پییه کانتان جیگیر دهکا، ئەوانه ی کافر بوینه به هیلا کچوون بۆ ئەوانه و خوی گه وره کرده وه کانیانی پوچهل کردوه و سودی لیتاینن. جا له وانه یه که سیک بلی: ئەو هە زانیمان: موسولمانان له بهر خاتری پیغمبر ﷺ له دونیادا سەرکه وتنیان ده دریتی و به سەر کافره کاندان زال ده بن، ئایا له قیامه تیش ئەو خاتره ی پیغمبر ﷺ ره چاو ده کری و موسولمانان له بهر خاتری وی پزگار ده بن؟ جا نیمامی (البوصیری) وه لام ده داته وه و ده فهرموی:

أَحَلَّ أُمَّتَهُ فِي حِرْزِ مِلَّتِهِ (١٣٧) كَاللَّيْثِ حَلَّ مَعَ الْأَشْبَالِ فِي أَجَمٍ

(أَحَلَّ أُمَّتَهُ) پیغمبر ﷺ نوممه تی خوی دابه زاندوه و دایناوه (فِي حِرْزِ مِلَّتِهِ) له ناو قه لاتئی نایینی خوی، واته: نوممه تی خوی به نایینی خوی پاراستوه، که وه قه لاتئیکی پاریزدوه و مه ترسی له سه رنیه، چونکه نه وها خوی گه وره گفتی پی داوه ﴿عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ تَلَا قَوْلَهُ تَعَالَى: (رَبِّ إِنَّهُنَّ أَضْلَلْنَ كَثِيرًا) الْآيَةَ، وَقَوْلَهُ تَعَالَى: (إِنَّ تُعَذِّبُهُمْ فَإِنَّهُمْ عِبَادُكَ) الْآيَةَ، فَرَفَعَ ﷺ يَدَيْهِ وَقَالَ: االلَّهُمَّ أُمَّتِي، أُمَّتِي، وَبَكِي... فَقَالَ اللَّهُ تَعَالَى: يَا جِبْرِيلُ اذْهَبْ إِلَى مُحَمَّدٍ فَقُلْ: إِنَّا سَرَضْنَاهُ فِي أُمَّتِكَ وَلَا نَسُوءُكَ﴾ رواه مسلم، پیغمبر ﷺ نه و دوو نایه تانه ی رابر دووی خویندنه وه، جا دهسته کانی بهرز کردنه وه و دو عای کرد و فهرمووی: خودایه نوممه تی من، نوممه تی من، واته: ره حم به نوممه تی من بکه. جا پیغمبر ﷺ گریا... جا خوی گه وره فهرمووی: (جِبْرِائِيلُ) برؤ لای (مُحَمَّدٌ) پی پی بلی: له باره ی نوممه تی رازیت ده که یین و دلته نگت ناکه یین. واته: ره حم به هه موو نوممه تی ده که یین.

ئیمامی (النَّوَوِي) فهرموویه تی: نه م حه دیسه موژده یه کی گه وره ی تیدایه بؤ نه م نوممه ته ی ئیسلام، به هوی نه و وه عده ی خوا داویه تی، هه م ئومیدترینی حه دیسه کانه بؤ نوممه تی ئیسلام.

جا پیغمبر ﷺ به جورئیکی وه ها به قه لاتئی نایین نوممه تی خوی پاراستوه: (كَاللَّيْثِ) وه کو شیر (حَلَّ) دابه زبئی (مَعَ الْأَشْبَالِ) له که ل به چکه کانی (فِي أَجَمٍ) له ناو بییشه که لاتئیکدا.

واته: هه روه کو نه که ر شیر له که ل به چکه کانی له ناو بییشه که لاتئیکدا بی، هیه شتیک ناتوانی زیانی لیبد، نه وهاش هه رکه سیك وه که ل پیغمبر ﷺ بکه وی و بیته ناو نایینی ئیسلام، ناگری کوفر زیانی لینادا، هه روه که له حه دیسیکی (قُدْسِي) ی بی هیژدا هاتوه: خوی گه وره ده فهرمووی: ﴿لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ حِصْنِي، فَمَنْ دَخَلَ حِصْنِي أَمِنَ مَنْ عَدَائِي﴾ أخرجه أبو نعيم في الحلية وابن النجار، وضعفه الحافظ العراقي في تخريج أحاديث الأحياء، (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) قه لاتئی منه، هه رکه سیك بیته ناو قه لاتئی من، له عه زابی من نه مین ده بی.

جا له وانه یه که سیك بلی: نه وه ی له رابر دوودا گوترا، وا ده که یه نی: نایینی ئیسلام ته نها به هیژی چه ک سه رکه وتنی وه ده ست هی ناوه. جا ئیمامی (البُوصَيْرِي) نه و بؤ چوونه به وه رهد ده کاته وه: که به کاره ی نانی چه ک- له راستی دا- بؤ پاراستنی

كَمْ جَدَلْتُ كَلِمَاتُ اللَّهِ مِنْ جَدَلٍ (۱۳۸) فِيهِ وَكَمْ خَصِمَ الْبُرْهَانُ مِنْ خَصِمٍ
كَفَاكَ بِالْعِلْمِ فِي الْأُمِّيِّ مُعْجَزَةً (۱۳۹) فِي الْجَاهِلِيَّةِ وَالتَّأْدِيبِ فِي الْيَتَمِ

ثانیین بوو، چونکه به هوی قورپئانی پیروژ و (مُعْجَزَة) کانی تری پیغمبر ﷺ زورتر
خه لک موسولمان بووه. جا دهفه رموی:

(كَمْ جَدَلْتُ) زور که سی دهمکوت کردون (کَلِمَاتُ اللَّهِ) قورپئانی پیروژ (مِنْ جَدَلٍ) له و
که سهی زور ململانه و مشت و مپی ده کرد (فِيهِ) له باره ی ثانیین ئیسلام، که زور
پرسیاریان له پیغمبر ﷺ ده کردن و گومانیان له ئیسلامدا پهیدا ده کردن، جا خوای
گه وره بۆ دهمکوت کردنی نه وان په کسره نایه ته کانی قورپئانی بۆ پیغمبر ﷺ
ده نارنده خواره وه.

بۆ نمونه: ﴿وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الرُّوحِ قُلِ الرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي وَمَا أُوتِيتُمْ مِنَ الْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلًا﴾
الاسراء: ۸۵، نهی پیغمبر ﷺ کافره کان له باره ی روح = گیان پرسیاړت لیده که نه؟ له
وه لاما بللی: روح نهیته کی شاراه ی خودایه و جگه له خوا هیچ که سیک نایزانی،
نیو هس ته نها به شیکی که م زانستان دراوه تی.

(وَكَمْ خَصِمَ الْبُرْهَانُ) زور جار به لگه و (مُعْجَزَة) ی پیغمبر ﷺ زال بووه و لای بر دوه
(مِنْ خَصِمٍ) کیشه ی نه و که سهی زور کیشه ده کا له باره ی ئیسلام ﴿عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ
سَأَلَ أَهْلَ مَكَّةَ النَّبِيَّ ﷺ آيَةً؟ فَأَنْشَقَّ الْقَمَرُ بِمَكَّةَ، فَتَزَلَّتْ (اقْتَرَبَتِ السَّاعَةُ وَأَنْشَقَّ الْقَمَرُ)﴾
رواه الشيخان، دانیشتوانی (مَكَّةَ) داوای (مُعْجَزَة) په کیان له پیغمبر ﷺ کرد؟ جا له
(مَكَّةَ) دا مانگ دوو له ت بوو، جا خوای گه وره نایه تی (اقْتَرَبَتِ السَّاعَةُ وَأَنْشَقَّ
الْقَمَرُ) ی نارده خواره وه، واته: دنیا ویران بوون نزیک بووه و مانگ دوو له ت بوو.

جا که ئیمامی (البوصيري) باسی نه وه ی کرد: (مُعْجَزَة) کانی پیغمبر ﷺ
کیشه چی دهمکوت کردوه. نه م جار به باسی نه وه مان بۆ ده کا: که زانایی و دانایی
پیغمبر ﷺ له خوی دا (مُعْجَزَة) په و دهفه رموی:

(كَفَاكَ بِالْعِلْمِ) بۆ تو به سه (بِالْعِلْمِ) نه و زانسته زوره ی (فِي الْأُمِّيِّ) له و پیغمبر
نه خوینده واره دا هیه و ﷺ (مُعْجَزَة) له پوی (مُعْجَزَة) وه (فِي الْجَاهِلِيَّةِ) له
سهرده می نه فامی و بی زانستی دا. واته: نه و (مُعْجَزَة) په به سه: که نه و هه موو زانسته
زوره خوای گه وره له سهرده میکی بی زانستدا داویه تیه نه و پیغمبر نه خوینده واره ی
نازانی بنووسی و بخوینیته وه ﷺ.

﴿الفصل التاسع في التوسل بالنبي ﷺ﴾

خَدَمْتُهُ بِمَدِيحٍ أَسْتَقِيلُ بِهِ (١٤٠) ذُنُوبَ عُمْرٍ مَضَى فِي الشَّعْرِ وَالْخَدَمِ

به لگه له سهر نه خوینده واری پیغمبر ﷺ خوی گه وره ده فهرموی: ﴿الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ النَّبِيَّ الْأُمِّيَّ الَّذِي يَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ... تَأْوِيلُهُ هُمُ الْمُفْلِحُونَ﴾ (الاعراف: ١٥٧)، ره همه تی خوا له و که سانه ی شوین نه و پیغمبره ده خوینده واره ده که ون - که ناوی (مُحَمَّد) ﷺ - سیفه تی نه و پیغمبره یان ده ست ده که وی له لایهن خویان نووسراوه له (تَوْرَة) و له (إِنْجِيل) دا... نه وانه براوه ی به خته وهرن له دنیا و له قیامت.

هر ودها پیغمبر ﷺ فهرمویه تی: ﴿قُولُوا﴾ له سهله وات لیداندا بلین: ﴿اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ﴾ حدیث صحیح رواه الدارقطني والبيهقي.

(و) هر ودها نه و (مُعْجَزَة) یه بۆ تو به سه: (التَّأْدِيبِ) نه و نه دهب و ره وشته جوانه ی (فِي الْيَتِيمِ) له یه تیمدا هیه، که پیغمبره ﷺ، چونکه ته مهنی پیغمبر ﷺ له ناو زگی دایکی دا دوو مانگ بوو، باوکی وه فاتی کرد، خوی گه وره ده فهرموی: ﴿أَلَمْ يَجِدْكَ يَتِيمًا فَآوَى﴾ (الضحی: ٦)، نه ی پیغمبر ﷺ نه دی تو کاتی خوی یه تیم نه بوی، خوی گه وره تو ی حاوانده وه؟ وات: به باپیره ت و مامت به خوی کردی.

له مه گه وره تر (مُعْجَزَة) کامه * (يَتِيمِ) به نه دهب (أُمِّي) عه للامه

﴿الفصل التاسع في التوسل بالنبي ﷺ﴾

﴿به شی نویم: له باسی پارانه وه له خوا به خاتری پیغمبر ﷺ﴾

ئینجا که ئیمامی (البُوصِيرِي) مه دخی پیغمبر ﷺ کرد و باسی (مُعْجَزَة) و (مِعْراج) و غه زایه کانی پیغمبر ﷺ کرد، ههستی کرد: به م کاره باشه له پیغمبر ﷺ نزیک بۆته وه، بۆی به خاتری نه م کاره باشه و به خاتری پیغمبر ﷺ له خوا ده پارێته وه: تا کو له گونا هه کانی خوش ببی و ببیوری، چونکه خوی گه وره ده فهرموی: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَابْتَغُوا إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ﴾ (المائدة: ٣٥)، نه ی نه و که سانه ی ئیمانان هینا وه، له خوا بترسن و ههول بدن له خوا نزیک ببنه وه به خاتری کرده وه چا که کانتان.

بۆی ئیمامی (البُوصِيرِي) ده فهرموی:

(خَدَمْتُهُ) خزمه تی پیغمبر ﷺ کرد (بِمَدِيحِ) به ستایشکردنیک، وات: به م

إِذْ قُلْدَانِي مَا تُخْشَى عَوَاقِبُهُ (١٤١) كَأَنِّي بِهِمَا هَدْيٌ مِّنَ النَّعَمِ

قه سیده‌یه مه‌دحی پیغه‌مبه‌رم ﷺ کرد (أَسْتَقِيلُ) تکای لی‌بوردن له خوا ده‌که‌م (به) به خاتری ئه‌و ستایش‌کردنه‌م (دُثُوبَ عُمْرٍ) تا‌کو له گونا‌هه‌کانی ئه‌و ته‌مه‌نه‌م خو‌ش بی‌ی: که (مَضَى) رۆیشت و به‌سه‌رم برد (فِي الشَّعْرِ) له شیعر گۆتنی دنیا و هم (وَالْخَدَمِ) له خزمه‌ت‌کردنی پیاوانی دنیا به‌و شیعرانه‌م.

ئه‌وه‌ش ئاماژه‌یه بۆ ئه‌و سه‌رده‌مه‌ی که پیشتر ئیمامی (البوصیری) په‌یوه‌ندی له‌گه‌ڵ کاربه‌ده‌ستانی دنیا هه‌بوو و شیعی پێدا هه‌ڵده‌گۆتن، جا له به‌ر ئه‌وه‌ی له‌و په‌فتاره‌ی په‌شیمان‌ه‌و هه‌ست ئه‌کا ئه‌وه‌نده ته‌مه‌نه‌ی به‌فیرۆ داوه، بۆ‌ی به‌ خاتری ئه‌م قه‌سیده‌یه -که له مه‌دحی پیغه‌مبه‌ر ﷺ دایناوه- تا‌کا له خوا ده‌کا: له به‌فیرۆدانی ئه‌وه‌نده ته‌مه‌نه‌ی خو‌ش بی‌ی، چونکه خوای گه‌وره ده‌فه‌رموی: ﴿إِنَّ الْحَسَنَاتِ يُذْهِبْنَ السَّيِّئَاتِ﴾ مود: ١١٤، به‌راستی چاکه‌کان خراپه‌کان لاده‌به‌ن.

هم پیغه‌مبه‌ریش ﷺ فه‌رموویه‌تی: ﴿...وَأَتَّبِعِ السَّيِّئَةَ الْحَسَنَةَ تَمْحُهَا﴾ حدیث حسن رواه الترمذی، به‌ دوا‌ی هه‌ر خراپه‌یه کدا چاکه‌یه‌ک بکه، تا‌کو چاکه‌که خراپه‌که به‌سڕێته‌وه.

جا له‌وانه‌یه که‌سێک به‌رسی: ئایا شیعر گۆتن به‌ سه‌ر پیاوانی دنیا‌دا و خزمه‌ت‌کردنی پیاوانی دنیا، م‌رۆ‌ف توشی گونا‌ه ده‌کا و پ‌ی‌ویستی به‌ تکای لی‌بوردن هه‌یه؟ جا ئیمامی (البوصیری) وه‌لام ده‌داته‌وه‌و ده‌فه‌رموی:

به‌لێ، بۆ‌ی تکای لی‌بوردن ده‌که‌م (إِذْ قُلْدَانِي) چونکه شیعر گۆتنه‌که‌م و خزمه‌ت‌کردنی پیاوانی دنیا به‌و شیعرانه‌م، وه‌ک په‌تی ئا‌زە‌ڵ خه‌ستیا‌نه ئه‌ستۆی من (مَا) چه‌ند تا‌وانی‌کی وه‌ها: که (تُخْشَى) ترس هه‌بوو (عَوَاقِبُهُ) له ده‌ره‌نجامی ئه‌و تا‌وانانه: که سه‌زای خوای گه‌وره‌یه، چونکه پیغه‌مبه‌ر ﷺ زه‌می شیعی دنیا‌یی کردوه‌و فه‌رموویه‌تی: ﴿لَأَنْ يَمْتَلِي جَوْفُ أَحَدِكُمْ قِيحًا خَيْرٌ لَهُ مِنْ أَنْ يَمْتَلِي شِعْرًا﴾ رواه البخاري و مسلم، واته: ناو هه‌ناوی په‌کی‌کتان پر‌کیم بی‌ی، بۆ باش‌زه له‌وه‌ی پر شیعی نا‌هه‌ق بی‌ی. واته: به‌رده‌وام شیعی دنیا‌یی بلێ.

جا به‌ جو‌ری‌کی وه‌ها شیعر و خزمه‌تی پیاوانی دنیا، په‌تی تا‌وانیا‌ن خه‌سته ئه‌ستۆی من (كَأَنِّي) وه‌ک بلێ‌ی: من (بِهِمَا) به‌ ه‌و‌ی تا‌وانی ئه‌و شیعر و خزمه‌ته (هَدْيٍ) دیاری په‌ت له‌ مل‌کراوم (مِنَ النَّعَمِ) له‌و بز‌ن و مه‌ر و وش‌تر و مان‌گایه‌ی په‌تی له‌ مل ده‌کری‌و پاده‌کی‌ش‌ری‌و به‌ دیاری بۆ (مَكَّة) ده‌ن‌یر‌دی.

أَطَعْتُ غَيَّ الصَّبَا فِي الْحَالَتَيْنِ وَمَا (١٤٢) حَصَلْتُ إِلَّا عَلَى الْآثَامِ وَالْتَدَمَ
فِيَا خَسَارَةَ نَفْسٍ فِي تِجَارَتِهَا (١٤٣) لَمْ تَشْتَرِ الدِّينَ بِالْذُّنْيَا وَلَمْ تَسْمِ

واته: ههروهك ئه و جوړه ئاژه لانه ی دیاری ئه نجامه که ی سه ربړینه، ئه وها منیش به
هو ی ئه و شیعر و خزمه ته م ترسام ئه نجامه که م به هیلاکچوون بئ و تووشی سزای خوا
بیم، بویی تکای لیپوردن له خوا ده که م.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) له ههردوو (بیت) ی پابردوودا ئه وه ی باس کرد: که له
به شیکی ته مه نی دا سه رقالی شیعر و خزمه تی پیاوونی دنیا بووه. ئه م جاره باسی
هوکاره که و ئه نجامه بئ سو ده که یان ده کا و ده فهرمو ی:

(أَطَعْتُ) گو یزایه لا بوم (غَيَّ الصَّبَا) بؤ گو مپایی ته مه نی هه رزه کاریم و تازه لاویم،
واته: شوین هه واو هه وه سی سه ره تای ته مه نم که وتم (فِي الْحَالَتَيْنِ) له ههردوو
حاله تی شیعر گو تن و خزمه تی پیاوونی دنیا به شیعره کانم، به لام (وَمَا حَصَلْتُ) به و
شوینه که وتمه م هیچم وه ده ست نه هیتا (إِلَّا) ته نها (عَلَى الْآثَامِ) که وتمه سه ر
تاوانه کان و (وَالْتَدَمَ) په شیمانیم له کاره کانی پابردووم، چونکه ئه و کارانه م بؤ خوا
نه بووه ته مه نی که نجایه تیم به فیرؤ داوه.

واته: ده بوا هه ر له سه ره تای ته مه نمدا خوا په رستیم کردبا، تا کو هاتبامه ریزی ئه و
حه فت که سانه ی له مهیدانی مه حشه ردا کهرما و دلته نگي نابینن، پیغه مبه ر ﷺ
فهرمو یه تی: ﴿سَبْعَةٌ يُظِلُّهُمْ اللَّهُ فِي ظِلِّهِ يَوْمَ لَا ظِلَّ إِلَّا ظِلُّهُ... وَشَابُّ نَشَأَ فِي عِبَادَةِ رَبِّهِ﴾
رواه الشيخان، حه فت جوړه کهس هه نه خوا ی که و ره له رؤزی قیامه ت له سیهری
(عَرَشِ) ی خو ی دایانده نی که جگه له سیهری وی هیچ سیهریکی تر نیه... یه کیك له و
حه فت که سانه: که نجیکه له خوا په رستی دا پیگه یشتی و که نجایه تی خو ی له
خوا په رستی دا به سه ر بر دی.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) له (بیت) ی پابردوودا په شیمانی خو ی ئاشکرا کرد: له
ههردوو کرده وه کانی ته مه نی پابردووی. ئه م جاره خه فه تباری خو ی ئاشکرا ده کا له و
زه ره ری به و کرده وانه کردویه تی و ده فهرمو ی:

(فِيَا خَسَارَةَ نَفْسٍ) ئای له و زه ره ره که و ره ی نه فسی من کردویه تی! (فِي تِجَارَتِهَا)
له کاتی بازرگانیه که ی دا، واته: له و ته مه نه ی پابردووی دا، که له هه واو هه وه سی
دنیا دا به سه ری برد و هیچی بؤ قیامه ت نه کرد، جا بویی نه فسی من زه ره ری کرد:

وَمَنْ يَبِّعْ أَجْلاً مِنْهُ بَعَا جَلَهُ (۱۴۴) يَبِّعْ لَهُ الْغَبْنَ فِي بَيْعٍ وَفِي سَلَمٍ
إِنْ آتَ ذَنْبًا فَمَا عَهْدِي بِمُتَّقِصٍ (۱۴۵) مِنَ النَّبِيِّ وَلَا حَبْلِي بِمُنْصَرَمٍ

چونکه (لَمْ تَشْتَرِ الدِّينَ) به ته وایو ئایینی نه کړی (بِالدُّنْيَا) به دنیا، واته: ئایینی به سهر دنیا دا هه لته بژارد، هه م (وَلَمْ تَسْمُ) مامله تی کرپنیشی نه کرد و گوئی نه دا بانگه وازیه که ی خوا، که ده فهرموی: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا هَلْ أَدُلُّكُمْ عَلَى تِجَارَةٍ تُنْجِيكُمْ مِنْ عَذَابٍ أَلِيمٍ * تُوْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ ذَلِكَ خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ﴾ (الصف: ۱۱۰)، هو نهو که سانه ی باوهرتان به خواو پیغه مبه ر صلی الله علیه و آله هه یه، ئایا شاره زاتان بکه م له بازار گانیه کی به قازانج، بازار گانیه که رزگار تان بکا له عزایینی به نازار؟ بازار گانیه که نه مه یه: به راستی و بی گهردی باوهرتان به خواو پیغه مبه ر صلی الله علیه و آله هه بی و له ریگه ی خوا به مالتان و به گیانتان (جهاد) بکه ن و تیکوشن بو به رزگردنه وه ی ئایینی ئیسلام، نهو بازار گانیه - که باوهر و (جهاد) کردنه بو ئیوه باشره، نه گهر ئیوه بزائن.

جا بو به هیزکردنی (بیت) ی رابردو و ئیمامی (البوصیری) ده فهرموی:
(وَمَنْ) هه ر که سیک (بِیْع) بفروشی (أَجْلاً مِنْهُ) دواپوژی خو ی، واته: قیامه تی خو ی بفروشی (بِعَاجِلِهِ) به دنیای خو ی، واته: له جیاتی قیامه ت دنیا وهریگری، نه وه (یَبِّعْ لَهُ) بو ی ئاشکرا ده بی (الْغَبْنَ) تیشکان و زهره ریکی ته و او (فِي بَيْعٍ) له فروشتنی حازر و (وَفِي سَلَمٍ) له فروشتنی به قهرز، واته: له هیچیکیان قازانج ناکا و به ئاشکرای زهره ر ده کا، هه روه ک خوی گه و ره ده فهرموی: ﴿أُولَئِكَ الَّذِينَ اشْتَرُوا الضَّلَالَةَ بِالْهَدَىٰ فَمَا رَبِحَتْ تِجَارَتُهُمْ وَمَا كَانُوا مُهْتَدِينَ﴾ (البقره: ۱۶)، نه وانه نهو که سانه ن: که گومر ابوونیان کرپوه به ئیمانیه تان، واته: له جیاتی ئیمان کافر بوونیان وهر گرتووه، بو یی بازار گانیه که یان قازانجی نه دا و نه وانیس هه ستیان به و زهره ر نه کرد: که بوینه زهره ر مهن دی دنیا و قیامه ت، چونکه ریگه ی راستیان نه گرتووه.

ئینجا که له چه ند (بیت) ینکی رابردو و ئیمامی (البوصیری) زور دابه زیه سهر نه فسی خو ی و به زهره ر مهن دی دانا، له وه ترسا: نه فسه که ی بی ئومید بیی له لیبوردنی گونا هه کانی ته مه یی رابردو ی، بو یی نه م جاره ده ست به دلدانه وه ی نه فسی خو ی ده کا و ئومیدی شه فاعه تی پیغه مبه ری صلی الله علیه و آله ده داتی و ده فهرموی:
(إِنْ آتَ ذَنْبًا) نه گهر له دوی توبه کردن له گونا هه کانی رابردو م، نه م جاره ش

فَإِنْ لِي ذِمَّةٌ مِنْهُ بِتَسْمِيَّتِي (١٤٦) مُحَمَّدًا وَهُوَ أَوْفَى الْخَلْقِ بِالذِّمِّ

گوناھیکى تر بکه م، هیشتا (فَمَا عَهْدِي بِمُنْتَقِضٍ) به و گوناھه په یمانى من-که
نیمانداریمه - هه لوه شاهه نیه (مِنَ النَّبِيِّ ﷺ) له پیغهمبره ﷺ.

(و) هه روه ها به و گوناھه (لَا حَبْلِي) په یوه نديشم له گه ل پیغهمبره ﷺ - که نوممه تی
ویم - (بِمُنْصَرَمٍ) پچړاو نیه، چونکه من هه ر نیماندارم و هیچ کوفری کشم نه کړدوه و به
گوناھه کړدنیش له نوممه تی پیغهمبره ﷺ ناچمه دهره وه، پیغهمبره ﷺ فه رموویه تی:
﴿ثَلَاثٌ مِنْ أَصْلِ الْإِيمَانِ: الْكَفُّ عَمَّنْ قَالَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَلَا تُكْفَرُهُ بِذَنْبٍ وَلَا تُخْرِجُهُ
مِنَ الْإِسْلَامِ بِعَمَلٍ...﴾ الحديث، رواه أبو داود بسند صحيح، سئ شت له بنچینه ی نیمان،
یه کیکیان: وازهینه لهو که سه ی شاده ی هیناوه، به هیچ گوناھیک کافری نه که ین و به
هیچ کړدوه و یه که له جوغزی ئیسلام دهری نه که ین.

ئینجا که له (بَيْتِ) یرا پردودا نیمامی (الْبُوصِيرِ) فه رمووی: په یوه نديم له گه ل
پیغهمبره ﷺ نه پچړاوه. ئم جاره زیاتر باسی په یوه نديه که ی ده کا و ده فه رموی:
(فَإِنْ لِي ذِمَّةٌ) به راستی من په یمانیکی د لئیاییم هیه (مِنْهُ) له پیغهمبره ﷺ
(بِتَسْمِيَّتِي) به هوی ناولینانم به (مُحَمَّدًا) وه که ناوی پیغهمبره ﷺ.

واته: که ناوی (مُحَمَّدٌ) لیتندراوه، دیاره پیغهمبره ﷺ خوش دهوی و به و ناوه شم
خوشحالم، چونکه پیغهمبره ﷺ فه رموویه تی: ﴿سَمُّوا بِاسْمِي وَلَا تَكْتُمُوا بِكُنْيَتِي﴾ رواه
البخاري ومسلم، ناوی من له مندا له کانتان بنین، به لام (كُنْيَةٍ) من بؤ خوتان دامه نین.
واته: ناسناوی (أَبُو الْقَاسِمِ) بؤ خوتان دامنن.

(وَهُوَ) پیغهمبره ﷺ (أَوْفَى الْخَلْقِ) له هه موو خه لکیک وه فادارتره (بِالذِّمِّ) بؤ
به جیه پتانی په یمانه کان، واته: پیغهمبره ﷺ به خوی فه رموویه تی: ﴿الْمَرْءُ مَعَ مَنْ
أَحَبَّ﴾ رواه البخاري ومسلم، مروؤ له روژی قیامه تدا له گه ل نهو که سه دایه که له دونیادا
خوشی ویستوه.

که واته: منیش پیغهمبره ﷺ خوش دهوی و د لئیام: له روژی قیامه ت به هوی نهو
خوشویستنه شه فاعه تم بؤ ده کاو پرگار ده بم.

جا که نیمامی (الْبُوصِيرِ) له (بَيْتِ) یرا پردودا فه رمووی: پیغهمبره ﷺ له هه موو
که سی که وه فادارتره بؤ به جیه پتانی په یمانه کان. ئم جاره نه وه مان بؤ پوون
ده کاته وه: که نه ویش وه کو موسولمانه کانی تر چاوه پوانی به جیه پتانی نهو په یمانه
ده کا، چونکه زور پیویستی به شه فاعه ت هیه و ده فه رموی:

إِنْ لَمْ يَكُنْ فِي مَعَادِي أَخْذًا بِيَدِي (١٤٧) فَضْلًا وَإِلَّا فَقُلْ يَا زَلَّةَ الْقَدَمِ
حَاشَا أَنْ يُحْرِمَ الرَّاجِي مَكَارِمَهُ (١٤٨) أَوْ يَرْجِعَ الْجَارُ مِنْهُ غَيْرَ مُحْتَرَمٍ

(إِنْ لَمْ يَكُنْ) نه گهر نه وه نه بی (فِي مَعَادِي) له زیندوو بوونه وی قیامه تم (أَخْذًا
بِيَدِي) پیغه مبه رسول الله ﷺ ده ستم نه گری وشه فاعه تم بو نه کا (فَضْلًا) له که وره یو
چاکه ی خو ی، هم (وَإِلَّا) له بهر نه وه په یمانیه له گهل نه ویم هیه: که ئیماندارم و
نوممه تی ویم، نه ویش په یمانی داوه و فهرموویه تی: ﴿لِكُلِّ نَبِيٍّ دَعْوَةٌ مُسْتَجَابَةٌ، فَتَعَجَّلْ
كُلُّ نَبِيٍّ دَعْوَتَهُ، وَإِنِّي اخْتَبَأْتُ دَعْوَتِي شَفَاعَةً لِّأُمَّتِي يَوْمَ الْقِيَامَةِ، فَهِيَ نَائِلَةٌ- إِنْ شَاءَ اللَّهُ-
مَنْ مَاتَ مِنْ أُمَّتِي لَا يُشْرِكُ بِاللَّهِ شَيْئًا﴾ رواه البخاري ومسلم، ههر پیغه مبه ریک دو عایه کی
قبول کراوی هه یو له دونیادا دو عایه که ی خو ی کردوه، منیش دو عایه که ی خو م
هیشتوته وه تا کو بیته شه فاعه تم بو نوممه تم له روژی قیامه تم، نه م شه فاعه ته ی من- إِنْ
شَاءَ اللَّهُ- گشت که سیك له نوممه تم نه گریته وه بهو مهرجه ی به ئیمانیه وه مردبی و
هاو به شی بو خوا دانه نایی.

جا نه گهر پیغه مبه رسول الله ﷺ شه فاعه تم بو نه کا، نه و کاته (فَقُلْ) هاواری به دبختی بکه و
بلی: (يَا زَلَّةَ الْقَدَمِ) نای هاوار له بهر هه لخیسکانی پییه کانم له سپر پردی
جه هه تنه م که وتنه خواره وه م بو ناو ناگری دوزه خ.

جا که ئیمامی (البوصيري) له (بیت) ی پابردودا فهرمووی: نه گهر پیغه مبه رسول الله ﷺ
شه فاعه تم بو نه کا، ده بی هاواری به دبختی بکه م. نه م جاره نه وه مان بو پوون
ده کاته وه: که نه و نه گهر له پیغه مبه رسول الله ﷺ چاوه پروان ناگری و ده فهرمووی:

(حَاشَا) پیغه مبه رسول الله ﷺ پاک و بهری به له وه ی (أَنْ يُحْرِمَ) بی بهش بکا (الرَّاجِي)
نه و که سه ی تکای لیده کا (مَكَارِمَهُ) ریزی لیبنی وشه فاعه تی بو بکا (أَوْ) یان
(يَرْجِعَ) بکه ریته وه (الْجَارُ) نه و که سه ی تکای پاراستنی لیده کا (مِنْهُ) له لای
پیغه مبه روه وه ﷺ (غَيْرَ مُحْتَرَمٍ) به بی ریژ لیئان.

واته: پیغه مبه رسول الله ﷺ نه وه نده که وره و ریژداره: پاکه له و عیبه ی تکای تکاکار په د
بکاته وه و ریژ له و که سه نه نی: که تکای پاراستنی لیده کا ﴿عَنْ جَابِرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: مَا سَأَلَ
النَّبِيَّ ﷺ عَنْ شَيْءٍ قَطُّ فَقَالَ: لَا﴾ رواه البخاري ومسلم، پیغه مبه رسول الله ﷺ ههر شتیکی لی داوا
کرا با، ههر گیز نه یده فهرموو: نا.

جا که پیغه مبه رسول الله ﷺ خاوه نی نه و په وشته جوانه نه و شه فاعه ته زوره بی، دلنیام
نیمه ش به دلشکاوی نا که ریژدریینه وه.

وَمُنْذُ أَلْزَمْتُ أَفْكَارِي مَدَائِحَهُ (١٤٩) وَجَدْتُهُ لَخْلَاصِي خَيْرٌ مُلْتَزِمٌ
وَلَنْ يَقُوتَ الْغَنَى مِنْهُ يَدًا تَرَبَّتْ (١٥٠) إِنَّ الْحَيَا يُنْبِتُ الْأَزْهَارَ فِي الْأَكْمِ

جا له وانه يه كه سيك له ئيمامي (البوصيري) بيرسي: تو به خوت هيجت له
پيغه مبه عليه السلام داوا كرده، نه ويش بوي جي به جي كردبي؟ جا ئيمامي (البوصيري)
وه لام ده داته وه:

به لي، (وَمُنْذُ) له و كاته وه (أَلْزَمْتُ أَفْكَارِي) به پيويستم داناوه له سهر بير و
نه نديشه كاني خوم (مَدَائِحَهُ) مه دح و ستايشه كاني پيغه مبه عليه السلام، له و كاته وه
(وَجَدْتُهُ) پيغه مبه عليه السلام ديتووه و دهستم كه وتووه (لَخْلَاصِي) بو پزگار بوونم له
گشت به لايه ك (خَيْرٌ مُلْتَزِمٌ) چاكترين به جيته نهر و وه فادار بووه.
واته: له و پوژده وه كه دهستم به مه دحي پيغه مبه عليه السلام كرده، پيغه مبه عليه السلام بو
پزگار كردني من، چاكترين وه فادار و فرياكه وته بووه.

نه مهش ئاماژه يه بو توو شېبوني به دهردي ئيفليجي و داناني ئهم قه سيده يه: كه
پيغه مبه عليه السلام له خه وندا په شته ماله كه ي خوي ليوه ريپچا و خوي گه وره شيفاي بو
نارد، هه روهك له سهره تادا باسم كرد.

جا ئهم جاره ئيمامي (البوصيري) باسي نه وه مان بو دهكا: كه شه فاعه تي
پيغه مبه عليه السلام نه وه نده زوره: به شي هه موو كه سيكي موسولمان دهكا، هه روهك
دهه رموي:

(وَلَنْ يَقُوتَ الْغَنَى) نافه وتي و له دهست ناچي دهوله مه ندبون (مِنْهُ) به شه فاعه تي
پيغه مبه عليه السلام (يَدًا تَرَبَّتْ) له دهست نه و كه سه ي زور زور پيويسته و كرده وه ي باشي
كه مه، چونكه شه فاعه تي پيغه مبه عليه السلام گشت موسولمانيك ده گريته وه، هه روهك (إِنَّ
الْحَيَا) باراني سود به خش (يُنْبِتُ الْأَزْهَارَ) كلوكان ده پويئي (فِي الْأَكْمِ) له سهر
ته پولكه كان، هه رچه ند ئاويشيان له سهر راناوه ستی.

واته: گشت موسولمانيك له پوژي قيامه ت به شه فاعه تي پيغه مبه عليه السلام دهوله مه ند
ده بي، هه رچه ند كرده وه ي باشيشي كه م بي، چونكه شه فاعه ته كه ي گشتي يه،
هه روهك باراني گشتي سودي بو كلوكه كاني سهر ته پولكه كانيش هه يه، هه رچه ند
ئاويشيان ليراناوه ستی. پيغه مبه عليه السلام فه رمويه تي: ﴿إِنِّي لَأَشْفَعُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ لَأَكْثَرَ
مِمَّا عَلَى وَجْهِ الْأَرْضِ مِنْ شَجَرٍ وَحَجَرٍ وَمَدَرٍ﴾ حديث حسن رواه الإمام أحمد، له پوژي

وَلَمْ أَرِدْ زَهْرَةَ الدُّنْيَا الَّتِي اقْتَطَفْتُ (١٥١) يَدَا زُهَيْرٍ بِمَا أَتْنِي عَلَى هَرَمٍ

﴿الفصل العاشر: في المناجاة وعرض الحاجات﴾

يَا أَكْرَمَ الْخَلْقِ مَالِي مَنْ أَلُوذُ بِهِ (١٥٢) سِوَاكَ عِنْدَ حُلُولِ الْحَادِثِ الْعَمَمِ

قیامت من شه فاعت ده کهم بو خه لکیکی زورتر لهو درهخت و بهرد و گلمه تهی له
سهر رووی زهمینه.

جا له وانه یه که سیک له نیمامی (البوصیری) بیرسی: ئایا تو بو وده ستهینانی
که لوپه لو پاداشتی دنیا مه دخی پیغه مبهرت ﷺ کردوه، یان بو پاداشتی قیامت؟
ئویش وه لام ده داته وه:

من بو پاداشتی قیامت مه دخی پیغه مبهرم ﷺ کردوه (وَلَمْ أَرِدْ) بهو مه دحه م
نه موستوو (زَهْرَةَ الدُّنْيَا) کلوکی دنیا، واته: نه موستوو جوانی و خوشی دنیا
دهست بکه وی (الَّتِي) نهو کلوکه ی (اقْتَطَفْتُ) که جنیتی و وهی گرتوو (يَدَا زُهَيْرٍ)
مه ردو دهسته کانی (زُهَيْرٍ) شاعیر، که زور پاره و که لوپه لی دنیا ی وهرگرت (بِمَا
أَتْنِي) له بهرامبهر نهو مه دخی کردبو (عَلَى هَرَمٍ) له سهر (هَرَمِ بن سنان) که
دهوله مه ندیکی عه ره بی سهرده می خوی بوو، (زُهَيْرٍ) شاعیریش مه دخی ده کرد،
ئویش له بهرامبهر مه دکرده که پاره ی ده دایی.

مه به ستنی نیمامی (البوصیری) نه وه یه: من وهك نهو شاعیره که لوپه لی دنیا
مه به ست نیه، به لکو بو پاداشتی قیامت مه دخی پیغه مبهرم ﷺ کردوه.

﴿الفصل العاشر: في المناجاة وعرض الحاجات﴾

﴿به شی ده یه م: له باسی پاران وهو درخستنی پیو یستیه کان﴾

ئینجا که ئه م قه سیده یه نزیک کتایی بوو، دووباره نیمامی (البوصیری) به
دواندن پویه پوو- تکای شه فاعت له پیغه مبهرم ﷺ ده کا و ده فهرموئ:
(يَا أَكْرَمَ الْخَلْقِ) هُو ریزدارترینی دروستکرای خوا، واته: هُو پیغه مبهرم ﷺ چونکه به
(إِجْمَاعِ) ی هه موو زانایانی نیسلام: پیغه مبهرم ﷺ له هه موو دروستکراویکی خوا
ریزدارتره، پیغه مبهرم ﷺ فهرموویه تی: ﴿أَنَا سَيِّدُ النَّاسِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ﴾ رواه البخاري ومسلم،
من گه وهی هه موو خه لکم له رۆزی قیامتدا.

*- حه دیه سه که ی پابردووی ﴿أَبِي مُوسَى الْأَشْعَرِيُّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ﴾ فِي قِصَّةِ سَفَرِهِ ﷺ مَعَ عَمِّهِ إِلَى
الشَّامِ... فَأَخَذَ الرَّاهِبُ بِيَدِهِ ﷺ وَقَالَ: هَذَا سَيِّدُ الْعَالَمِينَ هَذَا رَسُولُ رَبِّ الْعَالَمِينَ...﴾

الحديث، حسن رواه الترمذي والبيهقي، وقال الحاكم: حديث صحيح، كه پیغمبر ﷺ له گهل مامی خوئی به سه فهر چووه (شام)، راهیبه که دهستی پیغمبری ﷺ گرت و گوتی: نه مه گه وره ی همه موو عالمه، نه مه پیغمبری په روه رد گاری عالمه.

*-هم ﴿عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَجُلًا ذَكَرَ أَبَا الْعَبَّاسِ فَقَالَ مِنْهُ فَلَطَمَهُ الْعَبَّاسُ فَاجْتَمَعُوا فَقَالُوا: وَاللَّهِ لَنَلْطَمَنَّ الْعَبَّاسَ كَمَا لَطَمَهُ. فَبَلَغَ ذَلِكَ رَسُولَ اللَّهِ ﷺ فَخَطَبَ فَقَالَ: (مَنْ أَكْرَمُ النَّاسِ؟ فَقَالُوا: أَنْتَ يَا رَسُولَ اللَّهِ)...﴾ الحديث، صحيح رواه الإمام أحمد والنسائي والحاكم، پیاوئک به خراپه باسی باوکی نیمام (العباس) ی کرد-که ده کاته باپیری پیغمبر ﷺ - جا نیمام (العباس) ﷺ له په دهستیکی له دهمو لوتی پیاوه که دا، جا خزمه کانی لیدراوه که ویستیان له نیمام (العباس) ﷺ بدهن، جا پیغمبر ﷺ و تاریکی دا و فهرمووی: (کی له همه موو که سیک ریژدار تره؟ گوتیان: تو-نه ی پیغمبری خوا- له همه موو که سیک ریژدارتری)... تا کوتایی حدیسه که.

جا بزانه: دروسته-به دواندنې پوویه پوو- له دواى وه فاتیش بانگی پیغمبر ﷺ بکړی، به به لگه ی حدیسه که ی پابردوی (مالك الدار) که فهرموى: ﴿أَصَابَ النَّاسَ قَحْطٌ فِي زَمَنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، فَجَاءَ رَجُلٌ - وَهُوَ بِلَالُ بْنُ الْحَرِثِ الْمُزْنِيُّ الصَّحَابِيُّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ - إِلَى قَبْرِ النَّبِيِّ ﷺ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ اسْتَسْقِ لَأُمْتِكَ فَإِنَّهُمْ قَدْ هَلَكُوا...﴾ الحديث، صحيح رواه البيهقي وابن أبي شيبة بإسناد صحيح، وذكره الحافظ العسقلاني فى (فتح الباري، باب الإستسقاء)، والحافظ ابن كثير فى (البدایة والنهایة، عام الرمادة)، له سهردهمى نیمام (عمر) ﷺ له (عام الرمادة) دا قاتی و بی بارانی توشی خه لک بوو، (صحابه) یه-که (بلال بن الحرث المزني) بوو ﷺ - هاته سهر گوری پیغمبر ﷺ گوتی: (يا رسول الله) دو عای باران بو نومته ت بکه، چونکه به هیلاک چون... تا کوتایی حدیسه که.

(مَالِي مَنْ) هیچ که سیکم نیه (الود به) په نای بو بیهم تکای پاراستنی لیبکه م (سواک) جگه له تو-نه ی پیغمبر ﷺ - (عند حلول الحادث) له کاتی هاتنی پووداوه که ی (العمم) گشتی قیامت، که همه موو که سیک ده گریته وه.

واته: له کاتی هاتنی وه ستانی مهیدانی (محشر)، که موسولمان و کافر گشتیان و ی کړا له و مهیدانه راده گیرین، جگه له تو-نه ی پیغمبر ﷺ - هیچ که سیکی ترم دهست ناکه وی په نای بو بیهم: تا کو شه فاعه تم بو بکا، چونکه پیغمبره کانی تریش ناوین له مهیدانی (محشر) دا شه فاعه ت بکه ن.

وَلَنْ يَضِيقَ رَسُولَ اللَّهِ جَاهُكَ بِي (١٥٣) إِذَا الْكَرِيمُ تَحَلَّى بِاسْمِ مُنْتَقِمٍ

جا نه مهش نامارذه بؤ ئهم حديسه: ﴿عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: عَنِ النَّبِيِّ ﷺ: يَجْمَعُ اللَّهُ النَّاسَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، فَيَهْتُمُونَ لَذَلِكَ فَيَقُولُونَ: لَوْ اسْتَشْفَعْنَا إِلَى رَبِّنَا حَتَّى يُرْجِنَا مِنْ مَكَانِنَا هَذَا، قَالَ: فَيَأْتُونَ آدَمَ، ثُمَّ نُوحًا، ثُمَّ إِبْرَاهِيمَ، ثُمَّ مُوسَى، ثُمَّ عِيسَى عَلَيْهِمُ الصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ... وَكُلُّ وَاحِدٍ مِنْهُمْ يَقُولُ: لَسْتُ هُنَاكُمْ. قَالَ النَّبِيُّ ﷺ: فَيَأْتُونِي فَأَسْتَأْذِنُ رَبِّي فَيُؤْذَنُ لِي...﴾ الحديث بتمامه رواه البخاري ومسلم، خواى گه وره ئهم خه لکه له مه يدانى (محشر) کو نه کاته وه، جا هه ول نه دهن و نه لئن: وا باشه داواى تکا بکه ين له لای خوا، تا کو لهم را وه ستانه بمانحه سيئته وه. جا نه چنه لای حه زه تنى باب (آدم) و (نوح) و (إبراهيم) و (موسى) و (عيسى) عليهم الصلاة والسلام، تا کو له لای خوا تکايان بؤ بکه ن، جا هه ر يه که يان نه لئى: من له و پله يه نيم. پیغه مبه ر ﷺ فهرمووى: نينجا دینه لای من، منيش نيزن له خوا وه رنه گرم و خوا نيزم نه دا. واته: تکايان بؤ نه که مو خواى گه وره تکام وه رنه گرى و داد گای (محشر) ده ست پئ نه کا.

ئينجا ئيمامى (البوصيرى) دريژه به تکاى خوى ددها و ده فهرموى: (وَلَنْ يَضِيقَ) به رته سک نابى - (رَسُولَ اللَّهِ) هؤ پیغه مبه رى خوا ﷺ - (جَاهُكَ) پيژدارى و پله و پايه به رزى تو (بى) له من، واته: پيژدارى و پله و پايه ي پیغه مبه رى ﷺ به رته سک نيه، به لکو به رفراوانه و به شى منيش ده کا: تا کو شه فاعه تم بؤ بکا (إِذَا الْكَرِيمُ) له و کاته ي له پوژى قيامه ت، خواى گه وره (تَحَلَّى) ناو له خوى دهنئ (بِاسْمِ مُنْتَقِمٍ) به ناوى تو له سين = سزاده ر.

واته: له و کاته ي له پوژى قيامه ت، خواى گه وره ده يه وئ سزای تاوانباران بدا و ده فهرموى: ﴿...أَنَا الْمَلِكُ أُنَا الدِّيَّانُ﴾ رواه البخاري، زاد الإمام أحمد بإسناد حسن: ﴿وَلَا يَنْبَغِي لِأَحَدٍ مِنْ أَهْلِ النَّارِ أَنْ يَدْخُلَ النَّارَ وَلَهُ عِنْدَ أَحَدٍ مِنْ أَهْلِ الْجَنَّةِ حَقٌّ، حَتَّى أَقْصَهُ مِنْهُ...﴾ الحديث، من مه ليكم من تو له سينم، نابى هيج که سيک له دوزه خيان بجيته دوزه خ، له و حاله ته ي مافيکى له سهر که سيکى به هه شتى هه بئ، تا تو له ي مافه که ي بؤ ده سينم له به هه شتى که...

جا نه که ر مروؤ مافى خه لکيشى له سهر نه بئ، له و کاته دا زور پيويستى به شه فاعه ت هه يه: که خواى گه وره فهرمان به باب (آدم) ﷺ ده کا و ده فهرموى: ﴿أَخْرَجَ بَعَثَ النَّارَ مِنْ كُلِّ أَلْفٍ تِسْعِمِائَةٍ وَتِسْعَةً وَتِسْعِينَ. فَذَاكَ حِينَ يَشِيبُ الصَّغِيرُ (وَتَضَعُ كُلُّ ذَاتِ

فَإِنَّ مِنْ جُودِكَ الدُّنْيَا وَضَرَّتْهَا (١٥٤) وَمِنْ عُلُومِكَ عِلْمُ اللُّوحِ وَالْقَلَمِ

حَمَلِ حَمَلُهَا وَتَرَى النَّاسَ سُكَارَى وَمَا هُمْ بِسُكَارَى وَلَكِنَّ عَذَابَ اللَّهِ شَدِيدٌ (الحج: ٢...)

رواه البخاري ومسلم، کۆمهلی دۆزهخیان له ناو نەتەووەکی خۆت دەرکە دەرەو: له هەر هەزارێک نۆسەدو نۆهەدو نۆ کەس دەرکە دەرەو بۆ دۆزەخ. جا لەم رۆژەدا منداڵ مووی سەری سێ دەیی و گشت گیانلەبەرێکی ئاوس بەر داوی و دەبینی خەڵک سەرخۆش، له راستی دا سەرخۆش نین، بەلام عەزابی خوا زۆر بەهێزە.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) باسی پێزداری و گەورەیی پیغمبەری ﷺ کرد: که هەر ئەو تاکە هیوا و ئومیدی پۆژی قیامەتە. ئەم جارە باسی ئەوەمان بۆ دەکا: که ئیمە ی موسوڵمان له بەر خاتری پیغمبەر ﷺ بهخته‌وهر دەبین: هەم له دنیا و هەم له قیامەت. جا دەفەرموی:

(فَإِنَّ مِنْ جُودِكَ) بە راستی ئە ی پیغمبەر ﷺ - بەشیکی خاتری تۆیە (الدُّنْيَا) چاکە ی دنیا و هەم (وَضَرَّتْهَا) چاکە ی هەوی دنیا که قیامەتە.

واتە: ئەو چاکە و نعیمة تانە ی خۆی گەورە له دنیا دا داوێتە ئیمە ی موسوڵمان و هەم ئەو چاکە یە ش که له قیامەت پێمان دەبەخشی، هەردووکیان له بەر خاتری پیغمبەر ﷺ، چونکه له دنیا دا و له قیامەت دا پیغمبەر ﷺ بۆ ئوممەتی خۆی پاراوەتەو خۆی گەورە پارانەوێ قبول کردو:

١- **لە دنیا دا:** ﴿عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ النَّبِيَّ ﷺ تَلَا قَوْلَهُ تَعَالَى: (رَبِّ إِنْهُمْ أَضَلُّنَ كَثِيرًا...) آيَةً، وَقَوْلَهُ تَعَالَى: (إِنْ تُعَذِّبُهُمْ فَإِنَّهُمْ عَبْدُكَ...) آيَةً، فَرَفَعَ ﷺ يَدَيْهِ وَقَالَ: اللَّهُمَّ أُمِّي، أُمِّي. وَبَكَى... فَقَالَ اللَّهُ تَعَالَى: يَا جَبْرِيلُ اذْهَبْ إِلَى مُحَمَّدٍ فَقُلْ: إِنَّا سَنَرْضِيكَ فِي أُمَّتِكَ وَلَا نَسُوءُكَ﴾ رواه مسلم، پیغمبەر ﷺ ئەو دوو ئایە تانە ی رابردووی خویندەنەو، جا دەستەکانی بەرز کردنەو دوای کرد و فەرمووی: خودایە ئوممەتی من، ئوممەتی من. واتە: رەحم بە ئوممەتی من بکە. جا پیغمبەر ﷺ گریا... جا خۆی گەورە فەرمووی: (جَبْرَائِيلُ) بڕۆ لای (مُحَمَّدٌ) پی ی بلی: لەبارە ی ئوممەت رازیت دەکەین و دلتنەگت ناکەین. واتە: رەحم بە هەموو ئوممەت دەکەین.

٢- **لە قیامەت دا:** له دوا ی قبولبوونی شەفاعەتە گەورەکی مەیدانی (مَحْشَر)، پیغمبەر ﷺ به تایبەتی بۆ ئوممەتی خۆی دەپاریتەو فەرموویەتی: ﴿...فَأَرْفَعُ رَأْسِي فَأَقُولُ: يَا رَبِّ أُمِّي أُمِّي. فَيَقَالُ: يَا مُحَمَّدُ ادْخُلِ الْجَنَّةَ مِنْ أُمَّتِكَ مِنْ لَا حِسَابَ

عَلَيْهِ مِنَ الْبَابِ الْأَيْمَنِ مِنْ أَبْوَابِ الْجَنَّةِ، وَهُمْ شُرَكَاءُ النَّاسِ فِي مَاسْوَى ذَلِكَ مِنْ الْأَبْوَابِ... ﴿العِدِيث، رواه البخاري ومسلم، جا سهری خوّم بهرز ده که مه وه ده لیم: هو خودای من، نومته تی من، نومته تی من. واته: ره حم به نومته تی من بکه. جا پیم ده گوتری: هو (مُحَمَّد) نه وانهی له نومته تی تو لیپچانه وه یان له سهر نیه، له ده رگای راستهی به هه شته وه بیان به ناو به هه شت، نه وان جگه له وه ده رگایهش هاو به شی خه لکن له ده رگا کانی تری به هه شت.

(و) هه روه ها- نه ی پیغه مبه رﷺ - (مِنْ عُلُومِكَ) به شیکی زانسته کانی تویه (عِلْمُ اللَّوْحِ وَالْقَلَمِ) نه و زانسته ی قه له م (اللَّوْحُ الْمَحْفُوظُ) دا نووسیویه تی. واته: پیغه مبه رﷺ و (اللَّوْحُ) هه ردوکیان دروستکراوی خودان، به لام پیغه مبه رﷺ له (اللَّوْحُ) و (الْقَلَمِ) گه وره تره، هم نه و زانسته ی خوا به (وَحْيِ) داویه تی به هم دروستکراوه- که پیغه مبه ره رﷺ - زیاتره له و زانسته ی به فه رمانی خوا (الْقَلَمِ) له (اللَّوْحُ) دا نووسیویه تی؟ چونکه زانستی (اللَّوْحُ) زانستیکی دنیایی به و به کوتایی دونیا زانسته که ی (اللَّوْحُ) کوتایی دی، هه روه که پیغه مبه رﷺ فه رموویه تی: ﴿أَوَّلُ مَا خَلَقَ اللَّهُ- تَبَارَكَ وَتَعَالَى- الْقَلَمَ، فَقَالَ لَهُ أَكْتُبْ. قَالَ: يَارَبِّ وَمَا أَكْتُبُ؟ قَالَ: أَكْتُبُ مَقَادِيرَ كُلِّ شَيْءٍ حَتَّى تَقُومَ السَّاعَةُ﴾ حدیث صحیح رواه ابوداود، یه که م شت که خوا دروستی کرد، (قَلَمٌ) = پینووس بوو، جا بی ی فه رموو: بنووسه. (قَلَمٌ) گوتی: خوییه چی بنووسم؟ فه رمووی: نه ندازه ی هه موو شتیک بنووسه تا دونیا ویران نه بی.

به لام زانستی پیغه مبه رﷺ دنیایی و قیامه تی به و به کوتایی دونیا کوتایی نایی، به به لگه ی نه م هه دیسانه:

۱- ﴿عَنْ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: قَالَ فِينَا النَّبِيُّ ﷺ مَقَامًا فَأَخْبَرَنَا عَنْ بَدْءِ الْخَلْقِ حَتَّى دَخَلَ أَهْلُ الْجَنَّةِ مَنَازِلَهُمْ وَأَهْلُ النَّارِ مَنَازِلَهُمْ﴾ رواه البخاري، نیمام (عُمَرُ) رﷺ فه رمووی: پیغه مبه رﷺ له ناوماندا هه لسا راه ستا وتاری بو داین، جا له سهره تای دروستکردنی بوونه وه ره وه بو ی باس کردین، تا به هه شتیه کان چونه شوینی خویان، دوزه خیش چونه شوینی خویان. واته: پیغه مبه رﷺ دوا ی دونیا ویران بوونیشی بو (صَحَابَةُ) کان باس کردوه.

۲- له هه دیسه دریژه که ی (الْمَلَأُ الْأَعْلَى) دا پیغه مبه رﷺ فه رموویه تی: خوی گه وره لی ی پرسیم: ﴿فِيمَ يَخْتَصِمُ الْمَلَأُ الْأَعْلَى؟ قُلْتُ: لَا أَدْرِي رَبِّ. قَالَهَا ثَلَاثًا، قَالَ ﷺ:

يَا نَفْسُ لَا تَقْنَطِي مِنْ زَلَّةٍ عَظُمَتْ (١٥٥) إِنَّ الْكِبَائِرَ فِي الْغُفْرَانِ كَاللِّمَمِ
 فَرَأَيْتُهُ وَضَعَ كَفَّهُ بَيْنَ كَتِفَيْ حَتَّى وَجَدْتُ بَرْدَ أَنَامِلِهِ بَيْنَ ثَدْيَيْ فَتَجَلَّى لِي كُلُّ شَيْءٍ
 وَعَرَفْتُ... ﴿رواه الترمذي وقال: حَدِيثٌ حَسَنٌ صَحِيحٌ، له چى دا (ملائكة) ی پایه بهرز کیشه
 ده کهن؟ گوتم: نازانم خودای من. سى جار وههای فرموى، پیغمبه رسول الله ﷺ فرموى: جا
 دیتم خواى گهوره دهستی خوى له نیوان ههردوو شانه کاتم دانا، تا ههستم به ساردایى
 پهنجه کانی کرد له نیوان ههردوو مەمکه کاتم، (واته: خواى گهوره زانستی خوى
 خسته ناو دلى من، تا ههستم به ناسه واری زانسته که کرد له ناو دلمدا)، جا ههموو
 شتیکم بو ناشکرا بوو و ههموو شتیکم زانى.

٣- پیغمبه رسول الله ﷺ فرمویه تی: ﴿أُوتِيتُ مَفَاتِيحَ كُلِّ شَيْءٍ إِلَّا الْخُمْسَ: (إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ
 عِلْمُ السَّاعَةِ وَيُنَزِّلُ الْغَيْثَ وَيَعْلَمُ مَا فِي الْأَرْحَامِ وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ مَّاذَا تَكْسِبُ غَدًا وَمَا
 تَدْرِي نَفْسٌ بِأَيِّ أَرْضٍ تَمُوتُ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ) لقمان: ٢٤﴾ حدیث صحیح رواه الإمام أحمد
 والطبرانی وأبو یعلی، کلیلله کانی زانستی ههموو شتیکم دراوئی، تهنهها پینج (غیب)=
 په نهانه کان نه بی، که خواى گهوره لهم نایه تدها باسی کردون: (زانستی کاتی دونیا
 و پیرانبوون له لای خوایه، ههرا خوا بارانی سودبه خش نه بارینى، ههرا خوا نه زانى چى له
 ناو مندالدانه کاندایه- واته چاکى و خرابى و هه بوونى و... هند- وه هیچ که سیک نازانى سبه ینى
 چى نه کا، وه هیچ که سیک نازانى له کوئ نه مرئ.

٤- هه رچهند قورپان له (اللوح) دا نووسراوه، به لام پیغمبه رسول الله ﷺ قورپان و زیاتریش له
 قورپان، فرموده ی تری به (وَحْيٍ) بو هاتون، پیغمبه رسول الله ﷺ فرمویه تی: ﴿أَلَا وَإِنِّي
 أُوتِيتُ الْقُرْآنَ وَمِثْلَهُ مَعَهُ﴾ حدیث صحیح رواه الإمام أحمد وأبو داود، ناگادار بن: من قورپانم
 دراوه تی و وینه ی قورپانیش زانستی ترم له گهل قورپان دراوه تی.

واته: نهو زانستانه ی جگه له قورپان خواى گهوره به (وَحْيٍ) بو پیغمبه رسول الله ﷺ
 ناردون و پیا یان ده گو تری: (الْحَدِيثُ) = فرموده کانی پیغمبه رسول الله ﷺ.
 ئینجا که ئیمامی (البوصیری) تکای شه فاعه تی له پیغمبه رسول الله ﷺ کرد، نه م جار ه دلی
 خوى ده داته وه: تاکو له په حمه تی خوا بی ئومید نه بی و ده فرموى:

(يَا نَفْسُ) نه ی (نَفْسِ) من (لَا تَقْنَطِي) بی ئومید مه به له په حمه تی خوا (مِنْ زَلَّةٍ)
 به هو ی گونا هیک، هه رچهند (عَظُمَتْ) گونا هه کهش گهوره بی، چونکه خواى گهوره
 ده فرموى: ﴿لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا﴾ الزمر: ٥٢، نه ی

لَعَلَّ رَحْمَةً رَبِّي حِينَ يَقْسِمُهَا (١٥٦) تَأْتِي عَلَى حَسَبِ الْعَصِيَانِ فِي الْقِسْمِ

بهنده کانی من بئِ ئومید مهبَن له رهحهتهی خوا، چونکه خوی گهوره له ههموو گوناوه کان خوش دهبی.

جا که خوی گهوره له ههموو گوناوه کان خوش بیی، ئەو کاته (إِنَّ الْكَبَائِرَ) بهراستی گوناوه گهوره کان (فِي الْغُفْرَانِ) له بهرامبه ر لیخوشبوونی خوا (كَاللَّمَمِ) وهکو گوناوه بچوکه کانن، بهو مه رجعی گوناوه که کافر بوون نه بی، خوی گهوره دهفه رموی: ﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ﴾ النساء: ٤٨، خوا لهوه خوش نابی که هاوبهشی بۆ دابندری، وه له گوناوه کانی له (كُفْرٍ) بهرهو خوارتر خوش نه بی، ئەگەر به خوی هز بکا له کهسیک خوش بی.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) دلی خوی داوه و فهرموی: بئِ ئومید مهبه له رهحهتهی خوا. له وانهیه بیرکردنه وهیه کی بلی: بئِ ئومید نابم، بهلام دهرسم رهحهتهی خوا ههموو گوناوه کانم نهگریته وه؟ جا وهلام ده داته وه و دهفه رموی:

(لَعَلَّ رَحْمَةً رَبِّي) تکام وایه: رهحهتهی خوی من (حِينَ يَقْسِمُهَا) لهو کاتهی له پوژی قیامهت به سهر گوناوه باراندا بهشی دهکا (تَأْتِي) رهحهته که بۆ من بی (عَلَى حَسَبِ الْعَصِيَانِ) به گۆیژهی زۆری گوناوه کانم (فِي الْقِسْمِ) له بهشکردنه کاند.

واته: به ئەندازهی زۆری گوناوه کانم رهحهتهیکی زۆرم بهر بکه و بۆ گوناوه کانی گهوره و بچوکم بگریته وه.

جا بویی ئەو تکایه دهکه م، چونکه خوی گهوره دهفه رموی: ﴿وَرَحْمَتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ﴾ الاعراف: ١٥٦، رهحهتهی من بهر فراوانه و بهشی ههموو شتیك دهکا.

ههروهها پیغه مبه رَحْمَةً رَبِّي فهرمویه تی: ﴿جَعَلَ اللَّهُ الرَّحْمَةَ مَاءً جُزْءًا، فَأَمْسَكَ عِنْدَهُ تِسْعَةً وَتِسْعِينَ جُزْءًا وَأَنْزَلَ فِي الْأَرْضِ جُزْءًا وَاحِدًا، فَمِنْ ذَلِكَ الْجُزْءِ يَتَرَأَّى خَلْقُ الْخَلَائِقِ﴾ رواه البخاری و مسلم، خوی گهوره رهحهتهی خوی کردۆته سه د بهش، جا نه وه دو نو بهشی له لای خوی هیشتۆته وه و تنهها یهك بهشی دابه زاندۆته سهر زه مین، جا بهو بهشه خه لك رهحم به یه کتری ده که ن.

واته: به نه وه دو نو بهشه که ی تریش له پوژی قیامهت خوی گهوره رهحم به بهنده کانی خوی دهکا، إن شاء الله ئیمهش بی بهش نابین لهو رهحهته زۆرانه.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) له (بَيْتِ) ی پابردوودا تکای کرد: رهحهتهی خوا

يَا رَبِّ وَاجْعَلْ رَجَائِي غَيْرَ مُنْعَكِسٍ (١٥٧) لَدَيْكَ وَاجْعَلْ حِسَابِي غَيْرَ مُنْخَرَمٍ
وَالطُّفْ بِعَبْدِكَ فِي الدَّارَيْنِ إِنَّ لَهُ (١٥٨) صَبْرًا مَتَى تَدْعُهُ الْأَهْوَالُ يَنْهَزِمِ

به ئەندازەى زۆرى گوناھەکان بى. ئەم جاره له خوا دەپارێتەو: ئەو تکیایە
وەربگرێو سەر شۆپى نەکا. جا دەفەر موی:

(يَا رَبِّ) هُوَ خُودَايَ مِنْ (وَاجْعَلْ رَجَائِي) تَكَايَ مِنْ بۆ پەرحمەتى تۆ، وَا لِيْبِكَ (غَيْرَ
مُنْعَكِسٍ) بە پێچەوانەى ئومىدى من نەبى (لَدَيْكَ) لَه لای تۆ، بە لكو بە گوێزەى
ئومىدو بۆچوونى من بى بەرامبەر پەرحمەتى تۆ، كه هيوادارم لىم خۆش ببى.

(و) هەروەها خُودَايَ مِنْ (اجْعَلْ حِسَابِي) بىروباوەرى من بە لىبوردنى تۆ وَا لِيْبِكَ
(غَيْرَ مُنْخَرَمٍ) نەپچراو بى بە بەردەوامى. واتە: بەردەوام بىروباوەرم ئەوها بى: تۆ
خوايەكى بە پەحمى و لىم دەبورى، چونكە -ئەى خوايە- بەخۆت لَه حەدىسى
(قُدُسِي) دا دەفەر موی: ﴿أَنَا عِنْدَ ظَنِّ عَبْدِي بِي﴾ رواه البخاري ومسلم، من لَه لای بىرو
بۆچوونى بەندەى خۆم بەرامبەر بە من.

واتە: ئەگەر باوەرى وَا بى: لَه گەلى بە پەحم دەبم. ئەو پەحمى پێدەكەم، ئەگەر
باوەریشى وَا بى: پەحمى پێناكەم. ئەو پەحمى پێناكەم.

بۆيى پێغەمبەر ﷺ فەرموویەتى: ﴿لَا يَمُوتُ أَحَدُكُمْ إِلَّا وَهُوَ يُحْسِنُ الظَّنَّ بِاللَّهِ تَعَالَى﴾
حديث صحيح رواه ابوداود، كهستان نەمرى، تا بىرو بۆچوونى خۆى بەرامبەر بە خوا جوان
دەكا. واتە: باوەرى وَا بى: خوا پەحمى پێدەكا و لى خۆش دەبى.

ئىنجا ئىمامى (البوصيرى) كوتايى بە دوعايەكانى خۆى دىنى و دەفەر موی:
(وَالطُّفْ) خُودَايە بە سۆزى و مېهرەبانى بە كار بێنە (بِعَبْدِكَ) لَه گەل بەندەى خۆت:
(مُحَمَّدَ الْبُوصِيرِي) دانەرى ئەم قەسىدەيه.

هەروەها خُودَايە بە سۆزى و مېهرەبانى بە كار بێنە لَه گەل بەندەى خۆت (عَبْدَ اللَّهِ
هەرتەلى) پوونكەرەوئەى ئەم قەسىدەيه.

جا ئەى خُودَايە بە سۆزى و مېهرەبانى بە كار بێنە لَه گەل بەندەى خۆت (فِي الدَّارَيْنِ)
لَه دونياو لَه قىامت، چونكە (إِنَّ لَهُ صَبْرًا) بەندەى تۆ ئارامى و خۆپاگرىهكى ئەوەندە
بى مېزى هەيه (مَتَى تَدْعُهُ الْأَهْوَالُ) هەر كاتىك بە لاو پووداوه گەورەو بە ترسەكان
داواى بكەن و توشى ببن (يَنْهَزِمِ) خۆپاگرىهكەى نامىنى و هەلدى.

بۆيى نۆز پىويستيم بە يارمەتى و چاكەى تۆ هەيه ئەى خواى گەورەو مېهرەبان، لىت

وَأُذِنَ لِسُحْبِ صَلَاةٍ مِّنكَ دَائِمَةٍ (١٥٩) عَلَى النَّبِيِّ بِمُنْهَلٍ وَمُنْسَجِمٍ
مَا رَتَحَتْ عَذَبَاتِ الْبَانِ رِيحُ صَبَاً (١٦٠) وَأَطْرَبَ الْعِيسَ حَادِي الْعِيسِ بِالنَّعَمِ

ده پاریمه وه بهم دوعایه ی سبهینان و نئیواران، که پیغهمبه رسول الله ﷺ ده یکرد: ﴿اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْعَفْوَ وَالْعَافِيَةَ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الْعَفْوَ وَالْعَافِيَةَ فِي دِينِي وَدُنْيَايَ وَأَهْلِي وَمَالِي، اللَّهُمَّ اسْتُرْ عَوْرَاتِي وَآمِنْ رَوْعَاتِي، اللَّهُمَّ احْفَظْنِي مِنْ بَيْنِ يَدَيْ، وَمِنْ خَلْفِي، وَعَنْ يَمِينِي، وَعَنْ شِمَالِي، وَمِنْ فَوْقِي، وَأَعُوذُ بِعَظَمَتِكَ أَنْ أُغْتَالَ مِنْ تَحْتِي﴾ رواه أبوداود بسند صحيح، خودایه: من تکای لیبوردن و بی به لاییت لیده کهم له دونیا و له قیامت، خودایه: تکای لیبوردن و بی به لاییت لیده کهم له ناییم، له دونیام له خیران و منداله کام، له مالَم، خودایه: عهیه کام داپوشه و له ترسه کان ئه مین و دلنیام بکه، خوایه بمپاریزه: له لای (پیشه وهم)، له لای (پشته وهم)، له لای (راسته م)، له لای (چه په م)، له لای (سهره وهم)، به گه وره ی تو خوم ئه پاریم نه وه کو له لای (خواره وهم) به فیل بکوژریم.

ئینجا که ئیمامی (البوصیری) کۆتایی به دوعایه کان ی خوی هینا، ئه م جاره دهستی به سه له وات لیدان کرد له سهر پیغهمبه رسول الله ﷺ، چونکه مه رجی قبولبوونی دوعا: سه له وات لیدانه، هه روه ک ئیمام (علی) علیه السلام فه رمویه تی: ﴿كُلُّ دُعَاءٍ مَحْجُوبٌ حَتَّى يُصَلِّيَ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِ مُحَمَّدٍ﴾ رواه الطبرانی فی الأوسط، ورجاله ثقات، ﴿وَيُرَوَّى مِثْلُهُ عَنْ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ﴾، گشت دوعایه که ده ده گراوه له قبولبوون، تا دوعاخوینه که سه له وات لیده دا: له سهر پیغهمبه رسول الله ﷺ و (آل) ی پیغهمبه رسول الله ﷺ.

جا ئیمامی (البوصیری) سه له وات لیده دا و ده فه رموی:

(وَأُذِنَ) خودایه فه رمان بکه (لِسُحْبِ صَلَاةٍ) به هه وری سه لات و سه لام (مِنكَ) ئه و سه لات و سه لامه له لای تقوه برپرتیه خواره وه (دَائِمَةٍ) به به رده وامی (عَلَى النَّبِيِّ) بۆ سهر پیغهمبه ره که ی خۆت (مُحَمَّدَ الْمُصْطَفَى) ﷺ، جا ئه و هه وره سه لات و سه لام بیاریتی بۆ سهر پیغهمبه رسول الله ﷺ (بِمُنْهَلٍ) به پرژنه وه م (وَمُنْسَجِمٍ) به نه رمی.

جا ئه و سه لات و سه لامانه هه ر به رده وام بن (مَا) به به رده وامی ئه و ماوه یه ی: که (رَتَحَتْ) ده جولیتی (عَذَبَاتِ الْبَانِ) له کهانی دره ختی (بان) ی بۆخوش (ریحُ صَبَاً) بای (صَبَاً) ی پۆژه لات. واته: تا دونیا ماوه و بای پۆژه لات لقی دره خته کان ده جولیتی، سه لات و سه لام هه ر له سهر پیغهمبه رسول الله ﷺ بن.

ثُمَّ الرِّضَا عَنْ أَبِي بَكْرٍ وَعَنْ عُمَرَ * وَعَنْ عَلِيٍّ وَعَنْ عُثْمَانَ ذِي الْكُرَمِ
وَالْأَلِّ وَالصَّحْبِ ثُمَّ التَّابِعِينَ فَهُمْ * أَهْلُ الثَّقَى وَالتَّقَى وَالْحِلْمِ وَالْكَرَمِ

جا ئیمامی (البُوصیری) ئاماژە بۆ ئەو دەکا: کە پێویستە ئەم قەسیدە بە سەدا و
ئاوازیکی خۆش بخوێندریتەو دەفەرموی:

(و) هەروەها سەلات و سەلام بەردەوام بن: تا (أَطْرَبَ الْعِيسَى) و شترەکان دەهینیتە
جۆش و خروۆش (حَادِي الْعِيسَى) لێخۆری و شترەکان (بِالنَّعْمِ) بە ئاواز و دەنگە
خۆشەکە. واتە: چونکە تەببەتی و شتر ئەوهایە: ئەگەر بە دەنگیکی خۆش سرودی
بۆ بگوتری، دیتە جۆش و خروۆش و خێراتر دەپوا و هەست بە ماندوو بوون ناکا ﴿عَنْ
أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ فِي سَفَرٍ، وَكَانَ مَعَهُ غُلَامٌ أَسْوَدُ يُقَالُ لَهُ: أُنْجَشَةُ يَخْدُو،
فَقَالَ لَهُ رَسُولُ اللَّهِ ﷺ: وَيْحَكَ يَا أُنْجَشَةُ رُؤْيَاكَ بِالْقَوَارِيرِ﴾ رِوایە البخاری و مسلم، لە
سەفەری کدا پێغەمبەر ﷺ کۆیلە یەکی رەشی لە گەڵدا بوو، پێی دەگوترا: (أُنْجَشَةُ)،
ئەم کۆیلە یە سرودی بۆ و شترەکان دەگوت، جا پێغەمبەر ﷺ فەرمووی: مالتوێران ئەی
(أُنْجَشَةُ) مۆلەتێک بدە و شترەکان و ئاگاداری شوشەکان بە.

واتە: ئەو ئافەرتانە ی لە سەر پشتی و شترەکان سوار بوینە، وەکو شوشە ناسک،
ئەگەر و شترەکان خێراتر بپۆن، زیانیان پێ دەگا.

جا بزانە: لێرەدا قەسیدە ی (البُرْدَةُ) ئیمامی (البُوصیری) کۆتایی هات، بەلام
کە سێکی پێژدار چەند (بَيْت) یکی لە سەر زیاد کردون، ئێمەش بە کورتی ئەوانیش
پوون دەکەینەو، إِنْ شَاءَ اللَّهُ تَعَالَى:

(ثُمَّ) ئینجا لە دوا سەلات و سەلام (الرِّضَا) خودایە پازی ببە (عَنْ) لە ئیمام
(أَبِي بَكْرٍ) و (وَعَنْ) لە ئیمام (عُمَرَ) و (وَعَنْ) لە ئیمام (عَلِيٍّ) و (وَعَنْ) لە ئیمام
(عُثْمَانَ) ی (ذِي الْكُرَمِ) خاوەن بەخشین؟ چونکە لە دابینکردنی پێویستییەکانی
لەشکری (تَبُوكَ) لە هەموو (صَحَابَةَ) کان بالا دەستربوو، کە پێغەمبەر ﷺ فەرمووی:
﴿...مَنْ جَهَّزَ جَيْشَ الْعُسْرَةِ فَلَهُ الْجَنَّةُ. فَجَهَّزَهُ عُثْمَانُ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ﴾ رِوایە البخاری فی الوقف، هەر
کە سێک پێویستییەکانی (جَيْشُ الْعُسْرَةِ) = لەشکری (تَبُوكَ) پێک بێت، بەهەشتی بۆ دەبێ؟
جا ئیمام (عُثْمَانَ) پێویستییەکانی لەشکرە کە ی پێک هینا.

(و) هەروەها خودایە پازی ببە لە (الْأَلِّ) خزمە موسوڵمانەکانی پێغەمبەر ﷺ
(وَالصَّحْبِ) لە سەحابەکانی پێغەمبەر ﷺ (ثُمَّ التَّابِعِينَ) ئینجا لە موسوڵمانە ی

يَا رَبِّ بِالْمُصْطَفَى بَلَغْ مَقاصِدَنَا * وَأَغْفِرْ لَنَا مَا مَضَى يَا وَاسِعَ الْكَرَمِ

به دواى (صَحَابَةُ) كانداهاتون تا سى سدهى كۆچى ته واودهبن، كه پييان ده گوترى: (السَّلَفُ الصَّالِح) پيشينه باشه كان (فَهُمْ) چونكه نه وانه ي پابردو (أَهْلُ الثَّقَى) خاوهنى دليكى له خواترسن (وَالثَّقَى) خاوهنى دليكى پاك و بژاردهن (وَالْحِلْم) خاوهنى ميهره بانين (وَالْكَرَم) خاوهنى به خشنده بين، كه واته: نه وانه بژاردهى تۆممه تى پيغه مبه ر ﷺ.

(يَا رَبِّ) هُوَ خوداى من (بِالْمُصْطَفَى) به خاترى (مُحَمَّدُ الْمُصْطَفَى) پيغه مبه رى خوت ﷺ (بَلَغْ مَقاصِدَنَا) بمانگه ينه مه به سته كانى خومان، واته: تا واته كانمان، هم له دونيا و هم له قيامت (وَأَغْفِرْ لَنَا) هر به خاترى پيغه مبه ر ﷺ ليتمان خوش ببه (مَا مَضَى) له گونا مه كانى پابردومان (يَا وَاسِعَ الْكَرَمِ) هُوَ نه و خوايه به خشنده يى و ميهره بانيت به رفراوانه بۆ هه موو خه لك.

جا بزانه: (تَوَسَّلْ) = پاپانه وه له خوا به خاترى پيغه مبه ر ﷺ دروسته، چونكه (صَحَابَةُ) كان ﷺ كرديانه: هم له ژيانى پيغه مبه ر ﷺ، هم له دواى وه فاتيشى:

۱- (تَوَسَّلْ) له ژيانى پيغه مبه ر ﷺ: ﴿عَنْ عُثْمَانَ بْنِ حُنَيْفٍ ﷺ: أَنَّ رَجُلًا ضَرِيرَ الْبَصَرِ أَتَى النَّبِيَّ ﷺ، فَقَالَ: أَدْعُ اللَّهَ أَنْ يُعَافِيَنِي. قَالَ ﷺ: إِنْ شِئْتَ دَعَوْتُ، وَإِنْ شِئْتَ صَبَرْتُ فَهُوَ خَيْرٌ لَكَ. قَالَ: فَادْعُهُ. فَأَمَرَهُ ﷺ: أَنْ يَتَوَضَّأَ فَيُحْسِنَ وُضْوءَهُ، وَيَدْعُو بِهَذَا الدُّعَاءِ: (اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ وَأَتَوَجَّهُ إِلَيْكَ بِنَبِيِّكَ مُحَمَّدٍ ﷺ نَبِيِّ الرَّحْمَةِ، يَا مُحَمَّدُ إِنِّي تَوَجَّهْتُ بِكَ إِلَى رَبِّي فِي حَاجَتِي هَذِهِ لَتَقْضَى لِي، اللَّهُمَّ فَشَفِّعْهُ فِيَّ)﴾ حديث صحيح رواه ابن ماجه والترمذى، پياوئكى كويز گوتيه پيغه مبه ر ﷺ: دوام بۆ بكه خوا چاوه كانم چاك بكاته وه. پيغه مبه ر ﷺ فرمووى: نه گهر هه ده كهى دوعات بۆ ده كهه، وه نه گهر سه بر بگرى باشزه. گوتى: دوام بۆ بكه. ئينجا پيغه مبه ر ﷺ فه رمانى پى كرد: ده ستويز بشوا و نه م دوعايه بكا: (خوايه من ليت نه باريمه وه و روو نه كه مه لاي تو به خاترى پيغه مبه ر كهت (مُحَمَّدٌ) ﷺ كه پيغه مبه ريكى ره هه ته، (يَا مُحَمَّدُ) ﷺ من به خاترى تو رووم كرده لاي خوا تاكو خوا نه م كارهم بۆ بكا- چاوم چاك بكاته وه- خوايه: خاترى پيغه مبه ر ﷺ وه ريگره له كار هه مند).

۲- (تَوَسَّلْ) له دواى وه فاتى پيغه مبه ر ﷺ: ﴿وَعَنْ أَسْمَاءَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: هَذِهِ جُبَّةُ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ كَانَ يَلْبُسُهَا، فَتَحْنُ نَعْسِلُهَا لِلْمَرْضَى يُسْتَشْفَى بِهَا﴾ رواه مسلم فى الباس، (أَسْمَاء) فرمووى: نه مه (جُبَّة) = كه وايه كهى پيغه مبه ر ﷺ كاتى خوى نه يكرده بهر، ئيستاش

وَاعْفِرْ إِلَهِي لِكُلِّ الْمُسْلِمِينَ بِمَا * يَتْلُونَ فِي الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى وَفِي الْحَرَمِ
بِحَاجَةِ مَنْ بَيْتُهُ فِي طَيْبَةِ حَرَمٍ * وَإِسْمُهُ قَسَمٌ مِنْ أَعْظَمِ الْقَسَمِ

نیمه بو نه خوشه كان نهیشوین، تاكو به ناوشوره كهی شیفایان بو بی و چاك بینهوه.
هم: ﴿عَنْ مَالِكِ الدَّارِ: أَصَابَ النَّاسَ قَحْطٌ فِي زَمَنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، فَجَاءَ رَجُلٌ - وَهُوَ بَلَالُ
بْنِ الْحَرْثِ الْمُزْنِيُّ الصَّحَابِيُّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ - إِلَى قَبْرِ النَّبِيِّ ﷺ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ اسْتَسْقِ لَأُمَّتِكَ
فِيهِمْ قَدْ هَلَكُوا...﴾ الحديث، رواه البيهقي وابن أبي شيبة بإسناد صحيح، وذكره الحافظ العسقلاني في (فتح
الباري، باب الإستسقاء)، والحافظ ابن كثير في (البداية والنهاية، عام الرمادة)، له سهردهمی ئیمام
(عُمَرُ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ) له (عام الرمادة) دا قاتی و بی بارانی توشی خه لک بوو، (صحابة) به-که
(بَلَالُ بْنُ الْحَرْثِ الْمُزْنِيُّ) بوو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ - هاته سهر گزری پیغمبرو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ گوتی: (يَا رَسُولَ
اللَّهِ) دوعای باران بو ئومهتت بکه، چونکه به هیلاک چون.

(وَاعْفِرْ إِلَهِي) نهی خودای من خوش ببه (لِكُلِّ الْمُسْلِمِينَ) له هه موو موسولمانان
(بِمَا) به خاتری نه و قورئانهی (يَتْلُونَ) موسولمانه كان دهیخوینن (فِي) له (الْمَسْجِدِ
الْأَقْصَى) = (بَيْتِ الْمُقَدَّسِ) له (فَلَسْطِينَ)، هم (وَفِي الْحَرَمِ) له (حَرَمِ) (مَكَّةَ) ی
پیرویش دهیخوینن.

(بِحَاجَةِ مَنْ) به خاتری شکومهندی نه و پیغمبره ی رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ (بَيْتُهُ) ماله که ی وی =
مزگوته که ی (فِي طَيْبَةِ) له (مَدِينَةِ) ی پیروزدا (حَرَمِ) حه پامکراو و پیزداره،
پیغمبرو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ فهرموویه تی: ﴿إِنَّ إِبْرَاهِيمَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ حَرَّمَ مَكَّةَ وَدَعَا لِأَهْلِهَا، وَإِنِّي حَرَّمْتُ
الْمَدِينَةَ كَمَا حَرَّمَ إِبْرَاهِيمُ مَكَّةَ...﴾ رواه مسلم، (إِبْرَاهِيمِ) پیغمبرو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ (مَكَّةَ) ی حه رام
کردوه = ریز ی لیناوه و دوعای بو دانیشتووه کانی کردوه: نهمین بنو خوا رزقیان
بداتی. منیش (مَدِينَةِ) م حه رام کردوه = ریزم لیناوه، ههروهک (إِبْرَاهِيمِ) رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ (مَكَّةَ) ی
حه رام کردوه.

ئینجا بزانه: خوی گه وره ناوی له (مَدِينَةِ) ی پیروز ناوه (طَابَةِ)، پیغمبره ی رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ
ناوی ناوه (طَيْبَةِ)، ههروهک له (صحيح مسلم) دا گیردراوته وه.

جا بویش لیژدها باسی نه و سی جییانه ی کرد، چونکه له هه موو شوینیکی سه رزه مین
پیزدارتن، هه ریه که یان به پله ی خوی، ههروهک پیغمبرو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ فهرموویه تی: ﴿صَلَاةٌ
فِي مَسْجِدِي هَذَا خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ صَلَاةٍ فِيمَا سِوَاهُ إِلَّا الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ﴾ رواه البخاری ومسلم،
زاد ابن ماجه والبیزار: ﴿وَصَلَاةٌ فِي الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ أَفْضَلُ مِنْ مِائَةِ أَلْفِ صَلَاةٍ فِيمَا سِوَاهُ﴾

والبیهقی والبزار: ﴿وَفِي بَيْتِ الْمَقْدِسِ خَمْسُمِائَةِ صَلَاةٍ﴾ یهك نوڙ له ناو مزگهوتی مندا خیری زیاتره له هزار نوڙ له ناو مزگهوته کانی تردا جگه له (الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ) (مَكَّة)، چونکه یهك نوڙ له (الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ) دا خیرتره له سهد هزار نوڙی له مزگهوته کانی تردا، هم یهك نوڙ له (بَيْتِ الْمَقْدِسِ) = (مَسْجِدِ الْأَقْصَى) دا خیری به پینجسهد نوڙه.

(و) هه روه ها (اسْمُهُ) ناوی نه و پیغه مبهره ﷺ (قَسَمٌ) سوینده، واته: سویند پیخوراوه (مِنْ أَعْظَمِ الْقَسَمِ) له گه وره ترین سوینده، چونکه سویند خوره که خوی گه وره یه و له هه موو شتیک گه وره تره، سویند پیخوراوه که ش پیغه مبهره ﷺ و له هه موو خه لك گه وره تره ﴿عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: مَا خَلَقَ اللَّهُ تَعَالَى نَفْسًا أَكْرَمَ عَلَيْهِ مِنْ مُحَمَّدٍ ﷺ وَمَا حَلَفَ اللَّهُ تَعَالَى بِحَيَاةِ أَحَدٍ قَطُّ إِلَّا بِحَيَاةِ مُحَمَّدٍ ﷺ﴾، قال تعالى: (لَعَمْرُكَ إِنَّهُمْ لَفِي سَكْرَتِهِمْ يَعْمَهُونَ) الحجر: ۷۲) رواه أبو يعلى وابن مردويه والبيهقي وأبو نعیم، خوی گه وره هیچ که سیکی دروست نه کردوه: که له لای خوی رږدار تر بی له پیغه مبهره ﷺ، خوی گه وره به ژبانی هیچ که سیك سویندی نه خوار دوه ته نها به ژبانی پیغه مبهره ﷺ نه بی، خوی گه وره له سوینده که ی دا ده فهرموی: (به ژبانی تو - نهی مُحَمَّد ﷺ - نهو کافرا نه له گومرایی خویاندا ده جولیته وه).

﴿ناگاداری﴾ نه وهی پابردو سویند خوار دنی خوی گه وره بوو به دروستکراوی خوی، هه روه که له چند نایه تیکی تری قورنندا خوی گه وره سویندی به دروستکراوی خوی خوار دوه و ده فهرموی: (وَالْفَجْرِ)، (وَاللَّيْلِ)، (وَالنَّهَارِ)، (وَالشَّمْسِ)، (وَالْقَمَرِ)... هتد، به لام بۆ نیمه دروست نیه سویند به دروستکراوی خوا بخوین: وهک سویندم به پیغه مبهره ﷺ، یان به فلانه پیاوچاکه، یان به قهبری پیغه مبهره ﷺ، یان به قهبری فلانه پیاوچاکه، یان به سه ری باوکم، یان به قهبری باوکم.

که واته: نه و جوړه سویندانه ناپه سندن، به لکو نیمامی (الشافعی) و چند زانایه کی تر به گونا هیان داناوه و سویند خوره که گونا هبار ده بی، چونکه پیغه مبهره ﷺ فهرمویه تی: ﴿أَلَا إِنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ - يَنْهَاهُمْ أَنْ تَحْلِفُوا بِآبَائِكُمْ، فَمَنْ كَانَ حَالِفًا فَلْيَحْلِفْ بِاللَّهِ تَعَالَى﴾ رواه الشيخان، ناگادار بن خوی گه وره ټیوه قه دهغه ده کا: سویند به سه ری باوکتان بخون، جا هه ر که سیك سویند ده خوا با سویند به خوی گه وره بخوا.

جا بزانه: نه گه ر سویند خوره که مه به سستی نه وه بی: سویند پیخوراوه که وه کو خوا

وَهَذِهِ بُرْدَةُ الْمُخْتَارِ قَدْ خُتِمَتْ * وَالْحَمْدُ لِلَّهِ فِي بَدْءٍ وَفِي خَتَمٍ
أَبْيَانُهَا قَدْ أَتَتْ سِتِّينَ مَعَ مِائَةٍ * فَرَجَ بِهَا كَرَبْنَا يَا وَاسِعَ الْكَرَمِ

به گه وره دابنئ، ئه و کاته کافر ده بی، هه روهک له کتیبه کانی مه زه بی (الشافعی) دا
فه رمویانه؟ چونکه پیغه مبه علیه السلام فه رمویه تی: ﴿مَنْ حَلَفَ بِغَيْرِ اللَّهِ فَقَدْ أَشْرَكَ﴾ روه
آبوداد و غیره بسند حسن، هه ر که سیلک سویند بخوا به شتیکی جگه له خوا، ئه وه هاو به شی
بۆ خوا داناوه و کافر ده بی.

(وَهَذِهِ) ئه م قه سیده یه (بُرْدَةُ الْمُخْتَارِ) ناوی (بُرْدَةِ) ی پیغه مبه ری بژارده یه علیه السلام،
چونکه له خه وندا په شته ماله که ی خۆی له ئیمامی (البوصیری) وه ریچا، هه روهک له
پیشه کی دا باسمان کرد (قَدْ خُتِمَتْ) قه سیده که ته واو کرا (وَالْحَمْدُ لِلَّهِ) حه مد و
سو پاس بۆ خوا (فِي بَدْءٍ) له ده ستیی کردنی دا، هه م (وَفِي خَتَمٍ) له ته واو کردنی دا.
(أَبْيَانُهَا) هۆنراوه کانی ئه م قه سیده یه (قَدْ أَتَتْ سِتِّينَ مَعَ مِائَةٍ) گه یشته سه دو
شه ست (بَيِّنَتْ) * (فَرَجَ بِهَا كَرَبْنَا) به م قه سیده یه خه م و خه فه تمان برۆینه (يَا وَاسِعَ
الْكَرَمِ) هۆ ئه و خوا یه ی به خشنده یی و میهره بانیت به رفراوانه بۆ هه مو و
خه لک... کۆتایی.

الْحَمْدُ لِلَّهِ، [مانگی شه وی چواره * روونکردنه وی قه سیده ی (البُرْدَةِ)] ته واو بوو، له
مالی خۆم له شاری هه ولیر، له شه وی سیشه ممه (۱۷) حه قده ی مانگی مه ولودی
پیغه مبه علیه السلام سالی (۱۴۳۴) هه زار و چوار سه دو سی و چواری کۆچی، به رامبه ر (۹) ی
پێبه ندان، سالی (۲۷۱۲) ی کوردی و (۲۹) ی کانونی دووه می سالی (۲۰۱۳) ی زایینی.

منیش به نده ی گونا هه بار و بی ده سه لات: (عبدالله عبدالعزيز هه رته لی) م، خودا له خۆم و
دایکم و باوکم و خۆشه ویسته کانم خۆش ببی و به ر شه فاعه تی پیغه مبه رمان علیه السلام بیخی و
به به هه شت شادمان بکا، آمین، وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَآلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ،
وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ، سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ
سُبْحَانَ اللَّهِ الْعَظِيمِ.

هه ولیر - کوردستان

(۱۷) ی ربیع الاول - (۱۴۳۴) ی کۆچی

(۹) ی پێبه ندان - (۲۷۱۲) ی کوردی

(۲۹) ی کانون الثاني - (۲۰۱۳) ی زایینی

الْقَصِيدَةُ الْمُضَرِّيَّةُ فِي الصَّلَاةِ عَلَى خَيْرِ الْبَرِيَّةِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ ﷺ

لِلإِمَامِ مُحَمَّدِ الْبُوصِيرِيِّ

يَا رَبِّ صَلِّ عَلَى الْمُخْتَارِ مِنْ مُضَرٍ * وَالْأَنْبِيَاءِ وَجَمِيعِ الرُّسُلِ مَا ذَكَرُوا
وَصَلِّ رَبِّ عَلَى الْهَادِي وَشَيْعَتِهِ * وَصَحْبِهِ مَنْ لَطِيَ الدِّينِ قَدْ نَشَرُوا
وَجَاهَدُوا مَعَهُ فِي اللَّهِ وَاجْتَهَدُوا * وَهَاجَرُوا وَلَهُ آوُوا وَقَدْ نَصَرُوا
وَبَيَّنُوا الْقَرُصَ وَالْمَسْنُونِ وَاعْتَصَبُوا * لِلَّهِ وَاعْتَصَمُوا بِاللَّهِ فَانْتَصَرُوا
أَزَكَّى صَلَاةٍ وَأَنْمَاهَا وَأَشْرَفَهَا * يُعْطَرُ الْكَوْنُ رِيًّا نَشْرِهَا الْعَطَرُ
مَعْبُوقَةٌ بِعَبِيقِ الْمَسْكِ زَاكِيَّةٌ * مِنْ طِيْبِهَا أَرْجُ الرِّضْوَانِ يَنْتَشِرُ
عَدَّ الْحَصَى وَالثَّرَى وَالرَّمْلَ يَتَّبِعُهَا * نَجْمُ السَّمَاءِ وَنَبَاتُ الْأَرْضِ وَالْمَدَرُ
وَعَدَّ وَزْنَ مَثَاقِيلِ الْجِبَالِ كَمَا * يَلِيهِ قَطْرُ جَمِيعِ الْمَاءِ وَالْمَطَرُ
وَعَدَّ مَا حَوَتْ الْأَشْجَارُ مِنْ وَرَقٍ * وَكُلِّ حَرْفٍ غَدَا يُتْلَى وَيُسْتَطَرُ
وَالْوَحْشِ وَالطَّيْرِ وَالْأَسْمَاكَ مَعَ نَعَمٍ * يَلِيهِمُ الْجِنُّ وَالْأَمْلاكُ وَالْبَشَرُ
وَالذَّرُّ وَالْتَّمَلُ مَعَ جَمْعِ الْحُبُوبِ كَذَا * وَالشَّعْرُ وَالصُّوفُ وَالْأَرْيَاشُ وَالْوَبَرُ
وَمَا أَحَاطَ بِهِ الْعِلْمُ الْمُحِيطُ وَمَا * جَرَى بِهِ الْقَلَمُ الْمَأْمُورُ وَالْقَدَرُ
وَعَدَّ نِعَمَاتِكَ اللَّاتِي مَنَنْتَ بِهَا * عَلَى الْخَلَائِقِ مُذْ كَانُوا وَمُذْ حُشِرُوا
وَعَدَّ مَقْدَارَهُ السَّامِي الَّذِي شَرُفَتْ * بِهِ النَّبِيُّونَ وَالْأَمْلاكُ وَافْتَخَرُوا
وَعَدَّ مَا كَانَ فِي الْأَكْوَانِ يَا سَنَدِي * وَمَا يَكُونُ إِلَى أَنْ تُبْعَثَ الصُّورُ
فِي كُلِّ طَرْفَةٍ عَيْنٍ يَطْرِفُونَ بِهَا * أَهْلُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِينَ أَوْ يَذَرُوا
مِلءَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِينَ مَعَ جَبَلٍ * وَالْفَرْشِ وَالْعَرْشِ وَالْكُرْسِيِّ وَمَا حَصَرُوا
مَا أَوْجَدَ اللَّهُ مَعْدُومًا وَأَعْدَمَهُ * بَعْدَ الْوُجُودِ صَلَاةً لَيْسَ تَنْحَصِرُ
تَسْتَغْرِقُ الْعَدَّ مَعَ جَمْعِ الدُّهُورِ كَمَا * تُحِيطُ بِالْحَدِّ لَا تُبْقَى وَلَا تَذَرُ
لَا غَايَةَ وَأَنْتَهَاءَ يَا عَظِيمُ لَهَا * وَلَا لَهَا أَمَدٌ يُقْضَى فَيُعْتَبَرُ

وَعَدَّ أَضْعَافَ مَا قَدَّمَ مِنْ عَدَدٍ * مَعَ ضِعْفِ أَضْعَافِهِ يَا مَنْ لَهُ الْقَدْرُ
كَمَا تُحِبُّ وَتَرْضَى سَيِّدِي وَكَمَا * أَمَرْتَنَا أَنْ نُصَلِّيَ أَنْتَ مُقْتَدِرُ
مَعَ السَّلَامِ كَمَا قَدَّمَ مِنْ عَدَدٍ * رَبِّ وَضَاعْفُهُمَا وَالْفَضْلُ مُنْتَشِرُ
وَكُلُّ ذَلِكَ مَضْرُوبٌ بِحَقِّكَ فِي * أَنْفَاسِ خَلْقِكَ إِنْ قُلُّوا وَإِنْ كَثُرُوا
يَا رَبِّ وَاغْفِرْ لِقَارِيهَا وَسَامِعِهَا * وَالْمُسْلِمِينَ جَمِيعاً أَيْنَمَا حَضَرُوا
وَوَالِدِينَا وَأَهْلِينَا وَجِيرَتَنَا * وَكُلَّنَا سَيِّدِي لِلْعَفْوِ مُفْتَقِرُ
وَقَدْ أَتَيْتُ ذُنُوباً لَا عِدَادَ لَهَا * لَكِنَّ عَفْوَكَ لَا يُنْقِي وَلَا يَذَرُ
وَالْهَمُّ عَنْ كُلِّ مَا أَبْغَيْهِ أَشْغَلَنِي * وَقَدْ أَتَى خَاضِعاً وَالْقَلْبُ مُنْكَسِرُ
أَرْجُوكَ يَا رَبِّ فِي الدَّارَيْنِ تَرْحَمُنَا * بَجَاهِ مَنْ فِي يَدَيْهِ سَبَّحَ الْحَجَرُ
يَا رَبِّ أَعْظَمَ لَنَا أَجْراً وَمَغْفِرَةً * فَإِنَّ جُودَكَ بَخْرٌ لَيْسَ يَنْحَصِرُ
وَاقْضِ دُيُونَنَا لَهَا الْأَخْلَاقُ ضَائِقَةً * وَفَرِّجِ الْكَرْبَ عَنَّا أَنْتَ مُقْتَدِرُ
وَكُنْ لَطِيفاً بِنَا فِي كُلِّ نَازِلَةٍ * لُطْفاً جَمِيعاً بِهِ الْأَهْوَالُ تَنْحَسِرُ
بِالْمُصْطَفَى الْمُجْتَبَى خَيْرِ الْأَنَامِ وَمَنْ * جَلَالَةَ تَزَلَّتْ فِي مَدْحِهِ السُّورُ
ثُمَّ الصَّلَاةُ عَلَى الْمُخْتَارِ مَا طَلَعَتْ * شَمْسُ النَّهَارِ وَمَا قَدْ شَعِشَعَ الْقَمَرُ
ثُمَّ الرِّضَا عَنْ أَبِي بَكْرٍ خَلِيفَتِهِ * مَنْ قَامَ مِنْ بَعْدِهِ لِلدِّينِ يَنْتَصِرُ
وَعَنْ أَبِي حَفْصٍ الْفَارُوقِ صَاحِبِهِ * مَنْ قَوْلُهُ الْفَصْلُ فِي أَحْكَامِهِ عُمَرُ
وَجُدُّ لِعُثْمَانَ ذِي الثَّوَرَيْنِ مَنْ كَمَلَتْ * لَهُ الْمَحَاسِنُ فِي الدَّارَيْنِ وَالظَّفَرُ
كَذَا عَلِيٌّ مَعَ ابْنَيْهِ وَأُمَّهُمَا * أَهْلُ الْعِبَاءِ كَمَا قَدْ جَاءَنَا الْخَبَرُ
سَعْدٌ سَعِيدُ ابْنِ عَوْفٍ طَلْحَةُ وَأَبُو * عُيَيْدَةَ وَزَيْرٌ سَادَةٌ غُرُرُ
وَحَمْزَةٌ وَكَذَا الْعَبَّاسُ سَيِّدُنَا * وَتَجَلَّهَ الْحَبْرُ مَنْ زَالَتْ بِهِ الْغَيْرُ
وَالْأَلُّ وَالصَّحْبُ وَالْأَتْبَاعُ قَاطِبَةً * مَا جَنَّ لَيْلُ الدِّيَاجِي أَوْ بَدَا السَّحَرُ

* * *

الْقَصِيدَةُ الْمُحَمَّدِيَّةُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لِلْإِمَامِ مُحَمَّدٍ الْبُوصِيرِيِّ

مُحَمَّدٌ أَشْرَفُ الْأَعْرَابِ وَالْعَجَمِ * مُحَمَّدٌ خَيْرُ مَنْ يَمْشِي عَلَى قَدَمِ
 مُحَمَّدٍ بَاسِطُ الْمَعْرُوفِ جَامِعُهُ * مُحَمَّدٌ صَاحِبُ الْإِحْسَانِ وَالْكَرَمِ
 مُحَمَّدٌ تَاجُ رُسُلِ اللَّهِ قَاطِبُهُ * مُحَمَّدٌ صَادِقُ الْأَقْوَالِ وَالْكَلِمِ
 مُحَمَّدٌ ثَابِتُ الْمِيثَاقِ حَافِظُهُ * مُحَمَّدٌ طَيِّبُ الْأَخْلَاقِ وَالشَّيْمِ
 مُحَمَّدٌ رُوِيَ بِالنُّورِ طَيِّبَتُهُ * مُحَمَّدٌ لَمْ يَزَلْ نُورًا مِنْ الْقَدَمِ
 مُحَمَّدٌ حَاكِمٌ بِالْعَدْلِ ذَوْ شَرَفٍ * مُحَمَّدٌ مَعْدِنُ الْإِنْعَامِ وَالْحَكَمِ
 مُحَمَّدٌ خَيْرُ خَلْقِ اللَّهِ مِنْ مُضَرٍ * مُحَمَّدٌ خَيْرُ رُسُلِ اللَّهِ كُلِّهِمْ
 مُحَمَّدٌ دِينُهُ حَقٌّ لِدِينِ بِهِ * مُحَمَّدٌ مُجْمَلًا حَقًّا عَلَى عِلْمِ
 مُحَمَّدٌ ذَكَرَهُ رُوحٌ لَأَنْفُسِنَا * مُحَمَّدٌ شُكْرُهُ فَرَضٌ عَلَى الْأُمَمِ
 مُحَمَّدٌ زِينَةُ الدُّنْيَا وَبَهْجَتُهَا * مُحَمَّدٌ كَاشِفُ الْغَمَّاتِ وَالظُّلَمِ
 مُحَمَّدٌ سَيِّدٌ طَابَتْ مَنَاقِبُهُ * مُحَمَّدٌ صَاغَهُ الرَّحْمَنُ بِالنِّعَمِ
 مُحَمَّدٌ صَفْوَةُ الْبَارِي وَخَيْرَتُهُ * مُحَمَّدٌ طَاهِرٌ مِنْ سَائِرِ التُّهَمِ
 مُحَمَّدٌ ضَاحِكٌ لِلضَّيْفِ مُكْرَمُهُ * مُحَمَّدٌ جَارُهُ وَاللَّهُ لَمْ يُضْمِ
 مُحَمَّدٌ طَابَتْ الدُّنْيَا بِبِعْثَتِهِ * مُحَمَّدٌ جَاءَ بِالْآيَاتِ وَالْحَكَمِ
 مُحَمَّدٌ يَوْمَ بَعَثَ النَّاسَ شَافِعُنَا * مُحَمَّدٌ نُورُهُ الْهَادِي مِنَ الظُّلَمِ
 مُحَمَّدٌ قَائِمٌ لِلَّهِ ذُو هِمَمٍ * مُحَمَّدٌ خَاتَمُ الرُّسُلِ كُلِّهِمْ

* * *

ناومړۍ روونکړنه وهی (قصیده البُرْدَة)

۵۸.....	چند سيفه تيکي پيغه مېرغ	۲.....	پيشه کی
۶۲.....	بهشی چوارم: له دايکبوونی پيغه مېرغ	۵.....	سرچاو هکان
۶۲.....	دوعايه کی (العتبي)	۵.....	پيتاسه ی ثيمامی (البوصيري)
۶۲.....	نه زادی پيغه مېرغ نه زادیکی پاکه	۶.....	پيتاسه ی (قصیده البُرْدَة)
۶۲.....	پروودلو هکانی شوی له دايکبوونی پيغه مېرغ	۷.....	ناسنامه ی پيغه مېرغ
۶۸.....	باوهر به فالجی ناکړی	۱۰.....	سه له وات ليدان
۷۰.....	ته سبيحاتی ورده به رده هکان و خوراک	۱۲.....	بهشی يه کهم: پيندا ه لگو تن
۷۱.....	بهشی پينجه م: (معجزة) کانی پيغه مېرغ	۱۲.....	پيغه مېرغ چاکړینی خه لکه
۷۲.....	سوجهی درخت و وشر بو پيغه مېرغ	۱۶.....	ياد کړنه وهی پيغه مېرغ
۷۴.....	سيه ری هور له پيغه مېرغ	۲۰.....	حه ديسه کی (ثوبان)
۷۵.....	له تکرینی مانگ و دلی پيغه مېرغ	۲۲.....	ملانکه) له سر زمانی خه ک ده بوين
۷۶.....	(معجزة) کانی کوچکړدن	۲۴.....	مووی سبی نيشانه ی مردنه
۸۱.....	خوونی پيغه مېرغ به (وحي) داده ندری	۲۴.....	بهشی دووم: ترسان له هه وای (نفس)
۸۲.....	(معجزة) ی شيفای شيت و برينداره کان	۲۵.....	جوړه کانی (نفس)
۸۴.....	(معجزة) ی دوعای باران بارين	۲۸.....	دل په شېبون
۸۵.....	بهشی شه شم: گهرمي قوربان	۳۰.....	(رياء) نيشاندانی خواپه رستی
۸۸.....	قوربان (معجزة) يه کی به رده واهه	۳۱.....	فيله کانی برسپه تی و تيزی
۹۰.....	موسولمانبوونی ثيمام (عمر)	۳۲.....	(نظر) ته ماشاکړنی نامه حرهم
۹۴.....	قوربان شه فاعه ت هکا له پوژی قیامت	۳۲.....	فيلي (نفس) و شه يتان
۹۸.....	بهشی حه قته م: (الإسراء والمعراج)	۳۶.....	فرمان به چاک و پيکرتن له خرابه
۹۸.....	زياره تی پيغه مېرغ	۳۶.....	سودی سونه ته کان
۱۰۴.....	نابی به ناوی خوی ناوی پيغه مېرغ به پيندی	۳۷.....	بهشی سيه م: هدهی پيغه مېرغ
۱۰۵.....	پيغه مېرغ به چاوی خوی خوی ديتوه	۳۹.....	پيغه مېرغ جیای زيری نه ویا
۱۰۶.....	خه لات هکانی شوی (المعراج)	۴۰.....	لونيا له بهر خاتری پيغه مېرغ داندرو ه
۱۰۸.....	بهشی هه شته م: غه زايه کانی پيغه مېرغ	۴۱.....	پيغه مېرغ گهره ی هه موو خه لکه
۱۱۲.....	غه زايه بو چه سپاندنی دابه روه ريه		نومه تی پيغه مېرغ له پوژی قیامت شاهیدی
۱۱۹.....	نازايه تی (صحابة) کان	۴۵.....	بو پيغه مېرغ نه دن
۱۲۱.....	شير و (سفينة) ی خزمه تکاری پيغه مېرغ	۴۶.....	پيغه مېرغ پيشه وای پيغه مېرغه
۱۲۴.....	پيغه مېرغ نه خوینده وار بوو	۴۹.....	پيغه مېرغ دوو ناوی خوی دروه تی
۱۲۵.....	بهشی نويه م: (توسل)	۵۱.....	(كرامة) ی مردو زیندو کړنه وه
۱۲۶.....	چاکه کان خرابه لاده به	۵۲.....	شهریعتی نیسلام ناسانه
۱۳۲.....	بهشی دهيم: پارانه وه		پيغه مېرغ له پيش هه موو پيغه مېرغان
۱۳۶.....	زانستی پيغه مېرغ له (اللوح) زیاتره	۵۳.....	پيغه مېرغ بوو عليهم لصلواته سلام
۱۴۴.....	سویند به دروستکروی خوا دروست نيه	۵۶.....	پيغه مېرغ پيغه مېری هه موو پيغه مېرغه
۱۴۵.....	کوتايی	۵۶.....	شهریعتی پيغه مېرغان ليکتری جيايه

